

ΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12
ΑΡ. 573

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ Μ ΚΡΥΑ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Η «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ εκείνο το όπιοιόν πάντοτε επιθυμούσατε, μεγάλα και εκφραστικά ματόκλαδα. Όλγαι σταγόνες κάθε πρωί και θα έχετε συντόμως μεγάλα και γοητευτικώς καμπύλα ματόκλαδα. Εάν βάψετε τα ματόκλαδά σας, μεταχειρίζεσθε την υγρὰν βαφήν «ORELIA» ή την «ORELIA-COMPACT», ή όποια στεγνώνει άμέσως και άντ'είναι εις τα λουτρά, τόν ύπνον, άκόμη και εις τα δάκρυα. Τα προϊόντα «ORELIA» πωλούνται εις όλα τα καλά μωροπωλεία. Γεν. άντ. Ίωάν Συμεώνογλου, Έμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΡΟ, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ,
ΣΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟ.

ΟΙ εις τὰς έπαρχίας δύνανται νά αποστέλλωσι, εις την Διεύθυνσιν Κορνάρου 4, γραμματόσημα άξας 15 δραχμών και νά λαμβάνωσι έν φυλάδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Έμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΑΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΝΤΟΣ 5 ΛΕΠΤΩΝ

Μεγίστη μεταβολή διά
της χρήσεως μιὰς κατα-
λήλου πούδρας.

Κάμετε αυτήν την δοκιμήν. Ημπορείτε νά κατορθώσ'ετε εις την εποχήν μας νά φαίνεσθε τουλάχιστον κατά πέντε χρόνια νεωτέρα και νά αποκτήσετε οψι δροσερά και θελουδένια πού θα την ζηλεύουν πολλά κορίτσια. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν κατά τόν ακόλουθον εύκολον τρόπον. Πουδράρετε άπλως τó ήμισυ τοῦ προσώπου σας με πούδρα Τοκαλόν, την πεφημιωμένη πούδρα με mouisse de crème. Κατόπιν κυττάξετε εις τόν καθρέπτην και παρατηρήσετε την άντ'ρσιν μεταξύ τών δύο μερών του προσώπου σας. Θα εξακριβώσετε την αυτήν εκπληκτικήν διαφοράν ως εις την ως άνω αυθεντικήν φωτογραφίαν.

Η πούδρα Τοκαλόν είναι η μόνη πούδρα ή όποια περιέχει mouisse de crème (άναιμεινιμένη σύμφωνα με ιεθόδον κατατεθειμένην). Είναι ατό το σπριγνέτο το όποϊόν κάνει την πούδρα Τοκαλόν νά παραδίδη τάσαν άξιόθαύμαστον φρεσκάδα και ώραϊότητα κοριτσιού. Έκτος τούτου, η mouisse de crème την κάνει νά κρατά επί τοῦ ὁριζήσαντος πέντε ὁρὰς περισσότερον από τὰς κοινὰς πούδρας. Μία και μόνον έπίθεσις εξαλείφει δι' ελάν την διάρκεια της ήυερας πάσαν δυσάρεστον υγρότητα προσώπου. Δεν πειράζει αν έβαλετε με άέρα ή με ὁρνή ή αν πορεύσ'ετε επί ὥρας εντός αἰθούσης υπερθερμασμένης, το γρόμια σας θα παραμείνῃ φρέσκο και εξαίρετο. Όταν κάμετε χρήση της πούδρας Τοκαλόν.

Συντελεί αυτή εις τó νά φαίνεται κάθε γυναίκα νεωτέρα κατά πολλά έτη.

Η τακτική χρήση της mouisse de crème δυνάμειναι και ὁμορφαινεί άληθάς το δέρμα. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

La
ΠΟΝΑ
ΩΜΟΡΟ
ΥΓΕΙΑ

HELIO - INS
PHYSIO - THERAPY
ΣΤΑΔΙΟΝ

Το έν Παρισίαις
Λοθητικής μεταφράσεως
άν μοναδικών έργων
είναι την διοικητικήν
ΛΟΝ. ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΙ
ΜΑΤΩΝ, ΑΤΤΕΙΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ
Την διοικητικήν
αυτονομίαν
και έν γένει πάσαν
τίαν του προσώπου.

Συνιστάμεν την
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, γυναι-
κόλογον και οφθαλμολογίας έν
αυτονομία. Μενάνδρου 27-
28.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν
κων. Σχετικαί πληροφορίες
Ροσέτα μας, Άδρα 7

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

369

ΙΤΑΛΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Ο ΑΔΗΛΟΣ
ΤΣΙΟΒΑΝΙ
ΛΟΡΕΝΤΖΙ

Ο γιατρός Τζιόρτζιο Μαρκέτι κύτταξε κάτωχρος τόν άνθρω-
πο που στεκόταν μπροστά του και τοῦ ζητούσε έλεημοσύνη. "Ε-
πειτα κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του και τοῦ είπε με μιὰ σκλη-
ρή φωνή σαν νά τόν έθριζε:

—Δέν έχω φιλά!

Ο ζητιάνος στάθηκε ακόμη μιὰ στιγμή δισταχτικός, με τεντωμένο τó κοκκαλιάρικο χέρι του, τόν ικέτευσε με μιὰ ματιά πληγωμένου σώου κ' ύστερα έφυγε σέροντας τὰ κουρελιασμέ-
να παπούτσια του πρὸς τ' άλλα τραπέζια του κέντρου.

Ήταν ένας άνθρωπος έξηντα χρόνων περίπου. Τό πρόσωπό
του είχε θαθείες ρυτίδες κι' έδειχνε ότι ή δυστυχ'α τον είχε θα-
λάσσει πάρα πολύ στη ζωή του. Τό γυμνό σώμα του σκεπαζό-
ταν από κατι κοντά και παλιὰ ρούχα και τὰ δάντια του χτυπού-
σαν από τó κρύο και τόν πυρετό. Η φίλη του Μαρκέτι, ή άμορ-
φη σενιόρινα Μπιάνκα κύτταξε τó ζητιάνο μ' οίκτο, τυλίχτηκε
καλύτερα στη θαρύνη γούνα της και θέλησε νά τόν φωνάξῃ

Μα ο γιατρός της έπιασε τó χέρι, τó έσφιξε θυμωμένα μέσα
στο δικό του με τόση δύναμη, ὥστε την έκανε νά πονέσῃ.

Έκείνη έθγαλε μιὰ κραυγή και τοῦ έθριξε μιὰ ματιά χερμάτη
απορίας.

—Γιατί είσαι τόσο κακός, Τζιόρτζιο; τόν ρώτησε. Δεν θλέ-
πεις λοιπόν ότι αυτός ο άνθρωπος υποφέρει; Ότι πεθαίνει από
την πείνα; Τι κακό σοῦ έχει κάνει κι' ὅποτε τόν δὴς χάσεις τó
γρόμια σου; Μὲ κάνει νά σέ φοβάμαι. Ένας φτωχός ζητιάνος
είναι λοιπόν ικανός νά νευριάξῃ τόν διάσημο δόκτορα Μαρκέτι.

Ο γιατρός παρακολούθησε με τó θλέμμα του τόν δυστυχι-
μένο επαίτη που άπομακρυνόταν σκυφτός και μ' άργό θήμα
να προσέχῃ τόν καλοντυμένο κόσμο που είχε ξεχυθῇ στη
λεωφόρο γιά ν' απολαύσῃ τόν χειμωνιάτικο ήλιο κι' όταν τόν
έλασε από τὰ μάτια του γύρισε κ' είπε με περιφρόνησι στη φί-
λη του:

—Είν ένας κολασμένος! Ένας άνθρωπος που σκότωσε τó
παπύ του. Ένας τιποτένιος! Τώρα πληρώνει άκριβὰ τó έγκλη-
μα του! Ναι, έτσι έπρεπε νά τιμωρηθῇ από τή θεία
δικαί.

—Τι θέλεις νά πῃ; τόν ρώτησε ή Μπιάνκα. "Ω-
στε έρείς λοιπόν την ιστορία του;

—Ναι, ήμουν ο μόνος μάρτυς της τραγωδίας του
Αλμπέρτο Ποντάνε.

Η φίλη του Τζιόρτζιο Μαρκέτι τόν παρακάλε-
σε τότε νά της διηγήσῃ αυτή την ιστορία. Κι' εκεί-
νος που ήθελε νά την έμπιστευθῇ σέ κάποιον, δέ-
χτηκε πρόθυμα την πρότασί της.

—Εδὼ και πέντε χρόνια, της είπε, ήμουν ια-
τρός έρείς διωρισμένος στο νοσοκομείο τοῦ 'Α-
λβαν Σιλβέστρου. Η ζωή γιά μένα εκείνον τόν
καιρό ήταν πολύ δύσκολη. Δεν είχα λεφτά. Δέν εί-
χα καμία κι' άναγκαζόμουν νά μένω διαρκῶς

στην κλινική γιά νά μή ξεδεύω τó μισθό μου με τούς φίλους
μου. "Ολ' οί συνάδελφοί μου μ' αγαποῦσαν, γιατί δεχόμουν με
προθυμία νά μένω κλεισμένος στο νοσοκομείο κάθε νύχτα και
νά περιποιούμαι τούς άρρώστους. Πόσες φορές δέν είχα πικρα-
θῇ γι' αυτή τη ζωή μου. Θυμάμαι ότι έμενα ὡρες δολόκληρες
στο παράθυρο τοῦ γραφείου μου, κυττάζοντας τις φωτεινές ρε-
κλάμες της Ρώμης κι' ακούγοντας τó θόρυβο της νυχτερινῆς

ζωῆς της. Τώρα θέβαια είμαι πλούσιος και έξρω όλα τὰ εὔθυμα
κέντρα της. Μα τότε όλα μου φαίνόντουσαν τόσο γοητευτικά και
τόσο άπλησ'αστα, ὥστε ένοιωθα μιὰ μεγάλη ζήλεια νά σφίγγῃ
την καρδιά μου. "Ηθελα νά ζήσω κι' ἐγώ, νά χαρῶ την ὁμορ-
φία και τόν έρωτα. Γι' αυτό είχα περιορίσει τὰ έξοδά μου κ'
είχα άφοσιωθῇ στην έπιστήμη μου γιά νά μ'απορῶ νά γίνω κά-
τι, ένας τελοσπάντων από τούς καλύτερους γιατρούς. Σ'ας φαί-
νονται κομικῆς αὐτές ή εξομολογήσεις μου, αγαπητή μου φίλη.

Έχετε δίκιο. Έρείς ποτε δέν θά μπορούσατε νά με καταλάβε-
τε. Μεγαλώσατε μέσα στην πολυτέλεια, ζήτε μέσα σ' αυτό τόν
κόσμο που τόσο είχα ποθήσει, έέρετε τις άδυναμίες του και τις
προτιμήσεις του και δέν σας κάνει έντύπωσι μιὰ πολυτέλης λι-
μουζιά ή μιὰ πανακριβή τουαλέττα. Μα γιά μένα, ὅλ' αυτά

τά πράγματα μου φαίνόντουσαν τόσο γοητευτικά, που ήθελα
μιὰ μέρα νά κατορθώσω νά τ' αποκτήσω. Ομολογῶ, ὅτι λοιπό-
μουν τούς ανθρώπους που σπαταλοῦσαν στα χαρτιά δὴλ την πε-
ριουσία τους κι' έμεναν στο δρόμο κι' ένοιωθα μιὰ κρυφή γανά-
κάθε φορά που διαβάζα την κατάσταση άνός πλούσιου. Ναι,
έκείνη την εποχή ήμουν κακός, ηλιόφθονος.

Ένα ὄραδο, ο σταθμός τών Πρώτων Βοηθειῶν, μὰς έφερε
έναν αλήτη. Οί αστυνομικοί τόν είχαν ὀρῇ άναίσθητο στο λιθό-
στρωτο ενός δρόμου, μέσα στην παγωμένη νύχτα. Ήταν ένας
νέος τριάντα χρόνων, υπερβολικά άδύνατος, σαν σκελετός. Είχε
χάσει τις αισθήσεις του από την πείνα και τις στερήσεις. Οί
νοσοκόμοι λοιπόν τόν μετέφεραν στο θάλαμο τών άπορων, τόν
έβαλαν σ' ένα κρεβάτι και μ' έίσοποίησαν. Έτρέξα νά τόν πε-
ριποιήσω. Ήταν τόσο εξαντλημένος, ὥστε νομίζε κανείς ότι δέν
είχε καθόλου αίμα κ' ή καρδιά του δέν είχε πιά
τη δύναμη νά χτυπήσῃ. Τοῦ έκανα μιὰ ένεσι άρῶ
κ' επί τρεῖς μέρες προσπάθησα νά τόν γλυτώσω
από τó θάνατο. Μα ήταν πολύ εξαντλημένος. "Ε-
τσι άναγκάσθηκα νά προσπαθῶ νά τοῦ άποσπά-
σω καμιά λεία γιά την οίκογενεία του. "Υστερ' ά-
πό χίλιους κόπους, συγκεντρώνοντας όλες τις δύ-
νάμεις του, μου είπε σιγανά:

—Ονομάζομαι Άλμπέρτο Ποντάνε. Ο πατέρας
μου κάθεται στην ὁδὸ Τοκαλόν. Καλέστε τόν, γιά
νά με συγχωρέσῃ.

Πήγα ο ίδιος και ὄρθηκα τόν σενιόρ Ποντάνε στο
μέγαρό του και τόν έπεισα νά έρθῃ νά δῇ τó γυιό

του.

Πήγα ο ίδιος και ὄρθηκα τόν σενιόρ Ποντάνε στο
μέγαρό του και τόν έπεισα νά έρθῃ νά δῇ τó γυιό

του.

Πήγα ο ίδιος και ὄρθηκα τόν σενιόρ Ποντάνε στο
μέγαρό του και τόν έπεισα νά έρθῃ νά δῇ τó γυιό

του.

Πήγα ο ίδιος και ὄρθηκα τόν σενιόρ Ποντάνε στο
μέγαρό του και τόν έπεισα νά έρθῃ νά δῇ τó γυιό

του.

—Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, μου είπε, θα πραγματοποιήσω αυτή την επιθυμία μου. Έτσι θα είμαι θείσιος, ότι δεν θα μ' ενοχλήσει πια και θα πάω να διασώρη μέσα στα καταγώγια τ' όνομά μου.

Κι' αλήθεια, όλος ο κόσμος στη Ρώμη, ήξερε την ιστορία του 'Αλμπέρτο Ποντάνε. Αυτός ο νέος είχε παρουσιάσει στις χαρτοπωλικές λέσχες της Ιταλικής πρωτεύουσας, είχε δημιουργήσει ένα σωρό χρέη, είχε συνδεθεί μ' ύποπτες γυναίκες, είχε κλεισθεί στις φυλακές και τέλος κατέληξε ν' αλλητεύη στους δρόμους. Ο πατέρας του, ένας παλιός αριστοκράτης, τον είχε αποκληρώσει κι' ούτε τον δέχτηκε ποτέ όταν ο 'Αλμπέρτο πήγαινε στο μέγαρο για να του ζητήσει να τον συγχωρήσει.

—Δεν έχω πια παιδί, έλεγε στους υπηρέτες που του ανήγγειλαν την άφιξη του γιου του. Αυτό τον αλήτη να τον διώξετε με τις κλωτσιές από δω πέρα, γιατί θα είναι κανένας απάτεων!

Ο σενιόρ Ποντάνε λοιπόν μ' ακολούθησε στο νοσοκομείο, χωρίς να δείχνει ότι ήταν λυπημένος για την καταντία του παιδιού του. Μπήκε μέσα στο θάλαμο των απόρων, κύτταξε αδιάφορα όλους τους δυστυχισμένους που θρискόντουσαν εκεί πέρα και με ρώτησε μ' απάθεια:

—Πού είναι ο αλήτης σας;
Αυτή η ανάσθησα του με πάγωσε. Ώπισθοχώρησα με φρίκη και τον κύτταξε άγανακτισμένος. Χωρίς να τ' απαντήσει, του έδειξε με το χέρι μου τη γωνιά του θαλάμου στην οποία θρискόταν το κρεβάτι του 'Αλμπέρτο. Ο σενιόρ Ποντάνε πλησίασε άργα προς τα εκεί, στάθηκε κοντά στον έτοιμοθάνατο και του είπε:

—Τι θές ακόμη από μένα;
Ο 'Αλμπέρτο άνοιξε τα μάτια του, προσπάθησε να χαμογελάσει και τέλος άρχισε να κλαίει απ' τη συγκίνηση.

—Πατέρα! Πατέρα! ψιθύρισε. Σοζήτω συγγνώμη για όσα σ' έκανα να υποφέρεις για τις πράξεις μου.

Ο σενιόρ Ποντάνε τον ρώτησε τότε με σκληρή φωνή:

—Γι' αυτό μ' έφερες σ' αυτό τον έλεινο θάλαμο; Δεν μπορούσες να πεθάνεις χωρίς να μ' ενοχλήσεις;

—Πατέρα, έλεος! του φώναξε ο 'Αλμπέρτο. Μη μ' αφήσεις να πεθάνω χωρίς να με συγχωρήσεις. Μη κάνεις αυτό το έγκλημα!

Ο σενιόρ Ποντάνε όμως του γύρισε τις πλάτες. Ο 'Αλμπέρτο τότε κυριεύθηκε από την επιθανάτιο αγωνία. 'Ακουα ότι θογγόσε κι' αγωνιζόταν να μιλήσει, με τα μάτια κορφαμένα ίκευτικά στον πατέρα του.

Ήταν τόσο ανατριχιαστική αυτή η σκηνή, ώστε είχα μαρμαρώσει στη θέα μου. Ξαφικά ο 'Αλμπέρτο με μιά υπερφυσική δύναμη αναστήθηκε στο κρεβάτι του, άπλωσε τα χέρια του προς τον σενιόρ Ποντάνε κι' έπειτα έπεσε ανάσθητος.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ξεψύχησε.

—Σινιόρ Ποντάνε, του φώναξα τότε με μίσος, σκοτώσατε το παιδί σας!

Ο πατέρας του 'Αλμπέρτο όμως φαίνεται ότι δεν μ' άκουσε. Μ' άργο δέμας βγήκε σκυφτός από το θάλαμο χωρίς να χαρίσει στο γιου του το φιλή της συγγνώμης. Έπειτα από μερικές ώρες, ο 'Αλμπέρτο Ποντάνε θάφτηκε σε μιά γωνιά του νεκροταφείου της Ρώμης σαν ένας φτωχός και δυστυχισμένος αλήτης.

Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα κατάρθωσα ν' αναδειχθώ και να κερδίσω πολλά χρήματα κι' είχα ξεχάσει το σινιόρ Ποντάνε.

Μιά μέρα ωστόσο, μου ανήγγειλαν οι υπηρέτες μου, ότι ένας κουρελιασμένος άνθρωπος ζητούσε επίμονα να με δει. Έδωσα έντολη να τον αφήσουν να περάσει στο γραφείο μου. Και πράγματι έπειτα από λίγο φάνηκε στην πόρτα ένας αλήτης.

—Τι θές; τόν ρώτησα αδιάφορα.
—Δεν με γνωρίζετε λοιπόν, γιατρέ; μου είπε. Είμαι ο σινιόρ Ποντάνε. Έχασα όλη την περιουσία μου σε διάφορες έπιχειρήσεις και τώρα θρискομαι στο δρόμο. Θα σας παρακαλούσα να με βοηθήσετε.

Ένοιωσα το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι μου κι' ο θυμός να

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ιατρός των «Ημερησίων Νέων» του Λονδίνου έδωσε ταίως στις αναγνώστριές της διάφορες συμβουλές για την ατήρησι της καλλονής, και έθεσε ως απαραίτητους όρους τα ακόλουθα:

- 1) Το πρωί, καθημερινώς, λουτρό με νερό θερμοκρασίας 23 βαθμών, διαρκείας τριών λεπτών και έπειτα από αυτό, έπειτα δλοκλήρου του σώματος με τα χέρια σας
- 2) Αερισμός του κοιτώνος διαρκώς, καθ' όλη την ημέρα και την νύχτα.
- 3) Περίπατος καθημερινός, διάρκειας δύο ωρών.
- 4) Πλήρης άποχή από κρέατα και ποτά.
- 5) Καθημερινό μενού από γάλα, αυγά βραστά, φρούτα, μάλιστα σταφύλια, σόκα και μήλα.
- 6) Πίνετε ημέρα παρ' ημέραν το χυμό ενός λεμονιού.
- 7) Αποφεύγετε τις στενοχώριες και τις λύπες.
- 8) Διαρκής φαιδρότης!

Ο Γερμανός υγιεινολόγος Schule βεβαιώνει, ότι ο ύπνος, μέσως μετά το φαγητό, βλάπτει, αλλά ότι η ανάπαυση ύπνου μετά το φαγητόν ωφελεί. Προσθέτει όμως, ότι όσοι έχουν σταλμένο στομάχι ή γαστρικούς χυμούς μεγάλης δόξης, πει να κοιμούνται άμέσως μετά το φαγητόν.

Αν τύχη και βρεθείτε σε μέρος που υπάρχουν κουνούπια, πρέπει πριν περπατήσετε να κοιμηθείτε να έχετε ακάλυπτα μέρη του σώματός σας με άρααν διάλυση μαυρού ιωδίου. Η μυρωδιά του ιωδίου είναι άνοσηφορη στην νούπια.

Ο κεφαλόπονος, που χεται από δυσπεψία, γίνεται μ' ένα ποτήρι νερό με σόδα.

Όσοι χανεύουν άργα δύσκολα, πρέπει να αλμυρίσουν πολύ τα δύσπεπτα φαγητά. Τό αλάτι εύκολώνει πάντα πέψη.

Ο εύκολότερος τρόπος να εξακριβώσετε αν ένα είναι φρέσκο, είναι να το μέσας σ' ένα δοχείο γεμάτο μιά δκά νερό, στο οποίο θα είναι ο φρέσκος.

Αν το αυγό ακουμπήσει γρήγορα καθόλου σ' αυτόν, σημαίνει ότι είναι πολλών ημερών.

Το νερό είναι απαραίτητο στον ανθρώπινο οργανισμό. Γι' αυτό, όταν φάμε αποκλειστικούς τροφές που περιέχουν λίγο νερό, όπως, παστά κρέατα κλπ., πρέπει να πιούμε μετά το φαγητό ένα ή δυο ποτήρια νερό περισσότερο από όσα πίνουμε συνήθως.

Όταν βουτήξετε ένα βαμθιακερό ύφασμα μέσα σε πολύ νερό, στο νερό, στο οποίο έχετε διαλύσει αρκετή ποσότητα αλάτι, το χρώμα του βαμθιακερού ύφασματος στερεώνει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

με πνίγη.

—Πώς το λήγατε, του φώναξα, να ζητήσετε να σας λήγουν;

—Αφού έσείς δεν λυπηθήκατε το παιδί σας;

Και διέταξα τους υπηρέτες να τον διώξουν από το σπίτι μου. Από τότε τον σινιόρ Ποντάνε τον συναντώ κάθε τόσο στα πελάγια της Ρώμης να ζητιανεύει. Μά κάθε φορά έρχεται στη μνη μου εκείνος ο τραγικός θάνατος του γιου του και τον λυγν χωρίς να του δώσω ούτε λεφτό. Δεν μπορώ να βοηθήσω τον άνθρωπο, τον οποίο ένω μωρήσει ο θεός γιατί σκότωσε με τη σκληρότητα του το παιδί του, τον άτυχο 'Αλμπέρτο. Ο σινιόρ Ποντάνε είχε καταδικασμένος να πεθάνει κι' αυτόν από την πείνα, σαν αλήτης στους δρόμους. Πρέπει να τον βοηθή για τ' αποτροπή θανάτου.

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΜΟΝΟΝ το «Μπουκέτο» αγοράζει εις απόλυτως Ικανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκληρώτους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών εφημερίδων και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρων. Απευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΛΟΡΕΝΤΙ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΒΟΥΤΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Κ.

Εισαγωγή φυσιογνωμία, τέμπρο φωνής που μαγνητίζει την προσοχή, από τους πλέον ενδιαφέροντες κοσμικούς τύπους, με ιδιαίτερο χαρακτηρισμό την συμπαινωτικότητα και αλύττητα ύψους. Δεν άραπα τις κομικές επιδείξεις και συγκινήσεις. Προσμά μικρές φιλικές θέσεις και ευχαριστίες σε μερικούς διαμάχας. Έξαιρετικό ταλέντο, το οποίο δεν έχει χρησιμοποιηθεί ούτε γά έρασαντες παραστάσεις. Κράμα μετέμ και σωματισμού, συντελεί εις τὸ νὰ διασπείρεται απόλυτως ο τύπος που αντιπροσωπεύει.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία πύλη ενόραση έσπερις στού κ. και της κ. Αντ. Σταθάτου. Προηγήθη γεύμα, εις τὸ οποίον παρεβήθησαν ο πρωθυπουργός και ο Τσολάκης, ο πρεσβύτες της 'Αγγλίας κ. Ουάτερλόν, ο κ. και η κ. Ντιντόν, ο κ. και η κ. Ηλιάσκου, ο κ. και η κ. Σεργίου. Τους καλωμένους έδέχοντο η κ. Αντ. Σταθάτου, φέρονσα τουαλέτα από βελούδο κόμμερζιν, βοηθημένη από τας κόρας της, την Μαριάν, με βελούδο μορτορέ και καπ από σενάρ μπλέ, και την Μαρίαν Σταθάτου, πολύ ώρααν, με μπλέ-πύλ.

Παραστον: η κ. ντε Ρόσα, η κ. Καλ. Καραπάνου, η κ. Έλνερ Σαλάν η κ. Νίτα Μιλά με τουαλέτα μαύρη, γαυροισμένη με άσπρα και, ο κ. και η κ. Κ. Ζαρίρη.

Σεργίου έμφανίσε η παρακήρυσσα Καντακουζηνού, κομμοτάτη, με μαρόν.

Διόσωμος αιδούσαν πολυτελής. Η Βυζαντινή αιδούσα, με σπάνια τέχνη, απόδιδε ώρααν εντύπωση.

Κυκλίκον φημισμένης μαεστρίας «Κορντόν-μπλέ».

Παραστον έπίσης ο κ. και η κ. Βούλτσου, η κ. Λικουρέζου, ο κ. και η κ. Μπότσαρη, η κ. Σακελλαρίδη, και οι κ. κ. Σεργίου, Μ. Λαλός, Λικουρέζου, Σκουζές, Μεγάλης, Ζερβουδάκης κλπ.

Διό ώρας έμφανίσε η κ. Βλ. Λεβίδη, με μαύρη δαντέλλα και κόκκινα, και η κ. Ι. Σεργίου, με άσπρα.

Την παρεβήσαν Πέμπτην συνέτεσαν δυο μαστίχες συγχρόνως.

Αί έτοι οι κοσμικοί και οι κομικοί αναγκάστησαν να παρανοήσουν από τὸ νὰ σπύ στού άλλο.

Στην κ. Δροσάδα είδαμε πολύ γνωστό κόσμο. Νεολαία άρκετή, χορς ζωηρότητας, από τὸς ήτους ραδιοφώνου, πολλά τραπέζια μερτά, μερτά άλλων: Ο κ. και η κ. Βίσεκ, ο κ. και η κ. Χωρέμη, ο κ. και η κ. Αργυροπούλου, ο κ. και η κ. Καμάνη, ο κ. και η κ. Σκουζές, η κ. Βαλαωστή, ο κ. και η κ. Μαρία, η κ. Μάσα, ο κ. Καθαβάς, ο κ. Κογεθίνας, ο κ. Ηλ. Ηλιάσκου, η κ. Βουρλομή, ο κ. και η κ. Παπαγιάννη, ο κ. και η κ. Παλίδας, η κ. Μαγ. Χαρσιάνη, η κ. Παπαγεωργίου.

Σεργίου έμφανίσε οι κ. κ. Παπαζαζή, με τὸν σὺν καπέλο παγετέ, η κ. Ζαϊκόβσκα, με μαύρα και κόκκινα, και η κ. Μαρία Καρέλλα, η κ. Λόρα Σαλάν, η κ. Δροσάτου.

Παραβήσαν έπίσης η κ. Δότη Μακκά, η κ. Α. Παπαζαζή, ο κ. και η κ. Μανέντα, οι δίδες Παπαγιάννη και Παπαζαζή, η κ. Λεβίδη, η κ. Ραζέλου, ο κ. Γο. Μακκάς.

Τους ίδιους σχεδόν είδον στην κ. Νέλλη 'Ηλιάσκου, η οποία έδέχοντο φέρονσα κομική τουαλέτα.

Μέσα σ' ένα ώρατοτο σπίτι, διαθετημένο με πολλή καλίσθησαν, ήσαν οι προσεβευτά 'Αγγλίας, 'Ιταλίας, Τσεχοσλοβακίας, και οι κ. κ. ντε Ρόσα και Βίσεκ, ο κ. και η κ. Μανέντα, η κ. Χωρέμη, η κ. Ι. 'Ηλιάσκου, ο κ. Βαλάνο, ο κ. και η κ. Μεν. Μεγάλης, η κομίσσα Καποδίστρια, η κ. Εγγενίδη, η κ. Μ. Καρέλλα, ο κ. και η κ. Γ. Σαυώτη, η κ. Κ. Ζαρίρη.

Παραβήσαν έμφανίσε η κ. Λόρα Καρέλλα.

Τέλος οι δίδες 'Ανδριτάκης, Σινιόσργου κλπ.

Εξήλθο απόγονια στού κ. και της κ. Σαυώτη.

Μαζί και ράουτ.

Αίονα με πολύ καλίσθησαν στολισμένα.

Παραβήσαν ο κ. και η κ. Γ. Ζαρίρη, ο κ. και η κ. Λικουρέζου, ο κ. και η κ. Μιχαλοπούλου, η κ. Λορένη κλπ.

Η MONTAIN

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ε. Ε. Μ. — Για να θεραπευθεί η πέσις του στήθους σας, θα σας συνητοσα να κάνετε γυμναστική. Κατόπιν όμως της ασθηνείας που περάσατε, για να τὸ κάνατε αυτό, πρέπει να ζητήσετε την άδεια ιατρού. Προς τὸ παρόν βουτούτε το στήθος σας κάθε μέρα περιστροφικώς με μιά μαλακή βούτσα, μουκαμένη στο έξης ύγρο:

Eau de vie blanche	60 gr.
Eau camomille	60 »
Alun	15 »

Χαριτωμένην Τσαχπινού ή αν Δ. — Για τὸ ανώστημά σας διαβάστε τὴ στήλη σας εἰς τὸν «Μεγάλον Μικρόν», εἰς προηγούμενον φύλλον του «Μπουκέτου». Για τὰ μαυτοσίνοια σας συνιστῶ τὴν έξης συνταγή:

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 »
Huile de ricin	4 »
Essence de lavande	4 gouttes

Με λα γ ο λ ι κ ή ν. Παραμ. — Χρησιμοποιήσατε για τὰ μαυλιά σας τὴν έξης λουπόν:

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 »
Ammoniaque	3 »

Ίδιος όμως πρέπει ν' άριζετε καλά τὰ μαυλιά σας, να τὰ βουτούτε, έτσι κι' αν στην αρχή γεμίζει ή βούτσα τρίχες, και κάθε πρωί και βράδυ να κάνετε μασσάζ στο κεφάλι σας με τὴν άωρη από τὰ δάκτυλα, τὰ οποία έχετε βρέξει με τὴ λουπόν. Τὸ μασσάζ θα διαρκεί 5—10 λεπτά και θα γίνεται πολύ ζορό. Λούσιμα δεν χρειάζονται τὰ μαυλιά πριν από 15 ήμέρες. Ίδιος όμως μην ἀπελπίσθε πολύ γρήγορα και κάνετε τουλάχιστον ένα μήνα ίσομνη, ως ότου να ιδήτε αποτέλεσμα.

Π ο λ έ τ. Τριπλιν. — Αλείψετε τὸ πρόσωπό σας με τὸ έξης ύγρο:

Sulfophenate de zinc	12 gr.
Glycerine	80 »

Τὴ μύτη σας να τὴν πλένετε με πολύ ζεστό νερό και κατόπιν να τὴς κάνετε μασσάζ με λίγη βαζελίνη. Όταν απορροφηθεί ή βαζελίνη, βγάψτε τὰ μαυρίκια, από λίγα κάθε φορά. Κατόπιν περνάτε τὴ μύτη σας με λίγα καυροπόχο οινόπνευμα, στο οποίο έχετε προσθέσει άλλο τόσο γάλα. Οι μαύροι κύκλοι γύρω από τὰ μάτια σας όφειλονται άσφαλώς σε γενική κατάρσση του οργανισμού και δεν θεραπεύονται έξωτερικώς. Αποφεύγετε τὰ ξενύχτια, τὴν υπέρταση, τὸ πολύ διάβασμα, τις διητικές συγγραφές. Κάνετε κάθε βράδυ στα μάτια σας κομπρέσες με χλιαρό τριανταφυλλίνερο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΣΤΟ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ

Δειλινό.

Μόνος μέσα στο θαγόνι, σκιές στα πλάγια των θουνών, σκοτάδι άρχισε ν' απλώνεται μέσα στα θαθεία ποτάμια. Ώρες αναμνήσεων και όρες... νύστας! Νύστας που την φέρνει ο ήμωρος, ο αδιάκοπος και νυστακτικός κρότος της μηχανής που τρέχει...

—Ντρούκου-ντρούκ! Ντρούκου-ντρούκ! Ντρούκου-ντρούκ!... και το λικνιστικό κούνημα του θαγονιού.

Αποκοιμήθηκα.

Πόσο;

Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω! Χρόνος ολόκληρος μου φάνηκε.

Αξαφία κάτι κρότοι, κάτι τρανταγμοί, κάτι αλλόκοτες κινήσεις με ξύπνησαν. Είχαμε φθάσει σε μία στάση φαίνεται, και με ξύπνησε η αλλαγή του κινητικού ρυθμού.

Πετάχτηκα στο παράθυρο. Μέσα στο θραδυνό το μούχρωμα, και με θύσαν οι κανονικοί και άβηνοι σταυροί, όσταυροί, μαύροι, τετράγωνοι, ύψωνόντουσαν άπάνω, προς τον ούρανο.

—Βρέ, πού θρίσκομαι! σκέφτηκα. Στο "Άγιον Όρις είμαι ή πώω στο Δεδεαγάτς;

Εμπρός μου, μία επιγραφή «Στάσεις τοῦ Ν(κ)α» κι' ένα άλλο όνομα αρχαϊκό, πού δεν τό θυμούμαι τώρα. Σάν Συκορράγη, Συκορράγη, κάτι τέτοιο...

Και οι σταυροί, σταυροί παντού, σάν κοπάδι από πουλιά, πού νύχτωσαν και καθήσανε παντού, για να ξεκουρασθούνε...

Κι' όμως θρίσκουν μπρός σ' ένα χωριό. Γραφικό χωριό, με μία χαράδρα στη μέση, σπίνια αρκετά, κάθε σπίνι από δυο καπνοδόχους και κάθε καπνοδόχος στην κορυφή κι' από έναν σιδερένιο σταυρό.

Δεν ήμουν λοιπόν στο "Άγιον Όρος, αλλά στας εσσεβείς...καπνοδόχους του χωριού! Πρωτότυπο και γραφικό τό θέαμα, όταν μάλιστα κανείς τό βλέπει ξαφνικά, μόλις αναγνύοντας τα μάτια του από τόν ύπνο.

Σέ λίγο τό τραίνο ξανακυλάει στίς σιδερένιες του γραμμές.

Εγώ κυττάζω, κυττάζω τό χωριό, πού τό φυλάνε οι άβηνοι σταυροί από ψηλά, σάν να έφορεύουν έπ'αυτού, από τίς καπνοδόχους τών σπιτιών του... Γαλαζωπέδες τό σκεπάζουν, λίγο-λίγο, άχνες και καπνοί. Ο ήλιος έχει δύσει.

Ο ούρανος έστάχτωσε, σκοτεινιάσε. Ένα συννεφάκι μονάχα κοκκινίζει, σάν να πονάη, εκεί κάτω, θαθεία στη δύση... Στάζει, θά νιμίζει κανείς, τόν πόνο και τό αίμα της ημέρας πού πεθαίνει... Κι' άπάνω στόν ήσυχο τόν ούρανό, διαγράφονται, σάν σκιαγραφίες, μέσα στο βαθύ τό μούχρωμα, οι άβηνοι σταυροί των καπνοδόχων του χωριού...

Σταυροί, σταυροί, σταυροί, επρόβαλλαν από παντού.

Στο Δεδεαγάτς.

Βράδυ.

"Ήσυχη πόλις, νοικοκυρεμένη. Πόλις με παλαιά ψυχή και με νέο πνεύμα...

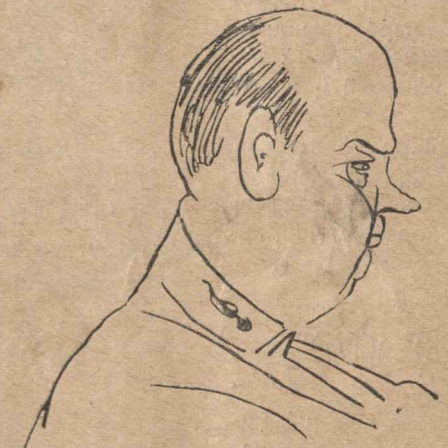
"Ήσυχη, σε γή, σε ούρανό, σε θάλασσα, σε ψωμί, σε πνεύματα, σε διαθέσεις, σε έμφυσα και άψυχα.

"Ερημη ή άκτή. Ούτε κόσμος, ούτε κύματα...

Δυο γυναίκες μόνον. Μία χονδρή και μία αδύνατη. Πολύ αδύνατη ή μία, πολύ χονδρή ή άλλη. Μου φαίνεται πώς είνε προσωποποιημένες ή άμπα-τις και ή παλ-ροια...

Σέ λίγο θγαίνει τέι φεγγάρι.

Ελέποντας την άν-τανάκλασί του, νο-

Ο καστανόμος έτρωγε μία τεραστία γλώσσα

μίζεις πώς κοιμάται άπάνω στα νερά.

Με δυο φίλους κάθουμαι σ' ένα ζυθοκαφερακοπωλείο, στην πλατεία, πού ήταν άλλοτε ή ψαραγορά.

Τώρα τό μέρος καθαρίστηκε. Ο Δήμος έκαμε σήμερα πρώτης τάξεως ψαραγορά, κάτω εκεί στη παραλία.

Στό πλαγινό μας τραπέζι, ένας γέρος παίζει σε μία φουσαρόνικα παλιά παθητικά τραγουδία:

Μιά τσίχα άπ' τα μαλλιά σου τα μάτια μου να ράηω,

κι' όρκο σου κάνω στο Θεό ήλι να μην κυττάξω.

Σουρωμένο πρόσωπο, άσπρα καλλιά, εμφάνις δυστυχισμένη, κουρασμένη.

—Τόν βλέπεις αυτόν, μου λέει ο κ. Άθανασόπουλος, είνε ο Ά-σπρομάλλης.

Τόν βλέπω πού είνε...άσπρομάλλης, του άπαντά!

—Είνε και τ' όνομά τό Άσπρομάλλης. Μπαρμπαγιάννης, σπρωμάλλης λέγεται.

Και μου λέει και την "Ιστορία του. Είνε πρόσφυγας από την Άνδριανούπολη. Με τη γηραιά κείνη φουσαρόνικα, ζή την οικογένεια μία οικογένεια μεγάλη, με έφτα παιδιά, έφτα στόματα άνοιχτά, πού θέλανε να νε!... Δυστυχ ή ζωή!...

Δυστυχία άρμονισμένη σε τόνους κούς!

Δεν ξέρω πώς, καμιά φορά, της κής οι φθόγγοι, μου φαίνονται σάν άναγμοί, και ό ήχος της συν θρήνος.

Μά έρχονται τα όδχα, οι μεζέδες, τα λαμαράκια τα τηγανητά, ή μύρια που φρίζε, ή τηγανιτές μαριδες, ή ζαζες, καθαρά ποτήρια του νερού, πού φαίνονται σάν να γελάνε, λάμπουν και εύτυχη θε σκέψι ή σκεπάζουν.

Και της φουσαρόνικας ο παρατετατός θρήνος, και τό βογγητό, και ό ήχος, τό τός, σάν ήχος κηδείας μακρινής, και αναβράζουν ή καρδιές από χαρά, τό πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Κι' ήθε ο Χάρος, πού μου νά με πού, άιντε, θά πεθάνω και θά λέω, άιντε, κόμα στο παιδί, θά λέω, πνεύμα από ένθουσιασμούς και εύθυμους.

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

Ο Μπαρμπαγιάννης, ο Άσπρομάλλης, από την Άνδριανούπολη

δεν άπόητσε τών κόπων του τό τίμημα...

Σας παραθέτω τό σκίτσο του, σκίτσο...κακοποιού... Γιατί ό Μήτσος ή Χαράλαμπος, στην πραγματικότητα, είνε άπειρώς συμπαθέστερος.

Και ή ιστορία του τόν καθιστά συμπαθέστατον άκόμη. Ήταν, μου είπανε, διευθυντής του Ζυθεστιάτοριου, πρώτα αύτός και τώρα έγινε γκαρσόνι, στην παλιά δουλειά του.

"Άληθεια-ψέμματα, δεν ξέρω! «Σκάλες άνεβάζει ό Θεός, λέει ό λαός, και σκάλες κατεβάζει!»

—Και ή δουλειά!

"Όταν τό πρωί πās νά φύγησ από τό σταθμό της Άλεξανδρουπόλεως, νομίζεις πως θρίσκεισ σε μία ύποθεσι έντελώς οικολογική.

Άγιο έπιδάται, πάντοτε, και όλοι άναμεταξύ μας! Ο ήμαρχος κ. Άλτιν Άλμάζης, ένας καλός πράγματι ήμαρχος, δραστήριος και άποδοτικός, με τη στρογγύλη του τη ρεπούλικα και τα στριμμένα του μουστάκια, ψηλός, καμρωτός, χωρίς επαναφορά, πεί και έρχεται σάν νά μάς έπιθεωρή.

—Άλτιν Άλμάζης! διερωτώμεθα, τί όνομα είνε αυτό; Κάποιος μάς λύει την άπορία.

Ο Άλτιν Άλμάζης, είνε από μία καλή οικογένεια της Άδριανούπολεως. Είχε στα παλιά τα χρόνια, έναν πρόγονον πλούσιον και κουβαρντάν. Μιά ήμέρα, πού περνούσεν έκε νος από κάποιον δρόμο της Άδριανούπολεως μ' ένα φίλο του, είδε καταγής ένα χρυσό ναπολεόνι.

Ναπολέονι τότε, πού είχε τό κατσίκι ολόκληρο μονάχα μία δραχμή, ήτανε ολόκληρη περιουσία. Έκείνος όμως, όχι μοναχά δεν έσκυψε για νά τό πάρη, αλλά και τό έκλώτισε.

—Πάρτο, άν τό θές, είπε στόν άλλο!

—Και από τότε τούς έμεινε τό όνομα «Άλτιν Άλμάζης», στην τουρκική γλώσσα πού σημαίνει:

«Ο άνθρωπος πού κλωτςάει τό χρυσάφι».

Έκείνη τη στιγμή, νά και περνάει από τό θαγόνι μας και από τα άλλα τα θαγόνια, μία νέα. Νύχια κόκκινα, ρούχα πενιχρά, στήθη καλλιερημένα, μάτια ώμορρα και πονηρά, πρόσωπο θασανισμένο, μορφή έν γένει ύποφερτη, πολκάκι από τόι κιτρινο, παπούτσια από τό καροτάκι.

Και περνάει και ξαναπερνάει, σάν κάποιον να αναζητά και νά μη τόν θρίσκει.

"Ισως και νά ζητάη, μήπως την βρή αλή, κανείς!

Μά ο ήμαρχος την βλέπει, άγριεύει και της λέει με μία άπότομη φωνή:

—Φύγε, θρέ, από δω, νά μη σε κλέ-ρουν!

Και τό κορίτσι, όπου φύγει-φύγει!

Τόν κυττάμε, παραξενευμένοι.

—Είνε καλό κορίτσι! μάς λέει. Δεν είνε από αυτές, πού νομίζατε!... Μά έχου-νε μαλό σήμερα τα κορίτσια; Γιατί νά παρεξηγητά ή κοινωνία

του Δεδεαγάτς;

Και έτσι φεύγουμε από την Άλεξανδρουπόλη, άποκοιμίζοντας έντυπώσεις θεωρητικές και όχι...έμπροσθεν τοιαύτες.

Ότε παρεξηγησι, άλλα ούτε και...έξήγησις της κοινωνίας του Δεδεαγάτς!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

"Όταν ο Βίσμαρκ πήγε στην Φραγκφούρτη ως πρεσβευτής της Πρωσίας, κάθησε σ' ένα σπίτι, στο όποιο δεν υπήρχε κανένα κουδούνι. Φώναζε λοιπόν τόν σπιτονοικοκύρη του, ό όποιος καθόταν μέσα στο ίδιο σπίτι, και του είπε:

—Πρέπει να βάλετε ένα κουδούνι μέσα στόν κοιτώνα μου, γιατί δεν μπορώ να φωνάξω τόν υπηρέτη μου ν' άνεβαίνει επάνω.

—Αλλά αυτό, κύριε, δεν είμαι ύποχρεωμένος νά τό κάνω γιατί δεν περιλαμβάνεται στούς δρους της μισθώσεως! άποκρίθηκε αδαδέστατα ο ταιγκούνης σπιτονοικοκύρης.

Ο Βίσμαρκ δεν έπέμενε, άλλα την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο οικοδεσπότης άκουσε έναν πυροβολισμό κι' έτρεξε κατατρομαγμένος στο διαμέρισμά του πρεσβευτού, για νά ιδή τί συνέβη.

Είπε λοιπόν τόν νοϊκάρη του να γεμίζει τό πιστόλι του και έμεινε άναυδος.

—Τι έχετε, κύριε; τόν ρώτησε τότε ο Βίσμαρκ. Άνυσυχήσατε; Άλλά εγώ άποφάσισα μ' αυτό τόν τρόπο νά καλώ τόν υπηρέτη μου, αφού δεν θέλετε να τοποθετήσετε ένα κουδούνι.

Μην άνησυχήτε λοιπόν. Ψυχραιμία, κύριε μου, ψυχραιμία!

Τό κόλπο του μεγάλου πολιτικού έπιασε. Την ίδια μέρα κιόλας είχε στη διάθεσί του, όχι ένα, άλλα δυο κουδούνια!

Η...παλιόρα, στην Άλεξανδρουπόλη

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η έρεφεκτονία στην Κίνα. Γιατί οι Κινέζοι σκότωναν τά πρώτετα παιδιά τους. Ποιοι υπήρχαν οι διασημότεροι άνδρες τών αιώνων. Ένας αιωνόβιος γιατρός. Ποιά ηταν ή διατάτα του. Γραμματέσιμα με εικόνες άγιων. Τα έάσανα τών γιατρών στην άρχαιότητα, κτλ. κτλ.

Τό έθνος της έρεφεκτονίας έτεκράτησε στην Κίνα επί ολόκληρης χιλιετηρίδας. Ο ήλιος ο Κομφούκιος, πόν από 2500 χρόνια, άπέτυχε στις προσπάθειές του νά καταπολέμησέ τό φρικαλέο αυτό έγχείλημα. Τόν άον π. Χ. αιώνα οι γονείς μερικών φυλών της πολιτείας, Σάν-Σι έτρωγαν τό πρώτο τους παιδί, μόλις γεννιόταν, αδιάφορο άν ήταν άγόρι ή κορίτσι. Οι τεκνοφάγοι αυτοί, κατά τόν φιλόσοφο Μώ-Τσού, είχαν την άκόλουθη δικαιολογία για τό άπάνθρωπο έθιμό τους: «Όποιος οι πύτοι καρποί ενός νέου δένδρου δεν άξίζουν δυο έκείνου πού βγαίνουν καρούνη, έτσι και τό πρώτο παιδί μιας νέας γυναίκας είνε άάνατον νά μη γέννησέ καχεκτικό».

Πρό τάντα χρόνια, ή «Βασιλόρησις» του Λονδίνου υπέβαλε στούς πλέον διαπρεπείς άνδρες της εποχής τό έρώτημα: «Ποιοι υπήρχαν οι μεγαλειότεροι άνδρες όλων τών αιώνων;» Λοιπόν, τό άποτέλεσμα τού δημοψηφίσματος αυτού υπήρξε τό έξης:

Ο Σαίξπηρ έλαβε ψήφους 21, ο Κολόμβος 16, ο Ιούλιος Καίσαρ, ο Γουτεμβέργιος και ο Νεύτων από 14 ψήφους ο καθένας, ο Δάντης 13, ο Λαβάνιος 12, ο Στέφενσον 11, ο Όμηρος, ο Βούδας, ο Άριστοτέλης, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Φραγκλίνος και ο Λέωνας, 9 ψήφους έκαστος, ο Μωυσής, ο Σωκράτης, ο Άγας Παύλος και ο Βάτ 8 ψ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αν ήμουν παρών θά τὸ ἤξερα, ἀδελφέ Ρασκάς! εἶπε τέλος ὁ Κορινιάν. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δυὸ χοῦφτες χρυσόφι θάδιναν, γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ ἤμουν παρών σὲ μιά τέτοια τελετὴ!

“Ὁ Ρασκάς μούγκρισε. Κατάπτε διως τὴ γλῶσσα του, ἐπνιξε τὴν ἔτοιμη στὰ γέιλη του θλασφῆμα κ' εἶπε:

—Λοιπὸν, χρυσὲ μου Κορινιάν, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός τοῦ Βασίλειου...

“Ὁ Κορινιάν σταμάτησε ἀπότομα νὰ γελᾷ.

—Ναί! ἐξακολούθησε ὁ Ρασκάς, ἱκανοποιημένος κάπως. “Ἦταν ἡ Αὐτοῦ βασιλικὴ ὑψηλότης ὁ δοῦς τοῦ ‘Ανζού!... Ὁ δοῦς Γάστων τοῦ ‘Ανζού!... Καὶ ξέρεις τί μοῦ εἶπε, ἀφοῦ σταμάτησε νὰ μὲ δερ... νὰ μὲ δέρνῃ, τελοσπάντων;... Μοῦ εἶπε: «Τσάκισον τώρα, ἀχρεῖε κατὰσκοπε, πῆγαινε στὸν κύριό σου τὸν καρδινάλιο καὶ πές του ἐκ μέρους μου, ὅτι ἐγὼ... ἐγὼ ὁ Γάστων τοῦ ‘Ανζού, δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μὲ τοὺς κατασκόπους σου!»

“Ἀμέσως ὕστερα, κλείνει τὴν πόρτα, ἀφίνοντάς με ἔξω στὸ πεζοδρόμιο!... Κι' ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ ἀνταμώσαμε, ἐγὼ ἐκλαιγα τὴ μοῖρα μου ἀπελπιμένους!... Τί θ' ἀπογίνω τώρα;... Ὁ σατανὰς κι' ὁ καρδινάλιος μονάχα ξέρουν!

“Ὁ Κορινιάν ἦταν κατὰχλωμος... Δὲν πολυπρόσεχε στὰ λόγια τοῦ Ρασκάς, ἀλλὰ μωρμούριζε διαρκῶς ὑπόκωφα:

—Ὁ δοῦς τοῦ ‘Ανζού!... Ὁ ἀδελφός τοῦ βασιλέως!... —Χμ!... “Ετσι, εἶσαι κι' ἐσύ ἐκτεθειμένος, φίλε Κορινιάν!... εἶπε ὁ Ρασκάς. Γιατί καὶ μαζί μου ἐνεργοῦσες καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ σπῆματα εἶνε κολλητὰ σχεδόν!... “Αρα, ὑπάρχει κάποια σέγεσις μεταξὺ τοῦ δουκό σου καὶ τοῦ Τραγκαθέλ σου!... Καὶ μπερδεύεσαι κι' ἐσύ μαζί μου, στὴν ἀσχημὴ αὐτὴ δουλειά!... Καὶ ξέρεις τί θὰ πάθουμε;... Ὁ δοῦς θὰ φωνάξῃ καὶ θὰ παραπονεθῇ στὸν βασιλέα. Ὁ καρδινάλιος θὰ μᾶς ἀποδοκιμάσῃ... Κι' ἡ μπόρα φυσικὰ σ' εἶας θὰ ξεσπάσῃ: Θὰ μᾶς κλείσουν καὶ τὸς δυὸ στὴ Βασιλῆν!

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σπλαγχνιστῇ! σταυροκοπήθηκε ἐντρομός ὁ Κορινιάν.

Μὰ σκέφτηκε ἀμέσως, κατὰ καὶ πρόσθεσε:

—Μὰ γιὰ στάσου, ἀδελφέ!... Τί σέχει εἶχε ἡ δική μου ἀποστολὴ μὲ τὸν ὑψηλότερο;... Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ δουλειὰ μαζί του... Κι' οὔτε ἤμουν ἐκεῖ, ὅταν πῆγες ἐσύ καὶ σὲ τσάκισες στὸ ξύλο!

—Ναί, μὰ ἐγὼ θὰ πῶ ὅτι ἦσουν κι' ἐσύ ἐκεῖ! ἔκανε ψυχρὰ ὁ Ρασκάς. Κι' ἐπειδὴ ὁ καρδινάλιος σ' ἔχει στὸ μᾶτι γιὰ τὸ ζήτημα, ξέρεις, ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς—εἶσαι κι' ἐσύ χαμένος!... Λοιπὸν, ἢ θὰ σωθοῦμε μαζί, ἢ θὰ χαθοῦμε κ' οἱ δυοί!...

Τρομερὴ ἐπιθυμία ἐτίσσε τὸν καποκίνο—τὴ στιγμὴ ἐκείνη—νὰ στραγγαλίσῃ τὸν Ρασκάς. Συγκράτησε διως τὴ μανία του, γιὰτὶ ἦταν κρίσιμη ἡ θέσις του καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιβαρύνῃ περισσότερο.

Ὡστόσο, νοιώθοντας κοντὰ στὸ πόδι του τὸ πόδι τοῦ Ρασκάς, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τὸ δώσῃ μιά κλωτσιὰ ἀριστοτεχνικῇ.

“Ὁ Ρασκάς ἔμπηξε μιά κραυγὴ πόνου. Ὁ Κορινιάν τοῦ εἶπε μὲ συμπῶνιαν:

—Σὰς πάτησα στὸν κάλο, μήπως;

“Ὁ Ρασκάς δὲν εἶπε τίποτε. “Ἀρπᾶξε ἀστραπιαία ἓνα μισογεμᾶτο μπουκάκι κρασιοῦ καὶ τὸ σφενδόνισε στὸ κεφάλι τοῦ καποκίνου. Ὁ καλονοηκὸς σκούφους πόλλαθε τις δυσάρεστες συνέπειες, ἀλλὰ ὁ Κορινιάν ἔμπηξε κι' αὐτὸς μιά κραυγὴ πόνου καὶ λούστηκε ἀπ' τὸ κρασί. Ὁ Ρασκάς τοῦ εἶπε μὲ συμπῶνιαν:

—Σὰς μούσκεψα ἀπὸ ἀπροσεξία, μήπως;

“Ἀφριμένοι κ' οἱ δυὸ ἀπὸ λύσσα, δὲν μπόρεσαν ὡστόσο νὰ κρατήσουν τὰ γέλια. Κυττάχτηκαν κατὰμάτια. “Εκλαιγαν καὶ γελοῦσαν κι' ἔτριβαν συγχρόνως τὸ κεφάλι τοῦ ὁ ἓνας καὶ τὸ πόδι τοῦ ὁ ἄλλος.

Τέλος ὁ Ρασκάς εἶπε:

—Διηγηθῆτε μου κι' ἐσεῖς, ἀδελφέ μου Κορινιάν, τί σὰς συνέβη στὴν ἀποστολὴ σας!... Ἦ σειρά σας, θλέπετε!

Ξερόθηκε ὁ Κορινιάν, κι' ἄρχισε τὴ διήγησί του ὡς ἐξῆς:

—Ξέρεις ὅτι ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν κυρά-Βριγίττα, τὴ σπιτονοικοκυρά τοῦ Τραγκαθέλ!... Γρηὰ σχεδὸν καὶ καρακάξα εἶνε!... Μὰ εἶνε γυναῖκα, τέλος... Κι' ὅταν ὁ ὑποφαινόμενος καλοκυττάξῃ μιά γυναῖκα, τελειώσε:

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚ

“Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ ἀφοσιώνεται μέχρι θανάτου!... Λοιπὸν, ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὴν κυρά-Βριγίττα... Πέντε λεπτὰ ἀπὸ πρὶν ἀπ' τὴν ἀφίξί μου μαζί με τοὺς ἀδελφούς μου, ἡ Βριγίττα ἔχε κυττάξῃ ἀπ' τὴν κλειδωνιά... Καὶ μεθεωρᾶσε, μὴ ὀφείλεται, ὅτι εἶδε τὸν Τραγκαθέλ μέσα στὸ δωμάτιό του νὰ κάπνισαι συλλογισμένους!... Μὰς ὁδηγεῖ λοιπὸν ἐπάνω, στὸ δωμάτιό τοῦ Τραγκαθέλ... “Ἀνοίγουμε τὴν πόρτα... Ὁρμώμε μέσα. Πρῶτος ἐγὼ, φυσικά!... Καὶ τί νομίζεις ὅτι θάλεω;... Μὰ τεπε!

—Κανέναν πρίγκηπα θὰ εἶδες κι' ἐσύ! εἶπε ὁ Ρασκάς.

—“Επείσε ἔξω! εἶπε μὲ οἶκτο ὁ Κορινιάν.

—Κανέναν δοῦκα, τότε!...

“Ὁ Κορινιάν τὸν κύτταξε μὲ περισσότερο οἶκτο, τώρα. Κι' εἶπε:

—Μωρὲ δὲν εἶδα τίποτα!... Καταλαβαίνεις; Δὲν εἶδα τίποτα ἀπολύτως!... Ἦταν ἄδειο τὸ δωμάτιο ἐκείνου τοῦ καποκίνου!...

—Πῶς διάβολο συνέβη αὐτό; εἶπε μὲ ἀπορία ὁ Ρασκάς.

—Ξέρω κι' ἐγὼ; μωρμούρισε ὁ Κορινιάν. Μήκαμε μέσα ν' ὀφείλαμε ὅλα τὰ ντουλάπια... σπᾶσαμε ὅλα τὰ ἐπιπλά... ἔβαμε ἄνω-κάτω τὸ κρεβάτι... ψάξαμε παντοῦ... μὰ τίποτα! Ὅλες τὲς Τραγκαθέλ ὀρθήκαμε, οὔτε χαρτιά ηἱ ἔγγραφα ἀξίας!... Μὰ ποῦ ἔφυγε ὁ σατανὰς;...

—Ἀπ' τὴν πόρτα! ἐξήγησε ὁ Ρασκάς.

—Ἀδύνατον!... Ὅτι τὸν ἔβλεπε ἡ κυρά-Βριγίττα... Κι' ἡ κυρά-Βριγίττα ξέρεις, εἶνε γυναῖκα, κι' ὅταν ἐγὼ καλοκυττάξῃ...

—Ναί... Ναί!... Ξέρω! διέκοψε ὁ Ρασκάς. Ὅταν καλοκυττάξῃ μιά γυναῖκα αὐτὴ ὑποδουλώνεται καὶ θὰ σοῦ μαρτυρήσῃ ὅτι ἔφυγε ἀπ' τὴν πόρτα, ὁ Τραγκαθέλ!... Καλὰ μὰ ὅταν ἐπὶ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του;

—Ἀδύνατον κι' αὐτό! θεοβάλλει ὁ Κορινιάν. Εἶνε ψηλὸ δωμάτιο, πέντε μέτρα, τὸ παράθυρο!... Ὅτι σκοτανόταν ὁ Τραγκαθέλ καὶ θάβλεπα τὸ πτώμα του κάτω στὸν κῆπο... Εἶνε, ξέρεις, ὁ κῆπος τοῦ μεγάρου τῆς οδοῦ Κουρτῶ, στὴν ἐξέλιξη τοῦ ὁποίου ἔφαγες ἐσύ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ξύλο μετὰ τὸ ρόπαλο!

—Φάγες τὴ γλῶσσα σου, Κορινιάν! εἶπε ὁ Ρασκάς, πελτητικὰ καὶ δυσαρσεστῆς γιὰ τὴν ὑπόμηση.

—Δὲν τὴν τρώω γιὰτὶ μοῦ χρειάζεται, ἀδελφέ μου Ρασκάς! ἀπάντησε ὁ Κορινιάν. Σωπαῖνω διως, ἀλλὰ αὐτὸ σὲ δυσαρσετεῖ!... Τί λὲς λοιπὸν γιὰ ὅλα αὐτὰ;

“Ὁ Ρασκάς σκέφθηκε μ' ἐμβρίθεια λίγες στιγμὲς καὶ εἶπε:

—“Εχω τὴ γνώμη καὶ λέω, ὅτι ἀπλούστατα τὸν δὲν σὲς ἐσύ νὰ φύγῃ, θεληματικὰ ἢ ἀθέλα σου! Στάσου μὴν ἐξάπτῃσαι!... “Ἀς ἀνακεφαλαιώσουμε μὰ στιγμὴν πρᾶγμα: Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸς ὁ διάβολος-Τραγκαθέλ ποῦ παίρνει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ καρδινάλιου. Πρᾶγμα δὲν θὰ συνέβαινε ποτέ, ἀν δεχθῶν τότε νὰ σὲ σπᾶσῃ ψοῦ!... “Επειτα, τὸν ἀφίνεις καὶ σοῦ φεύγει ἀπ' τὴν πόρτα, μὲ τὸ δικό σου μάλιστα ράσο μεταμφιεσμένος!

“Επειτα, σοῦ φεύγει ἀπ' τὸ μοναστήρι!... Τώρα, πῶς φησες καὶ σοῦφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιό του!... Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅμως, χάθηκες, ἀδελφέ μου!... Ὅλες αὐτὲς τὲς ράξεις συμπτώσεις, νὰ σοῦ φεύγῃ δηλαδὴ διαρκῶς ἀπ' τὰ χέρια, εἶνε πολὺ ἐνοχοποιητικὲς γιὰ σεναί, ὅσοι σὺ συνένοχος του, φαίνεται!... Καὶ δὲν θὰ παρανοήσῃς νὰ τὰ γνωστοποιήσῃς στὴν ἐκκλησιᾷ τοῦ ποντοφάνου! Καὶ τότε... τότε σὲ περιμένει τὸ βασανιστήριο τοῦ κοφολαυμιάματος!...

“Ὁ Κορινιάν τὸν ἀκούγε τὴν ὥρα λαχανιασμένος καὶ ἐμφανικὰ τοῦ εἶπε:

—Τὸ λάθος εἶνε δικό σου, Ρασκάς!... “Εσύ, καὶ τὸ θόρυβο ποῦ ἔκανες—σὺν μεθυσμένους καποκίνο—πῶς εἶπες γιὰ νὰ μὲ προσβάλῃς—ἐτύπησες τὸν Τραγκαθέλ!... Ποῖος ξέρει, ἴσως τὸν εἰδοποίησες κιόλας, ὅτι ἐγὼ εἶδα τὸν Τραγκαθέλ ἐκεῖ!... “Ἀν δὲν ἦσαν ἐμεῖς μὲ τὸν θόρυβό σου, ἴσως νὰ τσάκισαν τὸν φίλο μου μισμένον στὸ δωμάτιό του!... Καὶ θὰ τὰ πῶ αὐτὸς ὁ καρδινάλιος!

“Ὁ Ρασκάς ἔνοιε γλαρὰ τὰ μάτια του. Ἦταν στευτὴ ἡ πανουργία κ' ἡ δολιότης τοῦ Κορινιάν, μωρὸς νὰ τὰ φοβάται, ἀπ' τὸν πανούργο καὶ τὸν γοργόφο καποκίνο. Τέλος, παραδέχτηκε στενακιστὰ:

—Ἦ ἀλήθεια εἶνε, Κορινιάν, ὅτι χαθώσατε καὶ ἐμεῖς!...

δυοί!... Ἐκτὸς ἀν ὁσηθήσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὴ κρίσιμη αὐτὴ περίστασι!...

—Ναί, πῶς θὰ ὁσηθήσῃ ἀμοιβαία, μικρὲ μου Ρασκάς;... —Μ' ἔνα ψεμμάτι!... Θὰ λέω ψεμμάτια ἐγὼ, στὸν καρδινάλιο;... Θὰ τὰ ὑποστηρίξῃς ἐσύ!... Θὰ λὲς ἐσύ ψεμμάτια;... Θὰ μ' ὑποστηρίξῃς ἐγὼ!...

—Περὶ μᾶ! εἶπε ὁ Κορινιάν. Πᾶμε τώρα στὸν καρδινάλιο, γιὰτὶ θὰ περιμένῃ τὴν ἀναφορά μας!

Ἐκίνησαν γιὰ τὴ Βασιλικὴ Πλατεία. Βαδίζοντας, συνηνοήθησαν κ' εἶχαν κατασκευάσει ὁ καθένας τοὺς τὸ ψέμμα του. Μπήκαν στὸ μέγαρο τοῦ καρδινάλιου.

Μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, σταμάτησαν. Δὲν ἐξενοῦσαν ὅτι ἦσαν ἀντίηχοι. Ἀλληλοκυττάχτηκαν μὲ μίσος.

Καὶ μῆκαν ὕστερα μαζί, στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου των...

“Ἀς ἀφήσουμε μιά στιγμὴ τὸν Κορινιάν καὶ τὸν Ρασκάς συντροπιά μὲ τὸν καρδινάλιο, κ' ἂς δοῦμε τί συνέβη μὲ τὸν Τραγκαθέλ.

“Ὁ διάβολος τῆς δολομαχίας εἶχε δὴ τὴν Ἀνναῖδα ντὲ Λεσπάρ νὰ κάθεται στὸ συνηθισμένο τῆς παγκάκι μὲ τὸν νεαρό ἐκεῖνον εὐπατρίδη ποῦ τῆς φερνόταν μὲ τὴν τρυφερότητα.

“Ἦταν ἀγνωστός τὸν Τραγκαθέλ αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης. Ἦταν ἑσπῶς ὅμως καὶ φοροῦσε πλουσιώτατα κοσμήματα, τὰ ὅποια ἀντιστοιχοῦσαν σὺν ἄλλοι τόσοι ἥλιοι στὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

—Ποῖος!... Εὐπατρίδης!... Ὁραῖος!... μωρμούριζε μὲ πόνον ὁ Τραγκαθέλ. Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ, μπρὸς στὰ τόσα πρόσωπα του;... Αὐτὸς θὰ εἶνε, τουλάχιστον μαρκήσιος ἢ δούξ!...

“Ἐγὼ ἐννοῶμαι Τραγκαθέλ σκέτος-σκέτος!... “Ἀν ἤμουν τὸν Τραγκαθέλ ἐνός κήρυς!... Νὰ λέω, παραδείμματος χάριν, «ἐκὼς ντὲ Μπλουῦ»!... Διάβολε!...

“Ἀχ, πόσο ἀκτινοβολεῖ ἀπ' τὰ πλούσια κοσμήματά του, αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης!... Ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω, παρὰ τὸ σιφενόνο δοχτυλίδι ποῦ μοῦ χάρισε ὁ πατέρας μου!...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἡ Ἀνναῖς κι' ὁ νεὸς σπικώθηκαν.

Τὸ ραντεβουδάκι τοὺς τελειώσε πρὸς τὸν Τραγκαθέλ. Τί μπορῶ νὰ πικρὸ χαμόγελο ὁ Τραγκαθέλ.

Πραγματικὰ, ἡ Ἀνναῖς κι' ὁ νεὸς ἀλλάξαν ἀκόμη λίγα λόγια ὀρθῶς, κ' εἶπειτα ἐκείνους τὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ τῆς μάγουλα.

“Ὁ Τραγκαθέλ τινάχτηκε πρὸς τὰ πόδια, κίτρινος σὺν κυδῶνι. Κάτι ἐξαιρετικὴ μέσα στὴν ψυχὴ του. Ἦ πρώτη τοῦ νεανικῇ ἀγάτῃ φυλλορροῖα, σὺν δεινράκι στὶς πρώτες παρῶρες ἀνεμιάζες τοῦ χειμῶνα...

Πλησίασε πάλι: στὸ παράθυρο. Μὰ εἶπε ὅτι ἡ Ἀνναῖς κι' ὁ εὐπατρίδης εἶναι ἐξαφανιστῇ.

—Θὰ εἶνε μνηστήρας τῆς!... μωρμούρισε ἀποκαρδιωμένος, πονεμένος. Αὐτὸς λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν ὑπερασπιστῇ!... Γιατὶ νὰ μπερδεύω ἐγὼ;... Ναί, ἀλλὰ ἀν ὁ μνηστήρας τῆς δὲν ξέρει τὸν κίνδυνο;... Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν εἰδοποιήσω!... “Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ εἶνε κὸρη τοῦ Ἑρρίκου Δ'!

Καὶ βασιλέως, δηλαδὴ!... Τί παράξενο λοιπὸν, νὰ τὴ ζητᾷ γαμο αὐτὸς ὁ λαμπρὸς εὐπατρίδης;... “Ἀχ, πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅμως!... Πρέπει νὰ τῆς πῶ ὅλα, ὅσα ἀκούσα στὸν καρδινάλιο καὶ στὸ μοναστήρι τῶν καποκίνων!...

Τράβηξε ζωρὰ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Στάθηκε διως ἀπότομα κι' ἔβλεπε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμνηχανία.

—Πῶς νὰ χτυπήσω ὅμως, μὲ τί τρόπο νὰ χτυπήσω ὅμως, τὴν ἐξορρατὰ τοῦ μεγάρου τῆς;... Γιατὶ θεόβαια, κι' ὁ μνηστήρας τῆς κ' οἱ δικὸς τῆς θάχουν κάποιον ἰδιαιτέρου συνηθιστικό τρόπο νὰ χτυποῦν... Τί νὰ κάνω;... “Αἱ!... Βρῆκα!... Μὰ... διάβολε ἐμεῖς, ἀς κατεβάσῃ!

Ἦρε γρήγορα τὴν ἀπόφασί του κ' ἔτρεξε στὸ μπαούλο του. Ἐγᾶλε ἀπὸ κεῖ ἓνα μακρὸ σκονί, τῶσε στὸ παράθυρο κι' ἐπᾶλε τὴν ἄλλη ἀκρὴ του κάτω στὸν κῆπο τῆς Ἀνναῖδος.

Ἐσκυψε ὕστερα ἔξω ἀπ' τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου, κύτταξε καὶ μωρμούρισε:

—Εἶνε κοντὸ τὸ σκονί!... Θέλει δυὸ-τρία μέτρα ὡς τὸ ἔδαφος! Δὲν περᾶει, ὅμως... Θὰ τὰ καταφέρω κι' ἔτσι!...

Ἀρσάκενος τὸ παράθυρο, πιάστηκε ἀπ' τὸ σκονί κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει... Τρία-τέσσερα μέτρα τὸν χωρίζαν ἀκόμη ἀπ' τὸν κῆπο, μὰ ἐμφανικὰ ἐνόησε ὅτι ἔφειτε: Δὲν εἶχε κοπῇ τὸ σκονί, ἀλλὰ εἶχε λήθῃ ὁ κύκλος μὲ τὸν ὅποιο ἦταν δεμένο ἐπάνω τὸ παράθυρο... Ὁ Τραγκαθέλ ἔπεσε ὀρθος, ἐπάνω στὰ μακρὰ χαρτιά!... Μαζὺ τοῦ ἔπεσε καὶ τὸ σκονί!

—Δὲν ἔπαθα τίποτα! Ἐφᾶνισε χαρούμενος, ψάχνοντας τὰ πόδια του ποῦ εἶχαν πονεῖσι λίγο. Λαμπρὰ ἴσαμε δῶ!... “Ἀς δοῦμε καὶ τὰ παρακάτω!...

Μὰ τὰ παρακάτω ἦσαν τὰ δυσκολώτερα, δυστυχῶς. Δὲν ἦταν κατὰλληλος αὐτὸς ὁ τρόπος, γιὰ νὰ μπαῖν καέναν στὸ σπῆτι τοῦ ἄλλου, ὅσο ἐντιμὸς καὶ νὰ εἶνε ὁ σκοπὸς του!... “Ἦσαν λοιποῦτα καμῶματα αὐτὰ, κι' ἀν τοῦ φύτευαν ἐμφανικὰ κανένα θόλι στὶς σάρκες, θὰ εἶχαν δίκαιο σ' ὅλη τὴ γραμμὴ!

Τὰ κατάλαβε αὐτὰ τὰ «σκῶρα» ὁ Τραγκαθέλ. Καὶ θεώρησε καλὸ, νὰ κρυφτῇ πρῶτα κ' ὕστερα νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ προχωροῦσε στὴ συνέχεια.

Χώθηκε λοιπὸν στὴν πλατὴν λόχη—ψηλὰ ἀγκάθια καὶ πελώριες τσουκνίδες τοῦ ἀκαλλιεργήτου σχεδὸν κήπου—κι' ὕστερα κύτταξε ψηλὰ στὸ παράθυρό του.

—Μπράβο μου!... μωρμούρισε τότε μὲ ἱκανοποίησι. Ὁραῖα τὰ κατέφερα!... Ὅτι εἶνε ὕψος τουλάχιστον δεκαπέντε μέτρων ὡς ἐκεῖ πάνω!... “Ενας ἄλλος στὴ θέσι μου, ἢ δὲν θὰ τολμοῦσε ἢ θὰ τσακίζονταν πέφτοντας!... Καλὰ λένε, πῶς ἡ τύχη βοηθεῖ τοὺς τολμηροὺς!... Αὐτὸ τὸ λέει συχνὰ κι' ἐκεῖνος ὁ ἀλλόκοτος «πνευματικὸς» μου τῆς Βασιλῆς!... Ὁ διάβολος-Κορινιάν!...

Ναί, αὐτὸς ὁ καταραμένος καποκιν... Ὡ!... Γιὰ στάσου!... Νάτος, κιόλας!... Ὁ Κορινιάν!... Σκύβει στὸ παράθυρό μου καὶ πάνω καὶ κυττάει κάτω!... “Αἱ!... Στάσου λιγάκι, κατεργάρη μου, κι' ἐγὼ σὲ διορθῶ!...

“Ὁ Κορινιάν—ὅπως θυμούμαστε—ἀφοῦ ἐπιθεώρησε τὸν κῆπο κατὰ μὲ τὸ βλέμμα του, χώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο πάλι. Καὶ τότε ἐφτάσαν στ' αὐτὰ τοῦ ἐμφανισμένου Τραγκαθέλ οἱ δαιμονισμένοι θόρυβοι ἐπιπλῶν συντριβομένων καὶ καθισμάτων ἀναποδογυριζόμενων:

—Ἀλλοῖμονό μου! ψιθύρισε μὲ πόνον. Ληλητοῦν τὸ δωμάτιό μου, οἱ ἀλιτήριοι!... Τίποτα δὲν θ' ἀφήσουν ὄρθιο ἢ γερὸ ἐκεῖ μέσα, κατὰ τὴν ὁρεῖς τοῦ τοῦ ἀκούω νᾶχουν!...

Ἐκανε νὰ ριχτῇ πρὸς τὸ μέγαρο, νὰ μὴ σ' αὐτό, νὰ δῇ ἄμεσως κατόπιν ἔξω στὸ δρόμο καὶ νὰ τρέξῃ στὸ δωμάτιό του: “Επρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ φτωχοπράγματά του μὲ κάθε θυσία!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄκουσε ἄλλον τρομερὸ θόρυβο ἔξω ἀκριβῶς στὸ δρόμο, στὸν ὁποῖο σκόπευε νὰ θῇ διαβαίνοντας βιαστικὰ τὸ μέγαρο τῆς Ἀνναῖδος; Ἦταν ὁ Ρασκάς, ὁ ὁποῖος χτυποῦσε ἐπιμονακὰ καὶ θορυβωδέστατα τὴν πόρτα, ὅπως διηγῆθηκε ὁ ἴδιος στὸν Κορινιάν, κατόπιν.

—Μπροστὰ γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα! μωρμούρισε ὁ Τραγκαθέλ, ζαρώνοντας πῶ καλὰ τώρα στὸ καταφύγιό του. Φουρτοῦνα ἔχουμε καὶ στὰ δυὸ λιμάνια, καθὼς θάλεω!...

Τέντωσε τὸ αὐτί του μὲ ἀγωνία. Ἐμφανικὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ θόρυβοι σταμάτησαν: Βαθεῖα, στιγμιαία σιγαλὴ ἀπλώθηκε στὸν ἀέρα... Καὶ φάνηκε ἀπορία στὸν Τραγκαθέλ αὐτὴ τὴ σιγαλὴ... Κάποια καινούρια συμφορὰ τοῦ μαγεῖρενε ἡ Μοῖρα!...

“Ενοῦσε ἄλλωστε ἡδὴ καὶ μόνος του, ὅτι ἀπὸ δυὸ ἡμέρες τώρα ἔτρεχε ἀκαταμάχητα ἀπὸ καταστροφὴ σὲ καταστροφὴ!...

—Δὲν ξέρω τὴ συμφορὰ μὲ περὶ μένει, ἀκόμα! Ἐναμωμώρισε μὲ φρίκη. Προαῖθνησάν μου διως, ὅτι θὰ εἶνε τρομερὴ!...

Στὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ γλιστρᾷ ἔξω ἀπ' τὰ ἀγκάθια. Σὲ λίγο, θρέθηκε μπρὸς σὲ μιά διασταύρωσι δεινροστοιγιῶν κι' ὅχι πολὺ μακρὰ ἀπ' τὸ περίφημο ἀγκάθι τῆς λατρευτῆς του. Ἀπ' τὴ μιά δεινροστοιχία ἐπερῶαλε τότε ἓνας εὐπατρίδης ὁ ὁποῖος ζυγώνοντάς τον σὲ ἀπόστασι τριῶν θημάτων—τὸν χαίρεται εἰρωνικὰ.

—Καλημέρα σας, κύριε σχοινοβάτη!...</

χτυπήσετε απ' τὰ νῶτα, δὲν ἔχετε πειὰ νὰ περιμένετε βοήθεια ἀπὸ πουθενά!

—Δὲν περιμένω βοήθεια ποτὲ κ' ἀπὸ κανέναν, παρὰ μονάχα ἀπ' τὸν ἑαυτό μου! εἶπε ψυχρὰ ὁ Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ μεταξὺ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὴν ἐκπληξί του.

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες ὑποκλίθηκαν, σὰν ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ νοιώσουν τὴν ἀξία μιάς τέτοιας ἀνδρικής ἀπαντήσεως.

—Κύριε! ἐξακολουθήσε ὁ πρῶτος εὐπατρίδης πάλι, μὲ κάποια συγκίνησι στὴ φωνή του. Τὸ παρουσιαστικὸ σας, οἱ τρόποι σας, τὰ λόγια σας δείχνουν ὅτι εἴσθε πολὺ ἀνώτερος ἀπ' τοὺς συντρόφους σας ἐκείνους!... Μὰ αὐτὸ σημαίνει συγχρόνως ὅτι εἴσθε καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος!... Εὐρίσκομαι λοιπὸν στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω τὸ ἐξής: "Ὅτι ἀπ' τὴ στιγμή πού σὰς εἶδαμε, ἐγὼ κ' οἱ κύριοι αὐτοί, νὰ κατεβαίνετε ἀπ' τὸ παράθυρο σὰν σχοινοβάτης, ἀποφασίσαμε νὰ σὰς σκοτώσουμε!

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες ἔκαναν ἄλλη μιὰ ὑπόκλισι, σὰν νὰ ἐπιδεικνύσαν ἀπολύτως τὰ λόγια αὐτά.

Ὁ Τραγκαβέλ σκέφθηκε λιγάκι κ' εἵπειτα εἶπε μὲ ἀτάραχη φωνή:

—Κύριοι, ποιοί εἴστε σὰς παρακαλῶ;... Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μιλᾶτε ἐδῶ, σὰν οἰκοδεσπόται;... Μόνη ἡ δεσποινὶς τὴν Λεοπάρθ θα μποροῦσε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο...

Κ' οἱ τέσσερες σκίρτησαν, χλωμιάζοντας. Ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτοὺς διέκοψε τὸν ἥρωά μας θιαστικὰ λέγοντάς του:

—Αὐτὸ πού εἰπατε, σταματᾶτε κάθε διατάγιμά μου!... Ἀφοῦ ἐξέρετε τὸ ὄνομα ἐκείνου, δὲν μπορεῖτε πειὰ νὰ ἐλπίζετε στὸν οἶκτό μου!... Ἀλλὰ πρέπει, πρὶν σὰς σκοτώσουμε, νὰ μάθετε τὰ ὀνόματά μας... Θὰ πεισῶντε ἔτσι, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ κάνετε με δολοφονοῦς!... Ὀνομάζομαι κύριος ντὲ Μπισιέρ, κ' ἀπ' ἐδῶ εἶνε οἱ κύριοι ντὲ Σεβέρ, ντὲ Φοντράνγ καὶ ντὲ Λιβερντάν, εὐπατρίδες ὅλοι ἀπ' τὸ Ἀνζού!

Ὁ Τραγκαβέλ χαίρετσε καὶ τοὺς τέσσερες κ' εἵπειτα τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, πρὶν μὲ σκοτώσετε... ἂν τὸ κατορθώσετε, ἐννοεῖται... πρέπει νὰ μάθετε ποῖος εἰμαι κ' ἐγώ!... Καὶ τότε θ' ἀναγνωρίσετε, ὅτι ἀπατηθήκατε ὡς πρὸς τὶς προθέσεις μας!... Καὶ μόνο τ' ὄνομά μου, θὰ σὰς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν σχέσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποῖους μοῦ μιλοῦσατε!... Εἰμαι ὁ διδάσκαλος τῆς ὁλομωχίας Τραγκαβέλ!...

—Ὁ Τραγκαβέλ!... Ὁ Τραγκαβέλ!... οὐρλιάζε ὁ Μπισιέρ.

—Διάβολε! Τώρα διαφωτίζονται ὅλα! φώναζε ὁ Φοντράνγ.

—Νὰ ἡ συνέχεια τῆς προχθονίης νυκτερινῆς συναντήσεώς μας! θρυγῆθηκε ὁ Σεβέρ.

—Τὶ κάνετε ἔτσι, Χριστιανοὶ μου; ἐξοφῶνε θυμωμένος ὁ Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος δὲν καταλάβαινε ἀκόμη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα, καὶ φωνάζετε ἔτσι;

—Νὰ μονομαχήσουμε!... Νὰ, αὐτὸ θέλομε! Ὁ ἕνας κατόπιν ἀπ' τὸν ἄλλο, μαζὺ σὰς!... Καὶ κάποιο ἀπὸ μᾶς, θέβαια, θὰ κατορθώσῃ νὰ σὰς ξεκάμῃ... Μὰς ἔχετε κάνει τόσο μεγάλο κακὸ, ὥστε δὲν θὰ θυγῆτε ζωντανὸς ἀπὸ δῶ!...

—Εἰγώ;... Ἐκᾶνα σὲ σὰς, κακὸ; φώναζε ἐκθαμβὸς ὁ Τραγκαβέλ. Πρῶτῃ μου φορὰ σὰς βλέπω, κύριοι μου!... Ὡστόσο, θὰ πειραζόταν ἀσχημα τὸ φιλότιμό μου, ἂν ἐπέμενα σ' ἐξηγήσεις... Θὰ νομίζατε ἴσως, πὼς προσπαθῶ ν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνό!... "Ὁχι, κύριοι μου: Πρῶτα ἡ μονομαχία λοιπὸν κ' ὕστερα ἡ ἐξηγήσις γιὰ τὸ λόγο τῆς μονομαχίας!... Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τρελλαθῶ ἐξάπατος μ' αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πού μοῦ συμβαίνουν τώρα τελευταῖα!

Τράβηξε χαμογελαστὸς τὸ σπαθί του ὁ ἀφελὴς κ' εἰλικρινὴς νέος, καὶ κούταζε τοὺς ἀντιπάλους του. Βλέποντάς τους νὰ τὸν κυττοῦν μὲ ἀβελή συμπαθεία καὶ λίγο δισταχτικούς, τοὺς παρακίνησε λέγοντάς τους:

—Ἐμπρός, κύριοι!... Τὶ κάθεστε;... Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, σὰς θεβαῖω, ὅτι μοῦ κάνετε μεγάλη εὐχαρίστησι μονομαχώντας μαζὺ μου!... Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ εἴσθε τίμιοι, εὐγενεῖς κ' εὐπατρίδες!... Μπορούσατε κάλλιστα, νὰ μοῦ ριχτήτε κ' οἱ τέσσερες μαζὺ, μὰ δὲν θελήσατε μιὰ τέτοια ἀνανδρία!

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ δυσανεστήθῃ ἂν σοῦβλ.σω μὲ τὸ σπαθί μου αὐτὸν τὸν χαριτωμένο φαισιανό! εἶπε ὁ Μπισιέρ στοὺς ἄλλους, προχωρώντας πρῶτος.

—Εἰγὼ ὅμως δὲν θὰ δυσανεστήθῃ καθόλου, τιμωρώντας αὐτὴ τὴν καυχισιολογία σας! εἶπε χαμογελαστὸς ὁ Τραγκαβέλ. Γι' αὐτὸ, ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες θὰ μείνεται μὲ δαιμόνιο χέρι κ' ἀνίχνυσος γιὰ καινούριες μονομαχίες ἐντωμεταξύ.

Κ' ἐνῶ οἱ δύο ἀντιπαλοὶ ἀλλάζαν τώρα πεισματάρικες καὶ

γοργές σπαθιές, κ' ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς εὐπατρίδες παρακολοῦθούσαν τὴ σκηνὴ χαμογελαστοὶ καὶ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, ἔσφαι ὁ Μπισιέρ ἀφῆσε μιὰ κραυγὴ πόνου. Μιὰ τεχνικὴ σπῆς τοῦ ἀκαταγωνίστου ξιφομάγου, πλήγωσε ἀρκετὰ βαθειὰ τὸ καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του!

—Τὰ συλλυπητήριά μου, κύριε, καὶ συνάμην! τοῦ εἶπε μιὰ ἀδερὴ ὑπόκλισι ὁ Τραγκαβέλ.

—Ἡ σειρά μου, τώρα! ἐξοφῶνε ζωηρὰ ὁ Σεβέρ, προχωρώντας. Καὶ προσέξετε, κύριε!... Μὴν περιορίζετε νὰ μᾶς πληγώνετε, γιὰτὶ ἂν δὲν σὰς σκοτώσουμε τώρα, δὲν θὰ μᾶς ξεφορτωθῶμε ἀργότερα!

—Σὰς τιμῶ, εὐπατρίδα μου, μὲ τὴν ἰδια ποιὴ κ' ἐστὶ ἀποκρίθηκε ὁ Τραγκαβέλ γαλήνια. Τὴν ἴδια ἀκριβὴς πλῆξ καὶ στὸ ἴδιο μέρος τοῦ καρποῦ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ σας, θὰ ἐχθῆτε κ' ἐσεῖς!

Ὁ Σεβέρ χαχάνισε εἰρωνικά, κ' ἡ μονομαχία ἄρχισε πᾶσι σωμαμένη ἀπ' τὴν προηγούμενη.

Λίγες στιγμὲς μολὶς ἀργότερα, ὁ Σεβέρ ἐμπηξε μιὰ κραυγὴ πόνου κ' αὐτὸς. Τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του, τραυματικὰ βαθεῖα στὸν καρπὸ, χαλαρώθηκαν. Καὶ τὸ σπαθί του ἔπεσε στὴ γλῶσση.

—Τὰ συλλυπητήριά μου, κύριε, καὶ συνάμην! εἶπε μὲ μιὰ ὑπόκλισι κ' ἕνα ἐράσμιον χαμόγελο ὁ Τραγκαβέλ.

Τὴν τύχη τοῦ Μπισιέρ καὶ τοῦ Σεβέρ δὲν ἀργήσαν νὰ φράξῃ κ' ὁ Λιβερντάν μὲ τὸν Φοντράνγ. Κ' ἦταν διαβολικὸ αὐτὸ πᾶν τοφανές, ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὴν πασίγνωστη ὁλομωχίαν τῆς νόντητος τῶν τεσσάρων ἐκείνων εὐπατρίδων: Κ' οἱ τέσσερες τοὺς εἶχαν πληγῶν στὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ των!... Καὶ στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος!... Κ' ἡ πληγὴ τοὺς ἦσαν ἀκίνητους θέβαια, μὲ τοὺς ὑπογρεῖναν σὲ κατασχετικὴ ἀσπράξι ἐπὶ μιὰ δολοφονία ἐδοῦμά!...

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες, ἀλλὰ βοήθηθηκαν κ' ἔδωσαν τὴν πληγὴν τοὺς μὲ μαυρὴν ἄσπρη. Ἐπειτα κατὰ χλωμοὶ—ὄχι ἀπὸ φόβο, οὔτε ἀπὸ ντροπὴ, κ' οὔτε ἀπὸ λύσσα—ἀπὸ κάποια σκέψι πού περιεῖχε ἀπ' τὸν τεσσάρων τὸ μυαλό, ἔκαναν συμβόλιον ἀναιματιάς τους.

Καὶ τὴ σκέψι τοὺς αὐτὴ τὴν ἐμυστηρεῖτο ὅτι ἔνας στὸν ἄλλον μούρουρζοντες:

—Δὲν πρέπει νὰ θυγῇ ἀπὸ δαίμονος ζωντανός!

—Ὅσο περισσότερο γενναῖος ἐπιδείξῃς εἶνε, τόσο περισσότερο νὰ ἐπικίνδυνος!

—Νὰ γίνουμε δολοφόνους λοιπὸν! Ἔστω!... Ἀς γίνῃ κ' αὐτὸ πᾶν χάριν Ἐκείνης!

Κ' ὁ Μπισιέρ τελευταῖος, ἐξοφῶνε:

—Κύριε, ἀποφασίσαμε νὰ σὰς σκοτώσουμε μὲ τὰ σπαθία μας!... Θὰ σὰς ἐπιθεθῶμε κ' οἱ τέσσερες μαζὺ!... Ἀμνηστὴ λοιπὸν!

Μὲ τὰ μακριὰ σπαθία των στὰ χεῖρά τους, ἔπαιζαν τὸν χέρι, ὅπως τὸν ἀνέναντόν του Τραγκαβέλ.

Ἐκείνος ἀντρίχισε... Ἦταν πρῶτος μερὸ, ἀνήκουστο, αὐτὸ πού συνέβαινε ἐκεῖ: Τοὺς ἔβλεπε νὰ χωνοῦν κατεπάνω του χλωμούς, μὲ τὸ μῆτος τοὺς ἰσχυροὺς μὲ τὰ μάτια τοὺς γλαρωμένους, ἀφιδρασμένους ὁλοφάνερα ἀπ' τὴν ἀνάνδρην πράξι τους!... Μιὰ ἀδυσώπητη ὁμὸς ἀπόραυ, αὐτοὶ ραῖνε τὰ στυγνὰ τοὺς πρόσωπα:

Ναί, θάκαναν μιὰ ὀνίμη δολοφονία, τέσσερες αὐτοὶ ἐναντὶ ἑνός!... Ἔστω, ὅμως!... Πρὸς χάριν Ἐκείνης!

Βάδιζαν τώρα ἀργά, ὕπουλα, προσπαθώντας νὰ κυκλώσιν τὸν Τραγκαβέλ, καὶ σφίγγοντας νευρικά τὰ σπαθία τους, ἐπὶ τῆς ἀπληξίας γιὰ τὸν γέναιόψυχος νέος, ριχνόντας τοὺς ἑνα πνεύμα—ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸν ἑλευθέρω κατάντημά τους—περὶ μὲ τὸ σπαθί του πανέτοιμος.

Τρία θήματα μολὶς, ἀπείχαν τώρα ἐκείνου!... Κ' ἐπρόκειτο νὰ ὁρμηθῶν, λαχανιασμένοι καὶ μὲ σπαργαμένη τὴν ψυχὴν κατεπάνω του.

Μὰ ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου. Καὶ στο κατὰ τοὺς φάνηκε κάποιος.

Τοὺς ἔγνεψε νὰ σταθοῦν.

Κ' ἐκείνους ὑποχώρησαν ἀμέσως μ, εὐλάβεια. Ὁ «κάποιος» αὐτὸς προχώρησε τώρα πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦταν ἕνας νεαρώτατος εὐπατρίδης. Φοροῦσε ἕνα φτερωτὸ λιστό πλατύγυρο καπέλλο καὶ τὸ πρόσωπό του μισοκατακλυγμένο ἀπὸ μιὰ προσωπίδα βελουδίνη. Κρατοῦσε ἕνα σπαθί γυμνὸ χέρι του, ἀλλὰ στὴ ζώνη του δὲν κρεμόταν ἡ θήκη.

Ὁ νεαρός προσωποφόρος εὐπατρίδης, πλησίασε τώρα στάθηκε ἀντικρὺ στὸν ἀκίνητο καὶ μορμαρωμένον Τραγκαβέλ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΤΑ ΠΙΤΣΟΥΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΝΤΡΟΖ

—Ράβω! μοῦ ἀπάντησε ἡ καλὴ μου γυναικούλα. Ράβω καὶ ποῖο δῶρο μοῦ σὲ σένα, γιὰ τὰ αὐριανὰ γενεθλιά σου!

Νὰ πᾶς ἡ εὐχή!... Ἐγὼ τὰ εἶχα ἐσχάσει κιόλας τὰ γενεθλιά μου, μὰ ἡ μικρούλα μου ὥστόσο τὰ θυμόταν!...

Ἐπὶ καθὼς ἦταν σκυφτὴ, ἔπᾶν στὸ ἐργόχειρό της, εἶδα—καθὼς περνοῦσα πλάι της—τὸ ἀνοιγμα τοῦ κάτασπρου καὶ βελουδίνου λαμποῦ της. Τρελλὲς μπούκλες «φιζαρισμένων» μαλλίων ἐξετετοῦσαν δῶ κ' ἐκεῖ ἀπ' τὸ χαριτωμένο της κεφάλι.

Πῆγα πιὸ κοντὰ της, τάχα γιὰ νὰ δῶ τὸ δῶρο της καὶ... τῆς εἶπα:

—Κύριε!... εἶπε ἡ Λουίζα μου αὐστηρά, σηκώνοντας τὴν ἀντριπὴν ματιὰ της ἐπάνω μου.

—Κυρία!... τῆς εἶπα αὐστηρότερα ἐγώ, κυττάζοντάς την ἀντριπότερα.

Καὶ... σκάσαμε κ' οἱ δύο μας στὰ γέλια.

Μὰ δὲν σὲ συγκινεῖ λοιπὸν, ἀντρούλη μου, αὐτὴ ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων σου;... Πέρου, οὔτε γνωρίζομαστε καν' αὐτὴ τὴν ἐορτή!... Βάζω στοίχημα, πὼς θὰ εἶνε αὐριο ἡ πρώτη νύχτα τῆς γιορτῆς σου, τὴν ὁποία περνοῦς στὸ σπίτι σου δίχως νὰ γλεντοποῦσας ἔξω!...

—Ναί, σουπάρίζω, σουπάρίζω.

—Μὲ ὁμορφες γυναικές, θέβαια!...

—Ὁχι σὰν καὶ σένα ὅμως, Λουίζα μου!

Ἡ γυναικά μου τότε, πήδησε στὸ λαίμαγρό μου κ' εἶπε:

—Εἵναι σου ὁμις, ἀγάπη μου!... Θὰ ἀκούω αὐριο ἐγώ, νὰ φύγουν ἀπ' τὸ μυαλό σου ὅλες αὐτὲς ἡ κατεργαρίκες ἀντριπές: τὸν περασμένον σου!...

Τὴν ἐπομένη, καὶ τὴν ἴδια ὥρα, θροῖνασα στὴν ἴδια τραπέζια, μὲ τὸν καὶ τοῦ καὶ χιόνι ἔξω καὶ μὲ ἄλλες πατάκες ὅμως, γιὰτὶ—διάβολε!—τέτοια νύχτῃ σὰν τὴ δική μου ἔπρεπε νάμαι ἀλλογμένη σ' ὅλα!...

—Λοιπὸν, ἀγαπούλα μου; εἶπα στὴ Λουίζα μου πού ζεσταίνεταν κοντὰ στὸ πλάνο. Ποῖες εἶνε ἡ ἐκπλήξις πού μοῦ ἐτοιμάζεις γιὰ ἀπόψε, γιὰ!...

—Γιὰ νὰ ἐξάσῃς τίς παλιές κατεργαρίδες σου; ἐξοφῶνε ἡ Λουίζα μου, διακρινόντάς με. Στάσου νὰ δῆς, εἵναι!

Καὶ σπρώχθηκε, ἦρθε ὁρμητικὴ κοντὰ μου, μ' ἐπρόκειτο μέσα στὸ πλάνο γραπτοῦ μου καὶ... μὲ κλείδωσε ἐκεῖ!

—Μὰ τί ἔπαθες, ἀγάπη μου; τῆς φώναζε ἀσπασμένος.

—Κίσε μου τὴ χάρι νὰ μείνῃς αὐτοῦ, δέκα λεπτά μονάχα!... Σπρίτα καὶ τοῖμα εἶνε ἄπάνω σου!... Ἀναμῶ!...

Κ' ἡ ἐθιμοεῖδα πού δὲν διάβαζε—ἐπιδεικνύμενος ἀπ' τὸ νὰ μὲ πειράζει—ἐπὶ τὴν ἀντριπὴν ἀπάνω στὸ πλάνο!... Βλέπεις;... Τόσα πράγματα ἔ-

χεις γιὰ νὰ σκοτώσῃς αὐτὰ τὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας!...

Σὲ λίγο, μέσα ἀπ' τὴ φυλακή μου, ἀκούσα θόρυβο πιατικῶν καὶ τὸ «φρου-φρου» ἐνός μεταξωτοῦ φουστανιοῦ πού πηγαίνονταν στὴν πλατὴν αἶθουσα. Μὴν εἶχε τρελλαθῇ λοιπὸν, ἡ γυναικούλα μου;

Μὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κ' ἡ Λουίζα ἀνοίξε τὴν πόρτα. Μὲ φίλησε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴ μὲ μαλλώσῃς πού σὲ κλείδωσα, ἀγάπη μου! Κύτταξε τί ὡμορφὴ πού ἔγινε!... Χτένιασα τὰ μαλλιά μου ὅπως σοῦ ἀρέσουν!... Ἐβαλα κ' ἕνα φόρεμα, ἔξωμο λιγάκι!... Σὲ προσκαλῶ, θλέπεις, νὰ σουπάρουμε!

—Τ' ἔκανε, λέει;

—Ναί, θὰ σουπάρουμε μαζὺ!... Τὰ εἶχα ἐτοιμάσει ὅλα στὴν κουζίνα, μουσικά!... Γιὰ νὰ στρώσω ὅμως τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ θάλω ἐπάνω του λουλούδια καὶ γιὰ νὰ ντυθῶ, ἤθελα νὰ μείνω λίγη ὥρα μόνη μου!... Ἐμπρός, κύριε!... Στὸ τραπέζι, παρακαλῶ!... Κ' ἔχω μιὰ πείνα, πού δὲν σὲ θλέπω!... Θὰ σεβρίω μόνη μου!...

Κ' ἐνῶ ἐγὼ συγκινημένος, ἐκθαμβος, καθόμουν στὸ πλουσιοστροφωμένο τραπέζι, ἐκεῖνη ἄρπαξε μιὰ πετσέτα, τὴν πέρασε παιχνιδιάρικα στὸ μπράτσο της κ' εἶπε:

—Ἐτοί δὲν κάνουν τὰ γκαρσόνια, μοῦ φαίνεται, στὸ ρεστοράν;

—Ναί, ἔτσι, ἀγάπη μου!... Μόνο, ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ φιλήσω!...

—Ἄ, ὄχι!... Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ τέτοια, κύριε!... μοῦ ξεφώνισε χαμογελαστή.

Κ' ἔχωσε μὲ δύναμι τὸ «τύρ-μπουσόν» στὸ φελλὸ ἐνός μπουκαλιού.

—Ξέρεις; μοῦ εἶπε ὕστερα. Εἶνε κρασί «Μπορντώ», πρῶτης τάξεως!... Θυμάσαι;... Πρὶν ἀκόμη παντρευτοῦμε, μοῦ εἶχες πῶς τρελλαίνεσαι γιὰ τὸ «Μπορντώ»... καί!... Μὰ νὰ πάρῃ ἡ εὐχή, τί σφιχτὸς πού εἶνε αὐτὸς ὁ φελλός!... Βλέπεις λοιπὸν, χρυσὸ μου, ὅτι δὲν ξεχνᾶω τίς προτιμήσεις σου;... Ἐλα τώρα νὰ σουγκρίσουμε τὰ ποτήρια μας στὴν ὑγεία μας!...

Μοῦ εὐχέθηκε ἡ καλὴ μου γιὰ τὴ γιορτὴ μου, τῆς εὐχέθηκα νὰ τὴ χαρῶ εὐτυχισμένη χρόνια ἑκάστο, φιληθήκαμε τρυφερά στὰ γέλη κ' ὕστερα μοῦ ἐξανόχισε τὴν εὐθυμὴν φλυαρίαν της:

—Ε, μὴ μοῦ χτυπᾷς ἔτσι, τὰ κρυσταλλένια μας ποτήρια!... Ἀχ, καυμένη, τί ἀπρόσεχτος πού εἶσαι, κάθε φορὰ πού θέλεις ξαφνικά νὰ μὲ φιλήσῃς!... Θυμάσαι στὸ χορὸ τῆς κυρίας ντὲ Μπρέιγ, τὴν προπαρμονὴν τοῦ γάμου μας, πὼς μούσχιες τὸ φόρεμά;... Ἦθελες στὰ πεταχτά νὰ μὲ φιλήσῃς, ἐκεῖ πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα!...

—Τὶ νὰ σοῦ κάνω, μικρούλα μου; τῆς εἶπε ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ εἶσαι τόσο ντροπαλή, καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ σὲ φιλήσω;

—Μπᾶ, τὸν καυμένον!... Ὅλα δικά σου, θλέπω, τὰ θέλεις!...

—Αὐ! ὕστερα;... Τὶ τράβηξε ὕστερα ἀπ' τὴν μαμά, πού ἐννοοῦσε σώνει καὶ καλά νὰ μάθῃ πὼς σχίστηκε τὸ φόρεμά μου;... Εὐτυχῶς, εἶχα τὴν καλὴ ἐμπνευσί!...

—Τὴν πονηρία νὰ λές!...

—Σιωπὴ, ἀνόντε!... Εὐτυχῶς πού λές χρυσὸ μου, εἶχα τὴν καλὴ ἐμπνευσί νὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ φόρεμά μου πιάστηκε κάπου κ' ἀπὸ κάποιον καροὶ καὶ σχίστηκε!... Ἐλα, ἔλα, μὴ γελᾷς τόσο μωθηρὰ καὶ κοροϊδευτικά!... Καὶ μὴ μοῦ γεμίζῃς ὡς ἀπάνω τὸ ποτήρι, γιὰτὶ θὰ μεθῶ, ξέρεις, ἀγάπη μου!... Λοιπὸν, εὐτυχῶς πού παντρευτήκαμε κατόπιν, γιὰτὶ!

—Γιὰτὶ; διέκοψε παραξενεμένος. Τὶ γιὰτὶ εἶπ' αὐτὸ;

—Νὰ, γιὰτὶ ἂν δὲν παντρευόμαστε—λένε πὼς οἱ γάμοι χαλοῦν καμμιὰ φορὰ ἐπάνω στὴν τελευταία στιγμή—θάμενα ἀνύπαντροι, καὶ μὲ τὸ σημάδι τοῦ φιλιού σου, στὸν ὅμο μου!... Τὶ ντροπὴ τότε, θεέ μου!...

—Μὰ δὲν ἀφίνει σημάδι τὸ φύλι, μικρούλα μου!...

—Πῶς δὲν ἀφίνει, κύριε;... Ἀφίνει καὶ παραθῇαι υἷα, ὅπως ἀκούσα νὰ λένε!... Θὰ τὸ ἀκούσεις θέβαια κ' ἐσὺ, μὰ τὰ ξεγῆλας ὅλα ἐσὺ!... Ἀφοῦ ἐξάσας κ' ἐκείνο τὸ «Ναί!» νὰ πῆς, τὴν ὥρα πού σὲ ρωτοῦσε ὁ παπᾶς ἦταν μᾶς στεφάνων!... Θυμάσαι!... Ἐγὼ σὲ σκούντησα ἐλαφρά, γιὰ νὰ τῆς «ναῖ» στὸν παπᾶ.

—Ἀλήθεια, θυμάσαι τί χονδρὸς παπᾶς πού ἦταν; ἐξοφῶνε ἀνεπαρμένους κ' ἐγὼ ἀπ' τίς ἀναιμίες αὐτές.

—Ὁχι δά! διαμαρτυρήθηκε ἡ μικρούλα μου. Ἰσα-ἰσα, ἐγὼ τὸν θόρῃκα πολὺ

Σὰν τὰ πιτσ

ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟ!...

Μιά υπόθεση που έχει αναστατώσει τη Νέα Υόρκη. Το ξυλοφορτωμα της όμορφης Ντόροθυ Μπάρκλεϊ. Μιά αυστηρή τιμωρία. Η προκήρυξη της «Λέσχης των 111». Η επανάσταση των Αμερικανίδων. Τι μας αποκαλύπτει ένας Αμερικανός δημοσιογράφος για το έρωτα, το ξύλο. Η περιέργης συνήθειες των αρχαίων, κλπ.

Μιά περίεργη υπόθεση αναστάτωσε τον περασμένο μήνα τη Νέα Υόρκη. Ένας σύζυγος, άπάνω στο θυμό του, είχε ξυλοφορτώσει την τρυφερή κι όμορφη γυναίκα του! Εκείνος λεγόταν Τέντ Μπάρκλεϊ κι ήταν ένας από τους καλύτερους διαφημιστές μιάς μεγάλης βιομηχανικής επιχείρησης. Εκείνη, την έλεγαν Ντόροθυ κι ήταν από μια οικογένεια παλιών Αμερικανών με αυστηρές αρχές και υποδειγματικά ήθη. Ο Τέντ κι η Ντόροθυ γνωρίστηκαν σ' ένα «μάτς» τένις, αγαπήθηκαν τρελλά κι ύστερ' από λίγο καιρό παντρεύτηκαν κι εγκαταστάθηκαν σ' ένα όμορφο διαμέρισμα, κοντά στο «Ελλισον Σκουάρ».

Η συζυγική ζωή τους λοιπόν ήταν ήσυχη κι εύτυχισμένη ως την ημέρα που ο Τέντ Μπάρκλεϊ είδε τη γυναίκα του να χαμογελάει κάπως περίεργα σ' ένα περίφημο χορευτή ενός νυχτερινού κέντρου του Μπροντγουάϊ. «Όταν γύρισαν στο σπίτι τους, ο διαφημιστής έγινε έξω φρενών κι άπανάω στη φιλονεικία, άστραψε δυο-τρείς ήχηρες μπάσες στην όμορφη γυναίκα του. Η τρυφερή Ντόροθυ, σάστισε για μια στιγμή, νομίζοντας ότι είχε φτάσει η συντέλεια του κόσμου. Έπειτα όμως συνήλθε και χωρίς να πη τίποτε, έφυγε απ' το σπίτι της κι έτρεξε να βρη προστασία κοντά στους γονείς της.

Την άλλη ημέρα, ο μίστερ Τέντ Μπάρκλεϊ εκλήθη να παρουσιασθή άμέσως στο δικαστήριο κι εκεί πέρα, όταν έπαιγε, άκουσε τον δικαστή να τον αποκαλεί «δήμιον» και «κανιβάλο» για το ξύλο που είχε δώσει της γυναίκας του. Έπειτα, ο αντιπρόσωπος της αμερικανικής Δικαιοσύνης τον έστειλε στη φυλακή για έξη μήνες και του έβαλε ένα πρόστιμο από 2.000 δολάρια, τα οποία έπρεπε να πληρωθούν ως «ψυχική δόση» στην όμορφη Ντόροθυ!

Βλέπετε λοιπόν; Κάτι φαίνεται θα ήξεραν οι Αραβες ποιητές, οι οποίοι συμβούλευαν τους άνδρες να μη δένουν μια γυναίκα «ούτε μ' ένα τριαντάφυλλον»!...

Η καταδίκη αυτή του Τέντ Μπάρκλεϊ, ή τόσο αυστηρή, όπως ήταν φυσικό, έκανε τους συζύγους και γενικώς τους άνδρες να κηρύξουν έναν «ιερό πόλεμο» κατά των γυναικών. Η «Λέσχη των 111» μάλιστα έβγαλε άμέσως την έξης απόφαση, ή οποία έξετελεσθή με τυφή ήπακοή όχι μόνο από τα μέλη της, αλλά και από κάθε σύζυγο ή μνηστήρα:

«1.—Επί ένα μήνα δεν πρέπει να φιλήσετε τη γυναίκα σας ή τη μνηστή σας, τις ένδειξιν διαμαρτυρίας για την καταδίκη του άτυχου Τέντ Μπάρκλεϊ.

2.—Επί ένα μήνα επίσης δεν θα προσφέρετε κανένα δώρο στην αγαπημένη σας, ούτε θα την πάτε στο θέατρο ή στον κινηματογράφο.

3.—Και τέλος, επί ένα μήνα δεν θα της πείτε ούτε έναν τρυφερό λόγο, ούτε θα της χαμογελάσετε, ούτε θα την κοιτάξετε με αγάπη στα μάτια...».

Η απόφασις αυτή της «Λέσχης των 111», μόλις δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες, έκανε όλες τις γυναικείες λέσχες της Νέας Υόρκης να καλέσουν άμέσως τα μέλη τους σ' έκτακτη γενική συνέλευση. Κι άμέσως ή Αμερικανίδες έδωσαν την άπάντησι που έπρεπε στους «δήμιον» και στους «κανιβάλους» με το ακόλουθο κινύ άνακοινωθέν:

«Όλες ή γυναικείες λέσχες της Νέας Υόρκης συμβουλεύουν τις συζύγους και τις μνηστές να παρατήσουν άμέσως τους αγαπημένους τους και να καταφύγουν κοντά στους γονείς τους ή στις φιλόξενες λέσχες μας, μόλις άντηληφθούν ότι οι άνδρες συμμορφώνονται με την απόφαση της «Λέσχης των 111».

Με άλλα λόγια ένας άπηνής πόλεμος χάρισε σέ δυο αντίπαλα στρατόπεδα το όρατο και το άσχημο φύλο της Νέας Υόρκης. Κι ή υπόθεσις αυτή θα κατέληγε σέ σοβαρά έπεισόδια, άν ο ίδιος ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν υπεδέκνυε στον κυβερνήτη της Νέας Υόρκης να δώση χάρι στον πολυθρόνητο διαφημιστή Τέντ Μπάρκλεϊ, ύστερ' από την έκτροπία που έκαναν ύπερ αυτού οι καλύτεροι Αμερικανοί δημοσιογράφοι, μεταξύ των οποίων ήταν κι ο περίφημος Ντάβιντ Χάρρισον. Ο Ντάβιντ Χάρρισον λοιπόν δημοσίευσε στην Κυριακάτικη έκδοσι του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης» ένα απολαυστικό άρθρο που άποστόμωσε κυριολεκτικά τις γυναίκες και συνετέλεσε στην θριαμβευτική νίκη των άνδρων. Το άρθρο αυτό είχε γεμάτο από

ιστορικές πληροφορίες, άξιοπεριέργες, από τις όποιες άναδημοσιεύουμε τις πιο ένδιαφέρουσες.

«Ο έρωας και το ξύλο είναι το ίδιο πράγμα», έλεγε ο Σωκράτης, μάς θεοβαίνει ο Αμερικανός δημοσιογράφος. Στη λαεδαίμονα είναι γνωστόν ότι ύπήρχε ένας θωμός, γύρω από τον όποιο τά κορίτσια της Σπάρτης χαστούκιζαν με όλη τη δύναμι τους τα παλληκάρια για να τά κάνουν να τρελλαθούν από τον έρωτα.

Ο Αριστοφάνης πάλι, θάζει στο στόμα μιάς γυναίκας τα ακόλουθα λόγια: «Όταν θγαίνουμε μαζί περίπατο και τώκανε να με κυττάζει κανείς, ο αγαπημένος μου μ' έσπασε στο ξύλο, γιατί ήταν ζηλιάρης και γιατί μ' άγαπούσε μ' έναν παράφορο έρωτα. Όσο για μένα, δεχόμουν τις βουλιές του με μεγάλη ευχαρίστησι, γιατί ήταν ή πιο πεισιτική άπόδειξις του μεγάλου έρωτά του».

Μά κι ο Λουκιανός μάς άναφέρει την όμορφη Χρύσιδα, την όποια ξυλοφορτώνει κάθε τόσο ο αγαπημένος της Αλκίχιος. Μια ημέρα λοιπόν που παραπονέθηκε γι' αυτές τις βουλιές στη φίλη της, εκείνη της άπάντησε με το χαμόγελο στα χείλη: «Άκουσε, αγαπητή μου! Οι όρκοι, τα δάκρυα και τα φιλά δεν είναι τίποτ' άλλο παρά τα συμπώματα του έρωτος. Το ξύλο όμως είναι ή άπόδειξις ενός ειλκρινούς και φλογερού έρωτικού πάθους.

Όποιος δεν είναι ζηλιάρης και φιλόνοκος, δεν άγαπάει άληθινά. Λες πως σ' έδειρε ο αγαπημένος σου. «Ε, κ' ύστερα; Πρέπει να είσαι πάρα πολύ εύτυχισμένη. Αυτό δείχνει καθαρά ότι σε λατρεύει.

Σου δίνω λοιπόν μια συμβουλή: μην έπιθυμείς τίποτ' άλλο, παρά το ξύλο απ' τον αγαπημένο σου!».

Ο ποιητής Τίβουλλος, σ' ένα περίφημο έλεγείο του, λέει: «Δεν θέλω να σε δείρω, αγαπημένη μου. Καλύτερα να μού κόψουν τα χέρια οι θεοί, φθάσει πειρά το ξύλο! Άς σχίζουμε μονάχα τα ρούχα μας, άς τραβάει ο ένας τα μαλλιά του άλλου κι άς κλαίμε από το πείσμα και τον έρωτα. Μά μήπως ύπάρχει μεγαλύτερη εύτυχία για γένιον που άναπαί να έλπη την αγαπημένη του να κλαίει».

Οι Λατίνοι λοιπόν, όπως κ' οι Έλληνες είχαν τη συνήθεια να ξυλοφορτώνουν την αγαπημένη τους, γιατί έτσι της έδειχναν πόσο τρελλά την άγαπούσαν.

Το ξύλο στον έρωτα είναι άπαραίτητο, μάς λέει ο Λουκιανός, γιατί όταν δεν πέφτει ξύλο, ή φλόγα του έρωτος σθίνει σιγά-σιγά και άντικαθίσταται από την άδιαφορία και το μίσος».

Οι έρωτευμένοι άρα πρέπει να άλληλοδενώνται. Αυτό τουλάχιστον μάς δείχνει ή ιστορία κι αυτό συμβουλεύουν οι αρχαίοι ποιητά και συγγραφείς. Κι άφού δεν έχει αλλάξει διόλου ο έρωας, γιατί ν' αλλάξει κι αυτή ή τόσο εύχρηστη συνήθεια... Ένας άνδρας δένει τη γυναίκα του όχι γιατί την μισεί, αλλά αντίθετως γιατί την λατρεύει!...

Κι ο Αμερικανός δημοσιογράφος καταλήγει: «Η γυναίκες μας σήμερα σήκωσαν επανάστασι, έπειδή ένας σύζυγος χάιδεψε...λιγάκι άπότομα το μάγουλο της γυναίκας».

Είπε δίκιο; Είναι σωστό; Μά τί θα έκαναν λοιπόν, άν έπαύαμε να τους δείχνουμε με τον πιο παλιό και τον πιο πειστικό τρόπο την αγάπη μας: Έγώ έχω τη γνώμη, ότι θα μάς σκότωναν κ' ύστερα θ' αυτοκτονούσαν!».

Καλό τώρα είναι βέβαια το χιούμορ, μά πιο καλή είναι δίχως άλλο ή φρόνησις. Πρέπει δέ να όμολογήσουμε, ότι είχαν δίκιο οι Αραβες ποιητές που έλεγαν ότι δεν πρέπει να δέρνη κανείς μια γυναίκα ούτε μ' ένα τριαντάφυλλο...

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

ΥΡΙΕ, φώναξε κρεμώντας το σκληρό καπέλλο του στο μεσαίο ξύλο του καθάλεττο με την καλόκαρδη οικειότητα ενός ανθρώπου που παντού, ακόμη και μέσα σ' ένα άτελιέ ζωγράφου, αισθάνεται πως βρίσκεται στο σπίτι του. Κύριε, όνομάζομαι Λεονάρδος Σέκ, κ' είμαι ξετρελλάμένος με τη ζωγραφική σας!

Πρέπει να ξέρετε, πως ο καλλιτέχνης, στον όποιο τάλεγε αυτά ο κ. Σέκ, χρυσούσε δυο νοίκια στο σπιτονοκόρη του, πενηνταδυόμισα στη θυραρό του κι άναριθμητα ριζόγαλα και κρέμες στο γαλακτοπωλείο, γιατί μίνες τώρα προσπαθούσε να σωπάσει τη θουλήμα του μ' αυτή την έλαφρη διαίτα, που του παραχωρούσε με πίστιν ένας συγχωριανός του γαλακτοκόπλης. Μή φανταστήτε όμως πως τον μελαγχολούσε αυτή ή οικονομική καχεμία. Κάθε άλλο. Ο Μπινιάκ ήταν Γασκόνος, γεμάτος κέφι. Η μάνα του γελούσε φαίνεται την ώρα που τον γέννησε.

Πρόκειται για καμιά παραγγελία; ρώτησε τον έπισκέπτη που με τον τόνο που θα έλεγε: «Μήπως τρελλάθηκες, κύριε;» Ο Σέκ είπε: —Ναι, και κθήσε. Ο Μπινιάκ, για καλό και για κακό, έβαλε το σούρη στην πόρτα. Δεν είχε σκοπό ν' αφήνι να του ξεφυγή ο πελάτης, ο πρώτος του πελάτης, «πως κι ο πελάτης».

—Θα σας δώσω, μπορώ να σας δώσω ως χίλια πεντακόσια κομμάτια το κομμάτι, είπε ο κ. Σέκ.

—Το κομμάτι;... Σας χρειάζονται λοιπόν πολλά; ρώτησε ο έπισκέπτης.

—Μου χρειάζονται δώδεκα, απ' όλα-μέτρα, ένα μέτρο ύλης με έβδομημιάτεσσερα εκατοστά πλάτος, μαζί με τις κορδές τους λογάριαισι τις διαστάσεις στη μεγάλη αίθουσα της δημαρχίας. Οι τέσσερες κορδές της δεν μπορούν να δώσουν περισσότερη επιφάνεια στα πινέλα σας.

—Της δημαρχίας, είπατε; Της δημαρχίας;... Τί θα πη ποιάς δημαρχίας; Της δικής μου, της δημαρχίας του Έκλανού! Εκεί γεννήθηκα. Κατ'ανάμω, πριν από πενήντα-εξήντα χρόνια, σ'α στα-λάκι, και τώρα που έκανα πενήντα-εξήντα κι κρυθόμαστε;... Επειδή τις δημοτικές υποθέσεις των συμπολιτών μου. Έ-δωκα και το οίκημα της δημαρχίας στο Έκλανού! Όταν υπάρχει το χρήμα...

Ο ζωγράφος δεν τολμούσε ν' άνασκηκώση τη μύτη του απ' το πινέλα. Δώδεκα πινάκες προς χίλια πεντακόσια φράγκα (ήτοι άνείροπολοδισε. Κι ο δήμαρχος θημάτιζε νοητέμενος από τον έαυτο του, μέσα στο άτελιέ, στριφογυρίζοντας το μπαλόνι του. Έξαρνα στάθηκε μεγαλοπρεπέστατος μπροστά στον καλλιτέχνη και του είπε:

—Κύριε, είπατε πότε σας τίποτε ώραιότερο από έναν άξιο άνδρα;

—Όμολογώ πως δεν μού έτυχε να ιδώ, άποκρίθηκε ο Μπινιάκ. Λιγάκι άηόυχος και με τρόπο πήγε και τράβηξε το σύρμα της πόρτας για νάχη εύκολη την υποχώρησι άν το παραλάσει ο παράνομος πελάτης του.

—Ε λοιπόν, αυτόν τον άξιο, τον ίκανό άνθρωπο, τον έχετε κατατάσει σ'α; Μπορείτε να υποκληθήτε. Είναι άπαραίτητο να μάθετε έκτελήρη τη ζωή του. Θα σας τά πώ όλα λοιπόν με λίγα λόγια...

Ο λαμπρός λοιπόν αυτός άνθρωπος γεννήθηκε στις 14 Ιουνίου 1861, έβδομημιάτεσσερα χρόνια μετά την πτώσι της Βασιλίας. Οι γονείς του: «Χαυχοι και καλοί γεωργοί. Μητέρα θρήνησε με ιδέες προωδευμένες. Το παιδί μεγαλώνει με τις ιδέες του πατέρα του. Δεν ύπάρχει σχολείο στο Έκλανού. Μορφώθηκε στις καταβρογνίδες.

Πεθαίνει ή μητέρα του. Χάνει τον πατέρα του. Τους κλαίει. Φεύγει για το Παρίσι. Φθάνει στην πρωτεύουσα. Μορτωμένος από διάφορα έπαγγελμάτα. Έπιτέλει να μάθει ύπόκληλος στο άρωμαστοποιείον των «Χιλίων Άνδρων». Θά μείνι εκεί. Βρήκε τον δρόμο του. Μεγαλώνει. Άγαπάζει μια κυρία Σέκ, έφη ένα χρόνο. Εκείνη τον περιμένει. Αφ' ότου τον πατέρα της. Εκείνος άρνείται. Ο νέος έπιμένει.

Θάνατος του προϊσταμένου. Θρίαμβος του έρωτος. Γάμος. Και με μια πλατεία χειρονομία, ο αυτοβιογράφος άνακαφαιώνει:

—Αυτά είναι άρκετά, υποθέτω, για τους έξη πρώτους πινάκες! —Γιά τους έξη πρώτους... πώς είπατε; μουρμουρίζει ο Μπινιάκ, παραξάλισμένος, μη τολμώντας ακόμη να καταλάβη.

—Φυσικά! Για τους πρώτους έξη πινάκες της δημαρχίας. —Της δημαρχίας; —Του Έκλανού.

Υπάρχουν στιγμές που δεν μπορεί κανείς να συγκρατήσει τα γέλια, κι όπως σας είπα, ο Γασκόνος ζωγράφος δεν ήτανε διόλου μελαγχολικός. Έδω όμως έπρόκειτο για δεκαοκτώ χιλιάδες φράγκα κι έπρεπε να κρατήσει τη σοβαρότητά του. Τα κάταφερε, άν και με δυσκολία, και ψιθύρισε σαγκάνοντας ένα πινέλλο για να ξεθυμάνη λιγάκι:

—Πολύ ένδιαφέροντα δλ' αυτά, πρωτότυπα, ύπεροχα!... —Και δημοκρατικά, πρόσθεσε ο Σέκ. Όρίστε κ' ή συνέχεια της ιστορίας του άξιου αυτού ανθρώπου, δηλαδή... έμένα:

—Μετά το γάμο του, άναλαμβάνει την διεύθυνσι του εργοστασίου. Σηκώνεται, χειμώνα - καλοκαίρι, στις έξη το πρωί. Κρέμει το ύγιεινό σαπούνι, μια πεντάρα στο κομμάτι. Το λανσάρει με τ' όνομά του: «Σαπούνι Σέκ». Δίπλωμα εύρεισιτεχνίας. Έπιτυχία άφάνταστη. Γίνεται πασίγνωστος και δημοφιλέστατος. Μπαίνει στη Στοά των Μασσώνων. Έπισκέπεται το Βέλγιο κι είναι μέλος της Όλλανδίας. Εκεί γίνεται φιλότεχνος. Έπιτέλους γίνεται πτέρας. «Ήθελε γυιό, άποκτά κόρη. Η κυρία του γεννι εύκολα. Πολιτεύεται. Τραβά πίσω του, ούρα τους έγγατες. Άναδεικνύεται ρήτωρ. Στο δικαστήριο των ενόρκων, άθωνει και καταδικάζει σύμφωνα με τους νόμους. Χαρίζει στο Έκλανού ένα δημοτικό σχολείο. Κάνει την εκπαιδευσι υποχρεωτική για τα παιδιά των συμπολιτών του.

Υστερα χτίζει και το δημαρχείο. Τα μέσα του του το έπιτρέπουν κι αυτό. Εκλέγεται δήμαρχος, χωρίς να το ζητήσει. Με τον ίδιο τρόπο παίρνει και παράσημο. Πουλεί την επιχείρησι του. Αποσύρεται στο χωριό του. Και τώρα, χηρικός, σκέπτεται με όλη του την ειλκρινία και για το καλό του τόπου του να εκθέση βουλευτική ύποψηφιότητα. Και γιατί όχι, παρακαλώ; Αυτό είναι το λογικό συμπέρασμα, πρέπει ή φωνή του ν' άκουσθι, να επιβληθι και μέσα στη Βουλή, όπως άκούετα στο δημαρχείο του Έκλανού...

—Σωστά! Πολύ σωστά!... λέει κολακευτικά ο Μπινιάκ, σφίγγοντας του με θερμή το γέρι.

Ο δήμαρχος όμως κουνάει μελαγχολικά το κεφάλι:

—Όχι, νεαρέ μου φίλε, όχι! Το τέλος είναι ο θάνατος!... Ο Σέκ έφτηκα και γι' αυτό. Δεν θέλω άδριάντα πάντα στον τάφο μου. Παρασυνηθίζεται αυτό σήμερα. Πρωτώς μια άλλη πλάκα από γρανίτη με την παλιά ρωμαϊκή επιγραφή: «Εξήσσε, ένίκησε, άπεθώσε...» Τίποτε περισσότερο!

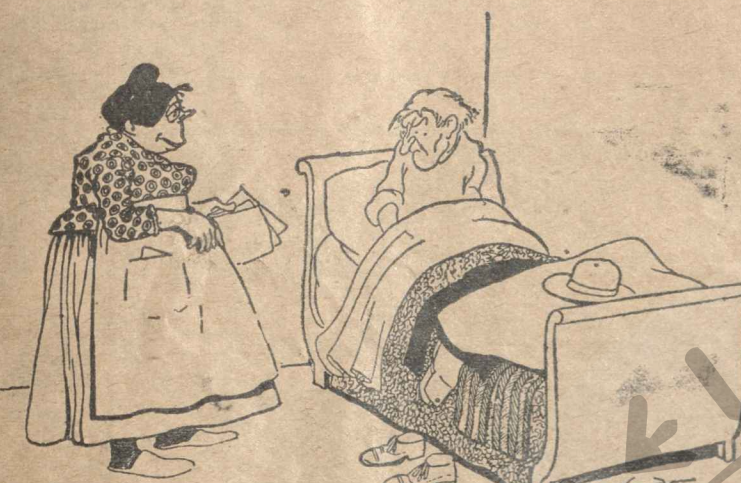
—Θα προτιμούσα και λίγα λόγια για τις δωρεές σας στο χωριό. Άς είναι όμως, δεχόμαι την παραγγελία. Θα ζωγραφίσω τη ζωή σας σέ δώδεκα πινάκες για τη δημαρχία του Έκλανού. Τόσα έπεισόδια όμως, τόσοι θρίαμβοι! Δεν τους κάνομε είκοσιτέσσερες τους πινάκες;

—Οι τοίχοι της δημαρχίας δεν χωρούν περισσότερους.

—Θα τους φαρδύνω εγώ με την προοπτική. Άς είναι και δώδεκα, τί να γίνει...

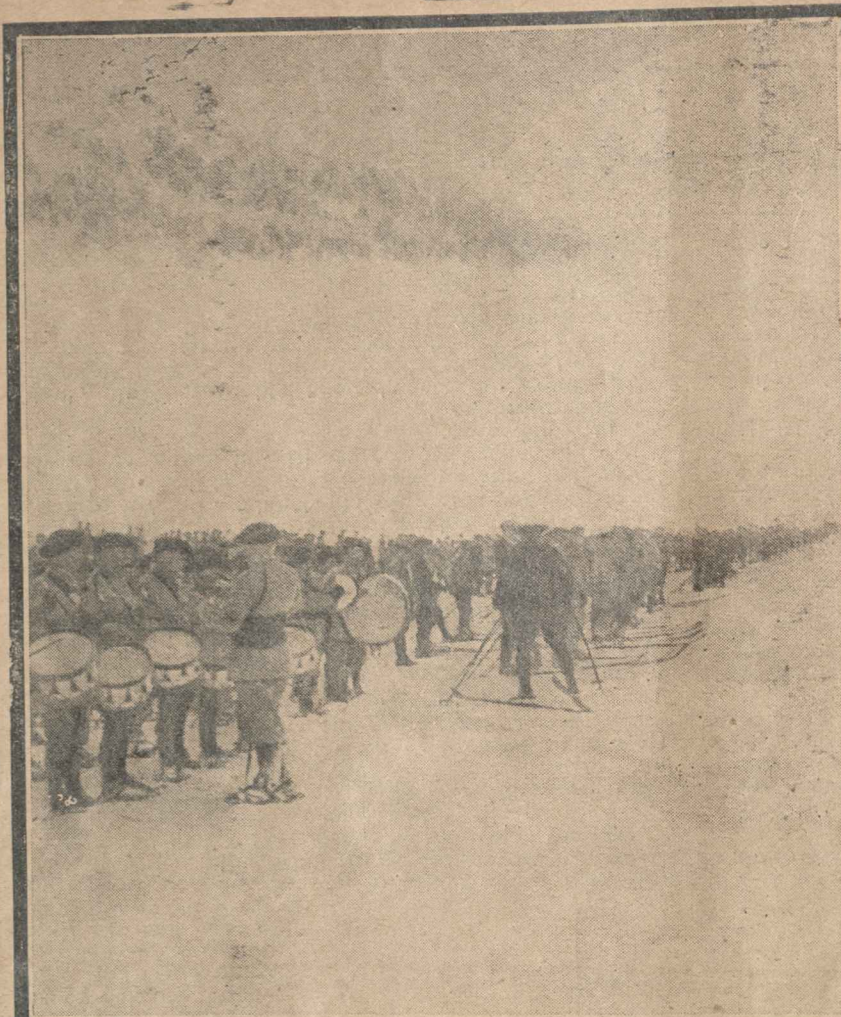
Όστόσο ο ζωγράφος είχε την περιέργεια να μάθι, πως αυτός ο νεόπλοτος ήτανε βέβαια νεόπλοτος, αλλά κι έμπιστος άνθρωπος άποφάσιζε ν' άποθανάτισθι μ' αυτό τον τρόπο την άδοξη και τόσο συνηθισμένη ζωή του. Είπε δυνατόν να θωμάζει κανείς τόσο πολύ τον έαυτο του, να περιβώλη με τόσο φανταστικό φωτοστέφανο τα άσημα κατορθώματά του, στην εποχή μας, που κάθε προσπάθεια, όπως και κάθε άρετή κι έλοι οι ήρωϊσμοί άποθλέπουν στην κατάκτησι όχι του χρυσού Δέρατος, αλλά του χρυσού νομισμάτος; Γιατί αυτός ο έφευρέτης του πεντάλεπτου σαποουνιού, να προτιμήση την άθανασία δια μέσου της ζωγραφικής, ενώ θα μπορούσε άραιότατα, να γράφει την τόσο κοινή ιστορία του με μεγάλα χρυσά γράμματα πάνω στους ίδιους κτηνούς τοίχους της δημαρχίας του; Τόλμησε λοιπόν ο ζωγράφος και τον ρώτησε όσο μπορούσε με περισσότερη λεπτότητα:

—Νά σας έξηγησω εύχαρίστως, άποκρίθηκε ο δήμαρχος του Έκλανού: Δεν θα σας πώ τίποτε για τις είκοσι εικόνες του Λο... (Η συνέχεια εις την σελίδα 414)

Με τρεις άνεξόφλητες άποδείξεις στο χέρι...

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΤΕ

ΕΠΑΝΩ : Χειμερινά γυμνάσια 'Ιταλών 'Αλπινιστών στις 'Αλπεις. — Πέντε διαφορετικές και χαρακτηριστικές εκφράσεις της Τζόνι Χάρις, η οποία δεν ξέχασε ποτέ άλλο τροχοφόρο. — ΚΑΤΩ : 'Η περίφημη αριστοκράτις Ζάν 'Εποστίν, κατά το 'εγύρισμα' της ταινίας 'Μαρίνα'.

... ενός διασημού 'Αμερικανού ζωγράφου. — 'Ενα αόρατο κητό που ανέθηκε, παρ' όλα τὰ χιόνια, στις 'Αλπεις, σε τέτοιο ύψος, στο οποίο κανείς δεν μπορεί να φτάσει. — 'Η Ζοζερίνα Μπαίκερ και ο Ζάν Γκαμπιέν, σε μία σκηνή του φιλμ 'Ζουζού'. — 'Ο περίφημος σκηνοθέτης Ζαν 'Εποστίν, κατά το 'εγύρισμα' της ταινίας 'Μαρίνα'.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ακούστε, κύριε, είπε ο Μπελσάνς. Ξέρετε το Λαγκαρντέρ;

—“Ω! Αν τον ξέρω! Έκανε κι' ο Πασπουάλ. Είμαι ο Πασπουάλ!

Τόνομα του Πασπουάλ, καθώς και του Κοκαρντάς, δεν ήταν άγνωστο στον Μπελσάνς, γιατί τα όνοματά των δυο παλληκάρδων είχαν συνδεθεί άναπόσπαστα με τα κατορθώματα του ιππότη.

—“Ωστε οσείς είσαατε ο Πασπουάλ; Έκανε ο Μπελσάνς με θαυμασμό. Τότε είμαι πολύ τυχερός, που έπεσα επάνω σε σας.

Και, σαν να μονολογούσε, πρόσθεσε:

—“Ωστε για το Λαγκαρντέρ πρόκειται; “Α! “Ωστε τον ιππότη ήθελε να ξεκάνη αυτός, που μοιράζει τα λεφτά με τις χούφτες; Μά δεν ξέρει λοιπόν ότι ο Λαγκαρντέρ δεν σκοτώνεται; Θέλει να του αρπάξουμε τη μνηστή και να τον σκοτώσουμε τον ίδιο... “Εννοια σου όμως...

Και με τόνο αποφασιστικό, απευθυνόμενος στον Πασπουάλ, είπε:

—“Ο Θεός οσας έβαλε στο δρόμο μου, κύριε Πασπουάλ!... “Εχω να σας πω πολλά πράγματα, που ενδιαφέρουν τον κύριο Ιππότη. “Αν μπορείτε μάλιστα, οδηγήστε με άμεσα κοντά του...

—Αυτή την ώρα είναι αδύνατον να δης τον Ιππότη Λαγκαρντέρ, μα πές μου έμένα, τι θέλεις να πής και, αν το πράγμα είναι έπείγον, θα τρέξω να τον ειδοποιήσω άμεσα... “Αν θέλεις να μιλήσουμε πιο ήσυχα, πάμε εκεί σ' αυτό το μαγαζί...

Και τότε έδειξε μια ταβέρνα, της οποίας τα φώτα έλαμπαν στο σκοτάδι του δρόμου.

“Ο Μπελσάνς τον άκολουθήσε κι' όταν μπήκαν στην ταβέρνα, κάθισαν σ' ένα τραπέζι, όπου ο νέος άρχισε τις έκμυστηρεύσεις του. “Όσο προχωρούσε στη διήγησή του, τό ενδιαφέρον του Πασπουάλ μεγάλωνε.

“Ο Μπελσάνς του είπε πως ένας άγνωστος που διέθετε πολλά χρήματα, είχε βρή σ' ένα καπηλειό μια σπείρα των μαλαντρίνκ (κακοποιών) με τους οποίους ή τύχη τον είχε συνδέσει κι' αυτόν τον ίδιο, και τους είχε προτείνει κατά την νύχτα των γάμων του Λαγκαρντέρ και της Αύγης—ήξερε τώρα ο Μπελσάνς ότι περί αυτών επρόκειτο—να σκοτώσουν τον Ιππότη και ν' απαγάγουν τη μνηστή του, υποσχόμενος μια ήγεμονική άμοιβή, απ' την οποία και τους προκατέβαλε άρκετά χρήματα.

“Ο Μπελσάνς δεν παρέλειψε καμιά λεπτομέρεια των συνεννοήσεων του άγνώστου—για τον όποιο άγνοούσε πως ήταν ο Γκονζάγκας—και του είπε ακόμα πως τους είχε δώσει ραντεβού για την έπομένη νύχτα στο παρεκκλήσιο του Σαιν-Μαγκλουάρ για να τους έκθεση λεπτομερώς το σχέδιο της δράσεώς τους.

“Όταν τελείωσε, ο Πασπουάλ στάθηκε μερικές στιγμές σιωπηλός, βυθισμένος σέ σκέψεις. “Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και είπε:

—“Τώρα είναι ή ώρα περασμένη και δεν μπορώ να σε παρουσιάσω στο Λαγκαρντέρ. Μά θα τρέξω να του διηγηθώ όσα μου είπες κι' άύριο τη νύχτα, μόλις γυρίσεις από τό κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ, όπου θα σας έκθεση ο άγνωστος δολοφόνος το σχέδιό του, θα σε περιμένω στο μέγαρο ντε Νεβέρ. Χτύπησε την πόρτα συνθηματικά και θά σου άνοίξω εγώ ο ίδιος...

“Όταν βγήκαν από τό καπηλειό, ο Πασπουάλ έσπριζε τό χέρι του Μπελσάνς και του είπε:

—“Είσ' ένα γενναίο παλληκάρη! “Ο Λαγκαρντέρ δεν θα ξεγιάσει, τι έκανες γι' αυτόν...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τό Σάββατο είχε φτάσει...

Τό μέγαρο Νεβέρ ήταν κατάφωτο... “Η ώρα που ή

γαμήλιος πομπή έτοιμαζόταν να ξεκινήσει για να πάη στο παρεκκλήσιο του Σαιν-Μαγκλουάρ, όπου θα γινόταν ή τριπλή στέψις, πλησιάζε...

“Η Αύγη ντε Νεβέρ μαζί με τη μητέρα της έκανε τις τελειότητες της προετοιμασίας... Τό ίδιο κι' ή ντόνα Κρούς, και ή Μαρικίτα, στο δωμάτιό της ή καθεμιά, όλοι μέσα στο μέγαρο έσαν εύτυχισμένοι...

“Έξαφνα, ο “Αντώνης Λαχό, ο όποιος είχε άκολουθήσει τον Ιππότη στο Παρίσι, χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος της πριγκηπίσσης. “Όταν τον ώδήγησαν μπροστά σ' αυτή, ύποπληθηκε και της έδωσε ένα σημείωμα, από όποιο έγραψε:

“Εγώ θα έλθω στην έκκλησία. “Η πομπή άς ξεκινήσει χωρίς μένα. “Η στιγμή της έκδηωσης του Νεβέρ έφτασε.

“Η πριγκηπίσσα έκρυψε τό σημείωμα και ξαναγύρισε κοντά στην Αύγη, στην όποια δεν είπε τίποτε.

Είχε έμπιστοσύνη στο Λαγκαρντέρ.

Την ίδια ώρα, ο Γκονζάγκας έθαδίζε προς τό κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ.

Καθώς περπατούσε, έννοιωθε μια τρομερή χαρά να του φανσκήνη τό στήθος. “Ηξερε πως οι άνθρωποι του τον έπερίμεναν εκεί, στις θέσεις που τους είχε όρίσει ο Ιππότης από τό προηγούμενο βράδυ. Είχε έμπιστοσύνη σ' αυτούς, γιατί ήξερε πως ήσαν άνθρωποι που δεν δισταζαν μπροστά στο έγκλημα, προκειμένου για να κερδίσουν άφθονα χρήματα.

“Όταν πειά βέβαιος για τό θρίαμβό του,

μπήκε μέσα από μία μικρή πόρτα, της οποίας είχε ο ίδιος τό κλειδί. Τό σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε με δυσκολία κατάρθωσε να προσανατολιστή μέσ' απ' τό δέντρα και τους τάφους.

Καθώς έφτανε στο μέρος, όπου ήξερε πως οι μισοφόροι του κακοποιοί θα τον περιέμεναν, ένεδρεύνοντας, τά κατάματα παράθυρα του μεγάρου Νεβέρ, τράθηξαν τά βήματά του.

Συγχρόνως άκουσε θορύβο απ' την ίδια διεύθυνση και κατάλαβε ότι ή γαμήλιος πομπή ξεκινούσε.

“Ενα μοχθηρό χαμόγελο άπλώθηκε στο πρόσωπο του και φθύρισε:

—“Α! “Ωραίος γάμος!... Θα τελειώση με δάκρυα και με λυγμούς!

“Όταν τά μάτια του, τυφλωμένα από τό φώς, ξαναγύρισαν προς τά δέντρα που τον περιστοιχίζαν, νόμισε πως είδε όλους τους κακοποιούς όρθιους όλόγυρά του. Κάθε κορμός δέντρού έπαρνε γι' αυτόν ανθρώπινη μορφή.

—“Ε, Κοφολαίμη! μουρούρισε, φωνάζοντας τον άρχηγό των κακοποιών. “Εδώ είσαατε:

“Η σιωπή μονάχα του άπάντησε. Τότε ο Γκονζάγκας χτύπησε με τη λαβή του σπαθιού του τον κορμό του δέντρου, που τον είχε νομίζει για τον άρχηγό των κακοποιών. Κατάλαβε τότε την πλάνη του και, ταραγμένος, ψιθύρισε:

—Δεν είναι κανείς; Μά ποιά βρίσκονται λοιπόν;

Νόμισε, εκείνη τη στιγμή, πως άκουσε μια φωνή, που τό άπαντούσε: ““Όχι! Μά δεν ήταν βέβαιος, γιατί τά όύλλα του ζώντας κάτω απ' τά πόδια του, προκαλούσαν έναν άόριστο θόρυβο.

Προχώρησε λίγο ακόμα και καθώς δεν είδε κανένα, μια βλαστήμια έξέφυγε από τό στόμα του.

—Θέλω να μάθω τί έγινε! φώναξε, όρμώντας προς τό παρεκκλήσιο.

Μά έξαφνα, ώρθώθηκε μπροστά του μια μεγάλη σκιά, ή όποια, αυτή τη φορά, δεν ήταν δέντρο.

“Η σκιά κρατούσε στο χέρι της ένα γυνικό σπαθί.

—Ποιά είναι οι άλλοι; ρώτησε ο Γκονζάγκας, νομίζοντας πως ήταν κάποιοι απ' τους κακοποιούς. Πού

ή ο άρχηγός σας ο Κοφολαίμης;

Τό σπαθί του άγνώστου χαμήλωσε κι' έδειξε στον τοίχο του παρεκκλησίου.

—“Ο Κοφολαίμης είν' εδώ! άπάντησε στον Γκονζάγκας.

—“Ο πρίγκηπος έσκυψε κι' έθωαλε μια δυνατή κραυγή.

Τό χέρι του είχε άγγίξει ένα πτώμα, απ' τό όποιο έτρεχε ζεστό αίμα.

—“Ο “Ανθρωποκίνητης είν' εκεί! έξακολούθησε ο άγνωστος, κρατώντας μια ευστάδα δέντρον.

—“Σταυμένος κι' αυτός; ρώχησε ο Γκονζάγκας.

—“Σταυμένος κι' αυτός!

Μά, σπρώχνοντας με τό πόδι του ένα πτώμα, που ήταν άποιο απ' αυτόν και τον Γκονζάγκας, ο άγνωστος έπρόσθεσε:

—“Κι' ο Βουτυχτής είν' έδω, σκοτωμένος κι' αυτός.

Επαινεταύ, ο θόρυβος που έφτανε από τό μέγαρο του Νεβέρ, μεγάλανε όλοένα.

Μά όλες τις μεριές, άκούγοντοσαν βήματα που πλησίαζαν κι' ή λάμψη των πυρών, που φαινότουσαν τώρα κοντά απ' τά δέντρα, άρχισε ν' άπλώνεται παντού.

—“Πες ο Λαγκαρντέρ ήρθε έδω πριν από μένα; ρώτησε ο Γκονζάγκας μέσ' απ' τά δόντια του που έτριζαν. “Ωστε ο Λαγκαρντέρ τους σκοτώσε...

Μά τραβήχτηκε πίσω ένα βήμα, για να τραπή εις φυγήν, μα άλλο... Μά μια κόκκινη λάμψη φάνηκε έξαφνα πίσω του, κάποιος στο πρόσωπο τον άγνωστο, που δεν ήταν άλλος άπ' ο Λαγκαρντέρ!

Ο Γκονζάγκας γύρισε τό κεφάλι του πίσω και είδε τον Κοκαρντάς και τον Πασπουάλ, που κρατούσαν ο καθένας τους έπ' αχτίδα στο χέρι και φώτιζαν τό μέρος.

Τό πίσω είδε τό Μπελσάνς κι' άμέσως κατάλαβε πως είχε ο Λαγκαρντέρ τό κατοχθόνιο πτώμα του.

Συγχρόνως είδε και τά πτώματα των πρώτων κακοποιών κάτω στο έπίγειο.

Την ίδια στιγμή, άλλοι άνθρωποι, των όποιων ο περισσότεροι ήταν άναμμένοι πυρσούς, φάνηκαν από τό μέρος της έκκλησίας.

Ο Γκονζάγκας άναγνώρισε τον άνταρπάλια πίσω απ' τον όποιο έρρευσαν όλοι οι άνώτεροι τιτλούχοι της Γαλλίας. “Άκουσε μάλιστα τον άνταρπάλια που έλεγε:

—“Εάντας άς μη διασχίσω τον πελάγο του παρεκκλησίου! Νά μπούμε κρουαζιέρα παντού!

Μά τό θάνατο του Θεού! μουρούρισε ο Γκονζάγκας μ' ένα σπαστικό γέλιο. Μά περιορίζουν σ' ένα κλειστό χώρο για να χτυπηθώ με το Λαγκαρντέρ! “Ο άντιβασιλεύς θυμάται πως είναι άπόγονος των Ιπποτών του Μεσαίωνα. “Εστω! “Ας περάσω!

Και καθώς είπε τά λόγια αυτά, σπινθηροειδή, ώρμησε κατά τον Λαγκαρντέρ, με την πρόθεση να τον τυπώσει με τό σπαθί του τό στομάχι του.

Μά τό σπαθί του Λαγκαρντέρ ήταν ένα ζωντανό πλάσμα, που έχει τό ένστικτο της άμύνης.

Τό σπαθί του Λαγκαρντέρ ύψώθηκε στιγμιαία και, όχι μόνο πέρνασε, άλλα και χτύπησε...

Μά απ' να χωθή στο στήθος του Γκονζάγκας, έσπασε οτά έξω συγχρόνως άκούγονταν ένας μεταλλικός ήχος. “Ο Γκονζάγκας φορούσε τό θώρακά του κι' άπάνω σ' αυτόν είχε σπινθηροειδή τό σπαθί του Ιππότη.

Μά να τραβήχτη πίσω ούτε μια σπιθαμή, ο Λαγκαρντέρ άπεριε με μια άπλη μετακίνηση τό σώματός του τη σπαθιά του επείσε άμέσως να του καταφέρη ο Γκονζάγκας κι' ή δόξα έτα έξέφυγε απ' τον προορισμό της.

Συγχρόνως, άπευθυνόμενος προς τον τελευταίο Λαγκαρντέρ βρισκόταν τώρα προς τό μέρος του Κοκαρντάς και του Πασπουάλ, ενώ ο Γκονζάγκας έστρεψε τη ράχη του προς τον άνταρπάλια, ο όποιος πλησιάζε μαζί με την άμυνή του.

—“Εάντας πάλι κι' οι δύο τους στάσι άμύνης. Ο Γκονζάγκας ήταν περίφημος ξιφομάχος και, καθώς φάνηκε θώρακα, μονάχα τό κεφάλι του φρόντιζε να προστατεύη.

Ο Λαγκαρντέρ φαινόταν σαν να παίζή μαζί του, όπως παίζει τό παιδί με την γάτα.

—“Εάντας με μια σπαθιά του ιππότη, τό σπαθί του πρίγ-

κηπος έξέφυγε απ' τά χέρια του κι' έπεσε κάτω.

“Ο Γκονζάγκας έτρεξε για να τό πάρη, μά ο Λαγκαρντέρ τό πάτησε με τό πόδι του.

—“Ιππότη—ρώτησε ο άντιβασιλεύς, ο όποιος είχε πλησιάσει έντωμεταξύ—τί σκέπτεστε να κάνετε τώρα;

—“Υψηλότατε, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ, αυτό που σκοπεύω να κάνω, οι πρόγονοί μας τό άνόμοζαν κρίσι του Θεού.

“Ο άντιβασιλεύς άρχισε να μιλά σιγανά με τους ύπουργούς του και με τους άλλους άνωτάτους μεγιστάνας του Κράτους.

—Δεν είναι σωστό—έπε ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν—να πέση τό κεφάλι του πρίγκηπος Γκονζάγκας στο Ικρίωμα. Τί θα πη ό λαός... Τό καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι ν' αφήσουμε τον Ιππότη να τον τιμωρήση.

Την ίδια στιγμή, ο Λαγκαρντέρ, δείχνοντας τον τάφο του Νεβέρ, φώναξε:

—Νά ο τάφος του Νεβέρ! “Εφτασε ή στιγμή που θα πραγματοποιήσω την ύπόσχεση την όποια του έδωσα την ώρα που πέθανε... “Εφτασε ή στιγμή της έκδίκησεως και του έξιλασμού! “Ο δολοφόνος θα τιμωρηθή με τό ίδιο μου τό χέρι...

Και, σκύβοντας πήρε από κάτω τό σπαθί του Γκονζάγκας.

—Τί κάνετε; τον ρώτησε πάλι ο άντιβασιλεύς.

—“Υψηλότατε, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ, αυτό τό σπαθί σκότωσε δολοφονικά τό Νεβέρ!... Τό άναγνωρίζω!... Αυτό τό ίδιο θα τιμωρήση τό δολοφόνο του Νεβέρ!...

Και συγχρόνως πέταξε τό σπαθί του Κοκαρντάς στα πόδια του Γκονζάγκας, ο όποιος τό άρπαξε τρέμοντας κι' έλαβε στάσι άμύνης.

“Ο άντιβασιλεύς κι' όλόκληρο τό οικογενειακό συμβούλιο είχε παραταχθή τώρα γύρω απ' τους δυο άντιπάλους.

Πριν ακόμα άρχίσουν να διασταυρώνουν τά ξίφη τους, ο άντιβασιλεύς, χωρίς να έχει συνείδηση ίσως κι' ο Ιππότης, πηρε απ' τά χέρια του Πασπουάλ τον πυρσό και τον κράτησε ύψωμένο. “Ο άντιβασιλεύς της Γαλλίας, ο Φίλιππος της “Ορλεάνης!

—Προσοχή στο θώρακα! ψιθύρισε ο Πασπουάλ πίσω απ' τό Λαγκαρντέρ.

Μά δεν ήταν άνάγκη.

“Ο Λαγκαρντέρ είχε μεταμορφωθή έξαφνα. Τό ψηλό του άνάστημα άνορθωνόταν σ' όλο του τό μεγαλός. “Ο άέρας άνέμιζε τις ώρσεις μπουκλές της κόμης του και τά μάτια του πετούσαν άστραπές.

“Ανάγκασε τον Γκονζάγκας να άποσπορήση ως την πόρτα του παρεκκλησίου. Κι' έξαφνα τό σπαθί του άστραποβόλησε, διαγράφοντας έναν τρομερό κύκλο γύρω απ' τό μέτωπο του Γκονζάγκας και με μιας ή αλχημική του τρύπησε τό μέτωπό του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

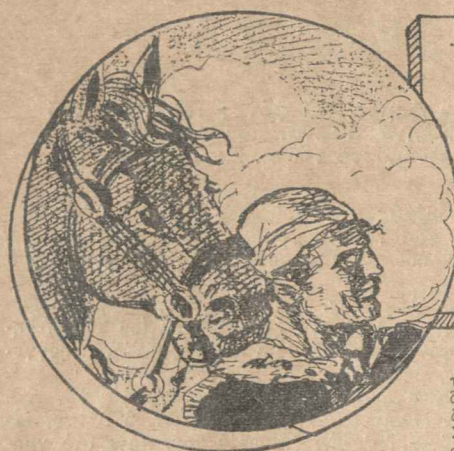
—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—“Η σπαθιά του Νεβέρ! έπαινε συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

“Ο Γκονζάγκας στριφογύρισε γύρω απ' τον εαυτό του και σωριάστηκε μπρος στα πόδια του άγάλματος του Νεβέρ με μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι του Παρισιού, τετραπέρατο και διαβόλητο, ο Φρικέτος, γυρίζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σε μία έρημη της Αυστραλίας συναντάται με τον τρομερό ληστή Σμιθ και παίζει μαζί του μπράζο — έτσι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. Ο Σμιθ, σωστός Ηρώλης, σωστός Γολιάθ, την παθαίνει από το χαμίνι άσχημα. Λέχεται βροχή γρόνθων και σφαιριάζει κάτω μισολιποθύμως, αλλά και ενθουσιασμένος με τον μικρό έκενο διάβολο. Την ίδια στιγμή όμως προβάλλουν άσπρα μερικά άστρυνικαί, που καταστρέφουν τον ληστή, και τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η προσοχή του, καθώς κι' η προσοχή όλων, ήταν στραμμένη τώρα σ' ένα λαμπρό κατάλευκο όλογο, το οποίο έρχόταν καλπάζοντας προς το μέρος τους. Η χαίτη του ευγενικού ζώου κυμάτιζε ρυθμικά, και τα λεπτά χυτά πόδια του μόλις πατούσαν τη γη. Σταμάτησε χρεμετίζοντας πρόσχαρα μπράζο στο ληστή, κι' ακούμπησε το νοημονέστατο κεφάλι του στον δεξιό του ώμο.

— Ψυχή μου!... Περίφημο όλογο, μάστερ Σμιθ!... είπε με ειλικρινή θαυμασμό ένας απ' τους πόλιμαν.

— Τι να σάς κάνω; είπε με προσποιητή έγκαρτερση ο ληστής. Θά ήθελα να ήσαν διαφορετικά τα πράγματα, και τότε να βλέπατε την πραγματική του αξία!... Ο Θεός να με κολάσει αιώνια, αν καταφέρνατε να πετύχετε τα ίχνη μου!... Μα ή όπλη του άριστερου ποδιού του έχει μία μικρή φλόγωση, και το καυμένο το αλόγο μου τὰ βρήκε σκούρα! σήμερα!

— Δηλαδή, μάστερ Σμιθ;

— Νά, δηλαδή θά ήμουν κίλας χιλιόμετρα δόλοκληρα μακριά σας, μόλις θάβλεπα να γυαλίζουν στον ήλιο τα κουμπιά της στολής σας!...

— Ελα, ξεκίνα τώρα, μάστερ Σμιθ! είπε ο ίδιος πόλιμαν ανυπόμονος. Τά πολλά λόγια είνε φτώχεια!... Μα στο στόμα σου κατατονών κόλπα και στρατηγήματα, για να μας το σκάσης πάλι!...

Ο μάστερ Σμιθ έριξε μία λοξή ματιά στους άναγκαστικούς συνομιλητές του. Μυστηριώδες χαμόγελο μισοτέντωσε τὰ χείλη του. Ξαναπήρε ύψος, έγκαρτερήσεως πάλι, χάρειψε το νοημονέστατο αλόγο του — το όποιο τον κυττούσε κατάματα, σάν να διάβαζε τις μυστικές σκέψεις του κυρίου του, — κι' είπε:

— Εμπρός, πάμε!... Πιάσθηκα... Άς κάνουμε λοιπόν την ανάγκη φιλοτιμία, κι' άς υποαχτούμε στη μοίρα μας... Μονάχα, βοηθήστε με λίγο να άνεθώ στη σέλλα του αλόγου μου... Γιατί αυτός ο Φραντσέζος τζέντλεμαν, παρ' όλο που είνε σάν πούπουλο και μισοεξυμνός, με διώρθωσε καλά!

Δυό απ' τους άλλους πόλιμαν ξεπέζεψαν τότε. Με αβρότητα πλησίασαν τον ληστή, για να τον βοηθήσουν σύμφωνα με την παράκλησή του.

Ο Σάμ Σμιθ, ο όποιος περίμενε την κρίση αυτή στιγμή, φάνηκε μονομιάς να ξαναβρίσκει την τρομερή του ρώμη. Κεραυνόβολησε κυριολεκτικά — με δυό άστρατιάς, και κατακέφαλες γροθιές — τους δυό πόλιμαν, οι όποιοι λόγιασαν και σωριάστηκαν άναίσθητοι στο χῶμα.

Κι' ο ίδιος, τη ίδια στιγμή, με σέβλο πήδημα πάνθηρος, βρέθηκε άπάνω στ' αλόγο του, ούρλιάζοντας στον έκθαμβο Φοικέτο:

— Ξεκουπίσου γρήγορα κι' εσύ, χάχα!... Άν κι' άβωος, θά βρής ώστόσο το μπλεδ' σου με τους λεβέντες πουμπλεζέ!

Τά τελευταία λόγια του, φυσικά, χάθηκαν στον αέρα, γιατί ο μάστερ Σάμ ήταν μακριά κίλας. Σκυωτός έπάνω στη ράχι του θαυμασίου αλόγου του, είχε διασχίσει με ιλιγγιώδη ταχύτητα τους κοντινούς πελωρίους θάμνους, κι' είχε χαθεί για λίγο απ' τα μάτια των καταπληκτων δικωτών του.

Έντοματάξυ, ο τρίτος πόλιμαν είχε προλάβει να τραβήξει το πατόλι του και να πυροβολήσει. Ωστόσο, ή σφαίρα του γάθηκε στο κενό. Κι' όσο να κάνη έναν έλιγμό γύρω απ' τους θάμνους, πίσω απ' τους όποιους είχε ξαφνικά χαθεί ο ληστής, τον ξανα-δε πεία

σάν ένα μαύρο γοργοκίνητο σημείο καταμεσής στον άσπρό κάμπο!

Ούτε μπορούσε καν να γίνη σκέψις, για καταδίωξί του... — Μπα! μουρμούρισε τότε φιλοσοφικά, ο πόλιμαν αυτός, καθώς ξαναγυρνούσε πίσω στην ομάδα των άλλων. Άργά-ή γρήγορα θά τον ξανασκάσουμε πάλι!

Και ρίχνοντας ύστερα βλέμμα θυμωμένο, στον άναυδο άδελφό Φρικέτο, μούγκρισε:

— Άλλοιώς, θά πληρώσης εσύ και για τους δυό σας τα σπαμένα, παλληκάρι μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ-ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙ ΗΤΑΝ ΚΙ' ΕΙΝΕ Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. — ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΛΗΚΤΩΝ ΤΟΥ... ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ!

Στο 1788, κι' όταν πρωθυπουργός της κρατιάς Άγγλίας ήταν ο περίφημος Πίττ, πρωτομήκηκε σ' έφαρμογή ένα μεγαλειώδες σχέδιο του διασημού ξεγερωμένου Τζαίμς Κούκ. Ο άποικισμός δηλαδή, της άνεξερευνητής σχεδόν άκόμη Αυστραλίας.

Άμέσως, σχηματίστηκε τότε ένας στολίσκος από έντεκα πλεμικά κι' έμπορικά πλοία, με στόλαρχο τον ύποπτα σκαλιπ. Ο στολίσκος αυτός, φεύγοντας απ' την Άγγλία, κατάφωσε ύστερα από όχτώ μηνών περιπετειώδες ταξίδι, να σταση επίτελους στους άντιποδας: Στην άλλη άκρη του κόσμου, δηλαδή στην Αυστραλία!

Ο στολίσκος αυτός είχε ένα ανθρώπινο φορτίο ύπεροχη, εκλεκτοτάτης ποιότητας: Έπτακόσιους πενήντα έφτά καταπνίκους των Άγγλικών κατέργων... Έκατόν ένενήντα δυό γυναίκες, έπίσης καταπνίκους κι' αυτές των γυναικείων ρυακιών του Λονδίνου... Και δεκαοχτώ παιδάκια, τὰ όποια είχαν άναλωθήσει άδελά των τούς γονείς των, στη μαύρη και θλιβερή τους έξορία στα άφιλόξενα κι' άνεξερευνητά έκείνα μέρη!

Διακόσιοι στρατιώτες κι' άξιωματικοί είχαν επιβιβασθή έπίσης στον στολίσκο, προωρισμένοι να χρησιμοποιούν ως μόνιμη φρουρά της πρώτης κι' έπικινδύνου έκείνης άποικίας. Η μητρόπολις Άγγλία, ξεφορτωνόταν έτσι όλη την ανθρώπινη «σκουριά» της, και την έστελνε στην άλλη άκρη του κόσμου, σέ χώρες τις όποιες — μόλις πρό δλίγων χρόνων, και για πρώτη φορά — είχε άντικρύσει μάτι Εύρωπαίου. Αυτός όμως ο πρώτος ανθρώπινος πυρήνας, κατέληξε να βλαστήσει έκει και να θρειείψη, και να γίνη σιγά-σιγά ή σημερινή κρατιά, κατ' πολυάριθμους άποίκια της Άγγλίας!

Καθένας απ' τους άναγκαστικούς αυτούς άποίκους, είχε το δικαίωμα να καλλιεργή όσες μπορούσε πιά πολλές έντάσεις. Η άποικία έφερε μαζί της απ' την Άγγλία, ως μόνο της έφόδιο, τὰ έξής κατοικίδια ζῶα:

Έναν ταύρο, τέσσερες αγελάδες, ένα μοσχάρι, ένα άλογο άρσενικό, τρείς φορβάδες, τριαντατρία πρόβατα, πέντε κριάρια και λιγιστά γίδια!...

Και τώρα, μόνον αυτά τὰ δυό λόγια άκόμη: Ξέρετε πόσοι ήσαν οι άποικοι, και πόσα τὰ κατοικίδια ζῶα τους, ύστερα από έκατό χρόνια;

Άκουστε: Τά 1160 πρόσωπα, άνδρες, γυναίκες, και παιδιά, που άποβιβάστηκαν στην άγρια ήπειρο κατά το 1788, κατά την άπογραφή του 1880 βρέθηκαν τρία δλοκλήρα έκατομύρια άνθρωπων ψυχών!

Και τὰ λιγιστά έκείνα κατοικίδια ζῶα των, έφτασαν — κατά την ίδια άπογραφή, και κατά φαινόμενο πρωτοφανές στα χρονικά του άποικισμού — στους έξής ιλιγγιώδεις άριθμούς: Ένα έκατομύριο άλογα, όχτώ έκατομύρια βῶδια, και έξήντα έκατομύρια πρόβατα!

Στην καινούργια λοιπόν αυτή «Γη της Έσπερας», κι' ειδικώς στην ανηρωτέρα έπαρχία της Βικτωρίας, ήρθε κι' ο ήρωας μας Φρικέτος για να κάνει την τύχη του

Ήταν εξακουστή τότε ή Αυστραλία και για τὰ χάρσασρυχεία της. Στις 14 Αυγούστου 1851, και στην έπαρχία Βικτωρίας, βρήκαν για πρώτη φορά χρυσάφι, άτόφιο μέσα στις λάσπες, που κυλούσε ένα ποτάμι στην κοίτη του. Το νέο διαδόθηκε άσπραπια: Κι' άπό 75 χιλιάδες κατοίκων, που είχε αυτή ή έπαρχία κα-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

το 1851, βρέθηκε νάχη 312 χιλιάδες ύστερα από τρία χρό-

να στην εποχή μας τη σημερινή — στην εποχή που φθάνει έκατομύρια και πειναλέος Φρικέτος, για να βρη το «Χρυσό» και την τύχη του — ή έπαρχία Βικτωρίας έφτανε έκατομύριο κατοίκων, κι' ή πρωτεύουσά της, ή Σίδνεϋ, τριακόσιες και περισσότερες χιλιάδες!

Κι' άς ξαναγυρίσουμε τώρα στον συμπαθή μας ήρωα, τον όποιο άπόρρασε σέ μία θεία αρκετά δυσάρεστη:

Ο Φρικέτος ήταν κανένα πλουσιότατο, κι' αν το παρουσιαστού του έδειχνε άνέσεις οικονομικές, άσφαλώς, λέμε, άν και Σμιθ θά τον σκότωνε απ' την αρχή. Άσφαλώς, λέμε, άν και το πρεσβύτερο το άπροσδόκητο έκείνο μιάς της πυγμαίας και να φλυαρή συγχρόνως ευχάριστα μαζί του, θά του έδειχνε απ' την αρχή μιά σφαίρα καραμπίνας στο άχτένιστο κεφάλι του.

Αυτός, αν το άβιοθρήνητο παρουσιαστικό του, τον έσωσε απ' τὰ νύγια του Σάν Σμιθ, το ίδιο αυτό παρουσιαστικό που γαντάκανε τώρα. Κι' οι πόλιμαν, ύστερα απ' τὰ άναπνο σπασμόγισμα του ληστού μακριά τους, παρηγορήθηκαν, τσακωνόοντας τον Φρικέτο

— Δόλο! μουρμούριζε φιλοσοφικά έντωμεταξύ, ο ήρωας. Όταν ξεφύγει το λαυράκι, καλή τότε είνε κι' ή μαρί-ασημα την έχω, καθώς φαίνεται!

Ο Φρικέτος ο Φρικέτος με τὰ πόδια πρὸς την πόλι, ενώ γύρω του τέσσερες έφπιπαι τύραννοι του γλάρωναν το μάτι τους στον έπάνω του.

— Άρπαξε το πρῶτ'! μοσιέ; ρώτησε άπροσδόκητα ο Φρικέτος, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

— Άρπαξε λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως έ-

κατόν ο άλλος πόλιμαν, με στιγμή, τον πλησιέστερό του απ' τους πόλιμαν.

χαμίνιου. Ο Φρικέτος εξαφνιάστηκε. Κύτταξε γύρω του, και για πρώτη φορά τώρα έβλεπε πιά καθαρά την πραγματικότητα: Είχαν φθάσει στην άκρη ενός δάσους με γιγαντιαία δένδρα, το όποιο έπρεπε να διασχίσουν, για να φτάσουν στην πόλι. Το δάσος ήταν άπέραντο, μυστηριώδες, και βαθυσκότεινο. Νύχτωνε άλλωστε, τώρα. Κι' ή συνοδεία δεν ήταν φρόνιμο, ν' άμνηση τους άπειρους κινδύνους ενός τέτοιου δάσους και με τέτοια σκοτεινιά, διασθίνοντάς το!

Οι πόλιμαν ξεπέζεψαν. Έδεσαν τὰ άλογά τους σ' έναν στερεό και προχειροφτιαγμένο πάσσαλο. Διάλεξαν ύστερα ένα όγκωδες δένδρο, στρογγυλοκάθησαν στη ρίζα του, κι' άρχισαν να τρώνε ποικιλία κι' άφθονία φαγητών, τὰ όποια μονάχα οι Άγγλοι έχουν την ειδικότητα να έτοιμάζουν έκ το μηδενός σχεδόν. Ο Φρικέτος, μισοκατενθουσιασμένος και μισοδυσχερής, έμεινε απ' την άπρόοπτη τροπή της καταστάσεως, φρόντισε να προσέβη τον άχόρταστο έαυτό του στον κύκλο των πειναλέων έκείνων συνδαιτημόνων.

— Φάγε! νεαρό μου Φραντσέζο! του είπε τότε ο άρχιπόλιμαν έκείνος, με άνοιχτόκαρδη καλωσύνη. Η πείνα — πείνα, ή φιλήσας — κι' οι δικαστάι του Σίδνεϋ θά μένουν πάντα δικαστάι!... Ύστερα, θά κοιμηθούμε... Θά σου δώσουμε κι' έσένα μία κουβέρτα, να τυλιχτής και να ζαρώσης... Μη σου περάσει ιδέα για δραπετεύσει, γιατί θέλουμε άκόμη κομμάτι έκατοστή χιλιόμετρα, όσο να φτάσουμε στους πιά κοντινούς συνοικισμούς!... Άλλωστε, το δάσος είνε θεοσκότεινο, και χιλιάδες άπό ντίγκο (1) κάνουν τη νύχτα τον περίπατό τους!... Κοιμήσου φρόνιμα λοιπόν, έκτός αν νοιώσης τη διάθεσι να χρησιμεύσης για μεζές στα πειναλέα δόντια των!

Ο Φρικέτος δεν έβγαλε μιλιά. Ήταν φυσικό κι' εύκολο εξήγητο αυτό, γιατί δεν εύκαιρούσε να μιλήσει: Το υποκυωμένο στόμα του, ήταν το τελειότερο φίμωτρο του κόσμου, για κείνη τη στιγμή τουλάχιστον.

Όταν άπόφαγαν, οι τέσσερες πόλιμαν τυλιχθηκαν στις κουβέρτες των, και ξαπλώθηκαν στη ρίζα του δένδρου. Για την προσέγγισι κανενός κινδύνου, θά τους είδοποιούσαν τὰ χρεμετίσματα των αλόγων τους. Κι' έκείνα, δεμένα έκει κοντά τους, μάοσαν γαλήνια την παγεία κι' άφθονη γλή του έδάφους.

Ο Φρικέτος, δυό-τρία βήματα πιά πέρα ξαπλωμένος, και τυλιγμένος σέ μία ζεστή κουβέρτα, άδυνατούσε να κοιμηθί...

Η νύχτα κυλούσε σιωπηλή, άτάραχη. Τ' άστέρια έλαμπαν στον μαύρο ούρανό. Σε τρείς ώρες το πολύ, ο ήλιος θά γλυκοχάραζε στο βάθος του μαυρογλώμου άκόμη όρίζοντος. Και την άπόλυτη σιγαλιά, έκει πριγύρω, την τάραναν μόνον τὰ ροχαλιτά των πόλιμαν, και τὰ μακρινά ούρλιάσματα των άγριοσκύλλων στα έγκατα του δάσους.

Ξαφνικά, χρεμετίσματα διαφονισμένα των αλόγων, έκαναν έναν απ' τους ύπνάραδες έκείνους, να τινάχτη. Μουρμούρισε:

— Δόλο! Τι να συμβαίνει;

Την ίδια στιγμή, ένα ποδοβολητό άλλου αλόγου άκούστηκε σέ κοντινή απόστασι, υπόκωφο όμως, γιατί πνιγόταν απ' την παγεία γλή. Οι τρείς Άγγλοι πετάχτηκαν όρθιοί, καθώς κι' ο Μαύρος μαζί τους. Και μονάχα, έκει παράμερα, ή κουβαριασμένη ολιούεττα του Φρικέτου, ξαπλωμένου άκόμη χαίλω, φαινόταν άκίνητη σάν μαρμαρωμένη.

— Στά όπλα! ούρλιαξε ένας απ' τους πόλιμαν. Τά αλογά μας φεύγουν!

— Μαζύ του όμως φεύγει και το χαμίνι! ούρλιαξε ένας άλλος πόλιμαν, ο όποιος είχε ριχτή βιαστικά πρὸς την κουβέρτα του Φρικέτου και την ψαχούλευε.

Πραγματικά, ή κουβέρτα που ήταν ρυμμένη έτσι, άστε να φαίνεται πως σκεπάζει άνθρωπο, ήταν άσπαστος άδεια, και το φούσκωμα της είχε άέρα καθαρό του δάσους.

— Όταν κανένας δεν έρχόταν καθάλα σ' όλογο! μουρμούρισε ο πρώτος πόλιμαν.

— Όχι, μά ήταν ο Φρικέτος που φεύγει! έξήγησε ο δεύτερος.

— Κι' εγώ, βλέποντας την κουβέρτα φουσκωμένη, νόμιζα πως κοιμόταν! έξήγησε ο τρίτος.

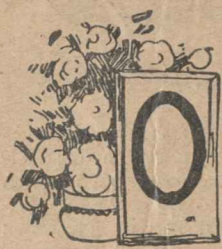
(Άκολουθεί)

(1) «Ντίγκο», άγριοσκύλλα της Αυστραλίας, φημισμένα για τη θηριωδία τους.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

ΤΑΝ ὁ ὠκεανὸς λισσομαῖα πάνω στ' ἀπότομα βράχια τῆς Ἀζηνῆς ἀγοργαλῆς, τότε παρουσιά-
ζεται τὸ πουλί τῆς καταίγιδος. Τὸ ἀνοιγμα τῶν
φτερῶν του φαίνεται δέκα φορές μεγαλύτερο,
μέσα στὴ μανασμένη μύδα, κι' ὅλοι θαυμάζουν
τὸν νικητὴ τῆς θύελλας, ποὺ χαίρεται μὲ τὴ μα-
νία τῶν στοιχείων. Τὸ ἴδιο θαυμάζουν κι' αὐτοὶ
οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τὸν ὑπολογαγὸ Λεμπρέν, τῆς
Λεγεῶνος τῶν Ξένων, διοικητὴ τοῦ 1ου λόχου
τοῦ 10ου τάγματος. Τὰ παιδιά τους, τ' ἀδελφία
τους καὶ τὰ ἐγγόνια τους πολεμοῦσανε κοντά του.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔπαρνε ἀδεια ὁ Λεμπρέν, πήγαινε νὰ ξεκουραστῇ
λίγο στὴν οἰκονομία κάποιου ἀπὸ τοὺς στρατιώτες του κι' ἔλεγε χαμο-
γελώντας μὲ τὸ θαρραλέο, σκληρὸ, μὰ καὶ τόσο ἀγαθὸ πρόσωπό του :
—Μὴν ἀνησιχίζετε διόλου ! Ἐχουν ἰδῆ μένα τὰ μάτια μου πολέμους !
Ἐκκοσιπέντε χρόνια ὑπηρεσία, ἔξη ἐκστρατείες, τέσσερες πληγές... Κά-
τι πρέπει νὰ καταλαβαῖν ἀπ' αὐτὰ...

Φοβότανε τὸ στήθος του, τὸ φορτωμένο μετάλλια, καθὼς μιλοῦσε,
κι' ἡ Μαρία, ἡ νεαρή χωριατοπούλα, ἔκλειγε κάθε νύχτα, ὅταν συλλο-
γίζονταν τὸν πόλεμο, ἀνοιγε ὁρθάνοντα τὰ γλῆνα τῆς μάτια καὶ γέ-
μιζε ἀδάσκατα τὰ ποτήρια γὰ νὰ πῇ καὶ ἄλλο ὁ ἥρωας. Ὅσο μιλοῦσε
αὐτὸς, ἡ Μαρία δὲν ἀνησιχούσε διόλου γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς.

—Θὰ σὲς τὸν φέρο πίσω γερό, ξύνοια σας ! ἔλεγε ὁ ὑπολογαγός.
Μὰ τὴν πίσω μου, δὴ περῶση κάτω ἀπὸ τὴ θυμαριεντικὴ ἀντίδα !...

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίας ὅμως δὲν πέρασε κάτω ἀπὸ τὴ θυμαριεντι-
κὴ ἀντίδα. Σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη πληγὴ ποὺ πῆρε στὴ μάχη.

—Μικροῦλα μου διανοήεις, μὴ χλαῖς, τὴν παρηγοροῦσε τώρα ὁ Λεμ-
πρέν. Ὅταν ὁ ἀδελφός σου κατάλαβε πὺς θὰ πεθάνη, μοῦ εἶπε : «Δο-
χαγέ μου, δὴν θὰ φροντίσης γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα μου, ποὺ μὲ προσμένει
κεῖ κάτω». Τὸν ἀγαποῦσα σὰν παιδί μου τὸν ὁ-
δελφὸ σου Μαρία. Καὶ σένα σ' ἀγαπᾷ, ἀλλοῦ-
τικα ὅμως...

Ἐπιτέλους, ὑποχώρησε ἡ ἀναχωρὴ καὶ στα-
μάτησαν ἡ μάχη. Τὸ πουλί τῆς καταίγιδος δι-
πλώσε τις πελώριες φτερούγες του. Ὁ Λεμπρέν
θλάσανε σ' ἔξη μῆνες τὴ σύνταξί του.

—Ἐγὼ τὸν πολέμο στανό. Ἀποστρατεύομαι
ταγματάρχης. Θὰ μπορέσω νὰ ζήσω... Κι' εἴπει-
τα, δὲν τὴν φοβόμην ἐγὼ τὴ δουλειά... ἔλεγε
τώρα στὴ Μαρία.

Βρισκόντουσαν στὰ βράχια τῆς ἀγοργαλῆς
κι' ἡ Μαρία κρατοῦσε τὴ σκούφια τῆς μὲ τὰ δύο
τῆς χεῖρα, μὴν τὴν πάρει ὁ δυνατὸς ἀέρας.

Λοπὸν, μικροῦλα μου, πὲς τὸ ναι. Ἡ μη-
τέρα σου κι' ὁ πατέρας σου με θεωροῦν σὰν παι-
δί τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἡ γαριά σου εἶνε ὅλο χάδι
μαζὺ μου. Θὰ χαροῖν ἀν βάλεις τὸ χεράκι σου
μέσα στὸ ροζασμένο μου χερί...

—Ἐγὼ δὲν λέω ὄχι. Πρέπει νὰ τοὺς μιλήσετε
ἀπὸψε, κύριε Λεμπρέν, ἀπάντησε ἡ Μαρία.

Τότε κινεὸς θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἡ κο-
πέλλα ὅμως τοῦ ἔξφυγε, ἀπασπῆ, σὰν τὸν ἀέρα.

Καθὼς τὴν παρακολουθοῦσε, ὁ Λεμπρέν κί-
ταξε τις καλὲς τῶν χωρικῶν, μαζεμμένες ὅλες
στὴν πλαγιά τοῦ βράχου, γιὰ προφύλαξι ἀπ' τὴς
μυῖες, καὶ σκεφτόταν : «Ποῦδ' ἂν ἀποτελεῶσαι
ἐδὼ τὴ ζωὴ μου. Εἶνε περὶ καλὸς νὰ ξεκουραστῶ
κι' ἐγὼ. Μὰ καὶ γλύτωσα τὸ πετοῖ μου, πρέπει
νὰ σκεφτῶ τώρα γιὰ τὰ γεράματα...».

Διῆλθε ἀργότερα τὸ καθαρώτερο ἀμπέχονό
του, τὸ λεγόμενο στρατατουρισμένο πηλίκιο, ξεριότιζε καὶ ἀξιοπραπέ-
στατος κι' ὀδολαμπρος, μιτῆζε στὸ δωματίο ποὺ τὸν περιέμεναν ἡ γα-
ριά, ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας τῆς Μαρίας.

—Εἶμα αὐτὸς ποὺ βλέπετε, τοὺς φώναξε πρόσχαρος. Λεμπρέν, ὑπο-
λογαγός, ἐκκοσιπέντε χρόνια ὑπηρεσία, τὰ εἶχα στὴ Λεγεῶνα τῶν
Ξένων, ἔξη ἐκστρατείες, τέσσερες πληγές, τὸ μετάλλιο τῆς στρατιωτι-
κῆς ἀξίας στὰ 1912, ἡ λεγεὼν τῆς τιμῆς στὰ 1917, ὁ πολέμος στοι-
χὸς μ' ἐπὶ δάφνης καὶ τρεῖς ἀστερίσκους... καί... καὶ ζητῶ τὸ χερί
τῆς κορούλας σας...

Ἡ γαριά ὅμως, ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας τῆς Μαρίας σήκωσαν ἀμύ-
λητοι τοὺς ὄμους τὸν.

—Μήπως δὲν ὄχι ; ρώτησε σαστισμένος ὁ Λεμπρέν. Ὄστόσο, ὁ
κύριος σας ξεψύχῃσε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...

Πένθιμη σιωπὴ.

—Μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε τοὺς ἀνωτέρους μου, συνέχισε ὁ Λεμπρέν.
Ὅσο κι' ἂν εἶμαι κακοκέφαλος, ἔχω καλὴ καρδιά, μάλαμα... Θέλετε
νὰ δῆτε τὰ χεράκια μου ; Οὔτε μὴ τιμοῦμαι, ποὺ νὰ ντροπαλῶν ἕνα παλ-
λινόρι... Δὲν λένε τίποτε ; Ναί, ναι, δὲν στάθηκαν τυχεροὶ στὴ ζωὴ !
Δὲν μπορέσα νὰ κάνω λεφτά. Ὅποιον ὅμως κι' ἂν ρωτήσετε, θὰ σὰς
πῇ πὺς εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος. Δὲν σὰς φτάνει αὐτό ;

—Δὲν λέω ὄχι, ψιθύρισε ὁ γέρος.

—Δὲν λέω ὄχι, ψιθύρισε ἡ γριά, κιντίζοντας τὸν
στὰ μάτια...

—Δὲν μοῦ λὲς ὅμως καὶ ναι... Κι' ὅμως δὲν εἶμαι δὴ καὶ γιὰ πᾶν
γμα. Παντοῦ ὅπου πολεμοῦσαν ἥμιονα κι' ἐγὼ. Ὅταν ἡ Μαρία ἀ-
μείνει μονάχη στὸν κόσμο, θάμα γὼ κοντά της. Μπορεῖτε νὰ βου-
σθῆτε...

—Δὲν λέω ὄχι, εἶπε κι' ἡ μητέρα.

—Δὲν λὲς ὅμως καὶ ναι... Καὶ σὺ, γαριά ; Δὲν λὲς τίποτε ;

—Δὲν λέω ὄχι, ψιθύρισε κι' ἡ γριά, ἀφήνοντας τὸ διάβασμα τῆς
Γραφῆς καὶ κιντίζοντας τὸν στὰ μάτια.

—Δὲν λὲς ὅμως καὶ ναι...

Καὶ μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο, πρόσθεσε :

—Δὲν θέλετε νὰ ξεκουραστῶ κοντά σας, ἔ ! Αὐτὸ θὰ σὰς στενω-
ροῦσε. Βέβαια, δὲν ἔχω χρήματα καὶ δὲν κάνω γὰ γαμψὸς σας...

—Χι !... ἔκανε ἡ γαριά.

—Καταλαβαῖν, εἶμα ἕνας ἀνέμενος γιὰ δουλειά, ἕνας ἄνθρωπος
ποὺ πρέπει νὰ τὸν τρέφουν οἱ ἄλλοι. Ἐνας σαβᾶτος...

—Τὰ βλέπετε, λοιπὸν ; Ἐδὼ δουλεύουμε ὅλη μέρα. Καὶ σὺ δὲν ἔ-
χεις συνηθίσει στὴ δουλειά, εἶπε ὁ πατέρας.

Ὁ Λεμπρέν χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε :

—ῶστε... ὄχι ! Ἀρνέστες ;... Πᾶν καλά ! Παίρνω καὶ γὼ μὲ
μου τὴν ἀδελφοῦλα, ποὺ μοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ μικρός, ὅταν νυχοροῦ-
σε στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ φεύγω...

Ὁ γέρος ὅμως σιωπῶντα μονομᾶς ὄρθιος.

—Δὲν πρέπει νὰ μιλοῦμε γιὰ τοὺς πεθαμένους ! φώναξε. Ὅτι ἔ-
σὲ κείνες τις στιγμές, δὲν μποροῦνε νὰ τὸ καλοσκεφτοῦν. Δὲν εἶμα ἐ-
κὸν τόπο μας, κατεπείχοντο. Θὰ στενοχωρηθῇ, θὰ πλῆξῃ, ἔφη,
στὴν Ἀφρική, σ' ἄλλους τόπους, κι' ἡ μικρὴ δὲν μπορεῖ νὰ νύ-
χιση μὲ τὸν πατέρα σου...

—Τῆς ἀρέσεις, βέβαια, πρόσθεσε ἡ γαριά, ἀλλὰ προβάται... φά-
ται κι' αὐτὴ...

Ὁ Λεμπρέν ἀκούστηκε σπασμοδικὰ τὸ χερί
σ' ἕνα κάθισμα. Μήπως θὰ τσάπζε ; Ἐπειτα
κάθισε βαρὺς, μὲ τοὺς ἄγκωνες στὰ γόνατα, καὶ
στέναξε :

—Εἶνε τόσο σκληρὸ !... Τόσο σκληρὸ !...

Οἱ γέροι, ἔτσι, καθὼς ἦσαν σκεπτόμενοι, τσάπζαν
μὰ φρενγαλιὰ ματιά, σχεδὸν τρυφερὰ. Ὅτι καὶ
νάνα, τὸ παιδί τους πέθανε μέσα στὰ χεῖρα τῆς
σκέρφικας.

—Ἐπειτα, θὰ καταλαβαῖν πὺς ὁλος ὁ κόσμος
ἀποστρέφεται τὸν πόλεμο !... εἶπε ὁ γέρος σπασ-
μωδῶς στὸ Λεμπρέν.

—Κι' ἐγὼ πολέμους σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ! σὺ
ναξὲ βαθεῖα ὁ Λεμπρέν, μὲ παρᾶπονο. Καὶ τώρα
θὰ κάνω τὸ ἴδιο. Ὑπάρχουν πάντα χῶρες ποὺ πο-
λεμοῦν.

—Πρόσεξε μὴν πᾶν τις τίποτε, ὅποτε αὐτὸ
τόσα ποὺ πέρασε, μουρμουροῦσε ἡ γαριά.

—Ὄστόσο, μποροῦμε νὰ πωθῇ ἕνα ποτήρι
κρασί, πρότεινε ὁ γέρος.

—Βέβαια, γιατί ὄχι ; δέχτηκε ὁ Λεμπρέν.

Ὅταν μαζεφτικαν γύρω στὸ τραπέζι, μῆκε στὸ
δωματίο ἡ Μαρία, φέροντας τὴ μπικνιὰ καὶ τὰ
ποτήρια.

—Δεσποινὶς Μαρία, φέγω ! Πᾶν νὰ ποῖται
στὴ Ρωσία ! τῆς εἶπε ὁ Λεμπρέν.

Ἡ κοπέλλα ἔγινε κατόχλου.

—Δὲν φταῖ γι' ἡ ψιθύρισε δειλά. Ἐχουν
στὴν ὕγειά σας, δεσποινὶς Μαρία ! Ἐχουν
δύο οἱ γέροι... Ὁ καθένας πρέπει νὰ τραβᾷ τὸ
δρόμο του. Εὐχόμαι νὰ εὐτυχίσετε ! εἶπε ὁ Λεμ-
πρέν, μὲ ψεύτικο κοινωγίον.

Ἡ νέα ἔφυγε ἀπ' τὸ δωματίο συγχνημένη. Ἡ πόρτα βρισμένη πᾶν
τῆς βαρεῖα. Ὁ ἀέρας ἔξω ἔδρανε τὸ σπῆ.

—Ὁ Θεὸς μαζί σας ! εἶπε ὁ Λεμπρέν, καὶ σιωπῶντα ὄρθιος.

Κι' ἔφυγε ἔπειτα, μέσα στὴ μανία τῆς μητέρας, ποὺ οὔτε τὴν κα-
τάβαινε. Μόλις ἔφτασε στὸ δρόμο, κοντὰ στὰ βράχια, ἡ Μαρία πᾶν
ὅλας ἔφαρκα μισροσά του.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συνορροῦσε, τοῦ εἶπε.

Ἐκείνος τῆς ἔσφρξε τὰ χεῖρα. Ἦταν πραγματικὰ πολὺ ταραγμένο.
—Εἶμα μαζί μου !... τῆς εἶπε κατόπιν, σχεδὸν τρέμοντας.

—Δὲν τοῖμα... ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

—Καὶ ὅμως, τῆς εἶπε μὲ παρᾶπονο, εἶνε τόσο ὁμορφὴ ἡ ζωὴ μου
Ἡ κοπέλλα ὅμως φώναξε, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἔκτασι τὸν με-
τώπι του...

—Ἀφσέ με !... Ἀφσέ με !...

Κι' ἔφυγε...

Ὁ Λεμπρέν ἀνασίσχισε τοὺς ὄμους του μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο. Ἡ
μάρα τὸν γοῖτε. Περατοῦσε ἐνάντια στὸν ἀέρα. Σαρκὰ πᾶν τὸν
χορὸ ποὺ φάνηκε ἀσήμενο, ταπεινὸ. Ἀνάμεσα στὴ μανία τῶν σπ-
χεῖων, λὲς κι' ἔνοσθε τὸν ἐνδυνασπισμό, τὴ μέθῃ τῆς μάχης. Καὶ τῆς
δῆξε γιὰ τὸ περσιμένο του, σφουρίζοντας, ὅπως συνήθιζε σὺς πᾶν
σιμας στιγμὲς τῆς ζωῆς του, μέσα σὲν κατὰ καὶ τὴ φοιτὴ τῆς μά-
χης...

ΤΟΥ ΜΤΙΝΕ ΒΑΛΜΕΡ

ΠΑΛΑΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΝΑ ἑλαφρὸ, δροσερὸ ἀέρακι, φυσοῦσε ἐπάνω ἀπὸ
τὸ μπουλιθάρι Μονταρνᾶς. Τὸ βροδάρα πηλοῦσε, ὁ
ἥλιος, ποὺ εἶχε γείρει πᾶς, ἔλειψε μὲ τὴν τελευταία
πορφύρα του τὴ μεγάλη ταράτσα τοῦ κέντρου, γε-
μάτη ἀπὸ κόσμο τῆς ἀρστοκρατίας καὶ ἀπὸ ἥμικοσμο.

Μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο ἐπάνω στὸ χερί της, ἡ
Γκρέτα κίταξε πέρα, κάτω, πρὸς τὸν Σηκουάνα,
παραδομένη σὲ ρεμβασμούς. Μέσα σὲ λίγες ἐβδομά-
δες ποὺ τὸ εἶχε γνωρίσει τὸ Παρίσι, τὴν εἶχε γοη-
τεῖσει, τὴν κρατοῦσε ἀγκυλώσει τὸν. Ἀ, τὸ Παρί-
σι ! Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀληθινὴ, ἡ ἀνόδυτη ζωὴ, ἡ πόλις
τοῦ οὐνεῖρου καὶ τῆς εὐτυχίας !... Ἡ Γκρέτα μισά-
νε τὴν παρὰ τῆς ἐλαφρῆς, τὸ κάκονα, αἰμάτινα χεῖλη τῆς,
καὶ τὴν ἀπολάμβανε, σ' ὅλο τῆς τὸ βάθος, αὐτὴ τὴ ζωὴ !...

Ἡ ἴδια στιγμὴ ἕνα χεῖρ ἀκούστηκε ἐπάνω στὸν ὄμο τῆς.
Ἡ Γκρέτα τὸ κεφάλι. ἔχει ἔκστασι ἐντὸς ὅτι ὁ Ὀττο καθόταν πλάι
τῆς. Ἡ Γκρέτα μὲ ἑλαφρὴ ἐκπληξί. Γιατί τάχα εἶχε γίνῃ ἡ φίλη αὐ-
τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ; Ἦταν φραγὰ, νέα, ἀνεξάρτητη. Ἐγκατέ-
νε τὴν παρὰ τῆς, ἐκεῖ κάτω, στὸν Ρῆνο, καὶ ἦλθε στὸ Παρίσι,
καὶ ποὺ νὰ αὐτὴ τὴ μεγάλη ζωὴ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ὀττο—ἡ πρῶ-
τη γυναικα—σὰν νὰ εἶχε συννομήσει νὰ τὴν καθήλωσε στὴν πε-
νή. Ἡ Γκρέτα τὴν συνέδεσε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ; ...
Ἦταν σὰν ; τὴν ρώτησε αὐτὸς.

Ἡ Γκρέτα, μ' ἕνα νεῖμα, τοῦ ἀπάντησε ὄχι. Ἡ σκέψις πὺς θὰ
ἐπὶ σπασμῶν, νὰ κατέβη μερκεῖς σκέλες καὶ νὰ διανοήσῃ ἕναν διά-
δοχο, ἀπὸ νὰ φτάσει στὸ μικρὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς περιέμενε, τῆς
ἐπέστρεψε ἀνυπόμονα.

—Ἄς μείνουμε λίγο ἀκόμα, λοιπὸν !... εἶπε μὲ κά-
τι περσιμένη.

Ἡ ἴδια στιγμὴ ὁ ἀπαλὸς ἥχος ἐνὸς βολιού πλημ-
μυσε τὴν ταράτσα. Ἡ Γκρέτα γύρισε. Καὶ ἕνα
μικρὸ μωροῦλο ἔξαφανετὶκε στὸ ὄμορο προ-
σώπῳ τῆς. Ἦταν ἕνας πλανόδιος βολιόστας. Νέος,
ἀνέμενος. Πλούσια μαύρα μαλλιά πλασιό-
ντα γύρω ἀπὸ τὸν. Ἐπᾶσε μὲ πολλὴ δε-
ξιότητα μὰ γλῆνα ρομάντζα. Καὶ τὸ περιεργό,
ἐπὶ τὴν παρὰ τῆς, καθόνησαν ἐπάνω στὸ
κεφάλι τῆς ἐπὶ τὴν παρὰ τῆς. Φαίνεται πὺς τὰ
μαλλιά τῆς γυμνασμένα ἔτσι. Πλάι του εἶχε ἕ-
να μικρὸν τὸ κλουβί. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ τελείωνε,
θὰ κάνο τὸ ἴδιο. Ὑπάρχουν πάντα χῶρες ποὺ πο-
λεμοῦν.

Ἡ Γκρέτα ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴν ἀπάλι, γλυ-
κὰ καὶ κατὰ τὸν φίλον τῆς. Ὁ Ὀττο φώ-
νησε, ἀπάντησε καὶ ἔστειλε ἕνα πεντάφραγο
ὑπομνηστικὴ. Ἐκείνος δέχτηκε τὸ νόμισμα,
καὶ ἔστη ἕνα πλῆγμα. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε
καὶ γλῆμα, καὶ σὰν δάκρυ ἔκλειψε στὰ μαῖρα
αὐτοῦ. Ὄστόσο, κι' ἄλλοι πελάται ἀκολοῦθησαν
τὸν Ὀττο. Ὁ βολιόστας μάζεψε τὰ
μαλλιά, γράμπος πᾶντες φορές μὲ ὑποκλίσεις, πῆ-
γε πρὸς τὸ κλουβί μὲ τὰ πουλάκια του καὶ ἐφύ-
γε μὲ τὴν τελευταία ματιά στὸ τραπέζι, ὁ-
ντοῦ ἡ Γκρέτα. Τὴν ἔξερσε τὸ βλέμμα του
τὴν στιγμὴν ; ...

Ἡ Γκρέτα σιωπῶντα ἐπὶς ἀμέσως.

—Καὶ σὺ ; τὴν ρώτησε ὁ Ὀττο.

—Καὶ ἐγὼ πᾶν νὰ φύγω. Μὰ ἐκείνος τὴν ἀνά-
γκασε νὰ καθῆται πλάι του καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔκει-
νησε.

—Μοῦ εἶπαν πὺς τώρα ζῆς μ' ἐκείνον τὸν μο-
νομῆ, τῆς εἶπε σὲ καὶ στιγμὴ ὁ Ὀττο.

—Καὶ γιατί ὄχι ; ἀπάντησε ἐκείνη πεσιωμένη.

Μήπως νομίζεις πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε λιγώ-
τερη ἀξία ἀπὸ σένα ; ...

Ὁ Ὀττο γέλασε.

—Σ' εὐχαριστῶ πολύ. εἶπε. Μὰ, μοῦ φαίνεται πὺς δὲν εἶνε καὶ ὁ
ἐξόλογο νὰ νομίζῃ κανεὶς σὺς ἄλλους καὶ νὰ πᾶν βολιό...

—Σόπα !... τοῦ φώναξε ἡ Γκρέτα. Ὁ Ζαν ἔχει κατὰ ποὺ εἶνε πολὺ
πὸ πολὺμο ἀπὸ τὰ χεράκια : ἔχει καρδιά καὶ τᾶντο !...

—Ταῖντο ! Μὰ μὴ αὐτὸ τὸ ταῖντο περᾶναι κανεὶς τῆς πενίας !...

—Ὅταν, πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Ζαν γύρισε στὸ μικρὸ δωματίο τῆς ὁδοῦ
Ἰταλίας, ἀποθάνθηκε πὺς κατὰ εἶχε ἀλλάξει ἐκεῖ μέσα. Ὅχι γιατί ἡ
Γκρέτα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Καὶ ὅλη φορὰ ἔαχε νὰ μὴ τὴν βρῇ, γνωρίζον-
τας σὰν, ὅταν ἐκείνη πᾶναι γὰ ψώνια στὴν ἀγορά. Καὶ ὅμως νὰ
κατὰ εἶχε ἀλλάξει, τότε ἐκεῖ μέσα. Κίταξε γύρω του, καὶ τότε σὰν ἕ-
νας πέπλος νὰ σκέπτεται ἐπὶ τὸν. Τὸ μπανιλάκι τῆς φί-
λης του δὲν ἦταν στὴ θέα του. Καὶ τότε δὲν ἦταν πᾶν στὴ θέα του
ἀπὸ τὰ μικροπράγματα τῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὴ ντροπὴ ἔλειπεν δια τὰ
φροσιμάτα τῆς. Ἡ Γκρέτα εἶχε γύρει ! Καὶ ὁ Ζαν σορῶστικος σ' ἕνα
κάθισμα καὶ ἔκρινε μέσα στὰ χεῖρα του τὸ πρόσωπό του...

Ποῖλὴ φῶρα ἔμεινε ἔτσι. Καὶ ὅταν, στὸ τέλος, σήκωσε τὸ κεφάλι
του, εἶδε πὺς τὸ μικρὸ κλουβί, στὸν τόπο, ἦταν ἀνοικτὸ, ἀδειο κι' αὐ-
τό. Περιέφερε τὸ βλέμμα του μέσα στὸ δωματίο κι' ἔπειτα τὸ σταμά-
τησε ἐπάνω στὸ βιοτὶ του, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, σὲ μὴ καρέκλα. Τὰ τέσ-
σερα πουλάκια του καθόνησαν ἐπάνω του. Πλησίασε τότε καὶ χάρ-
δισε τὰ μικρὰ κεφάλια τους. Ἐπειτα, πῆρε τὸ βιοτὶ, καὶ ἑλαφρὰ, σι-
γανὰ, λυπημένα, ἄρχισε νὰ πᾶν...

Ἡ Γκρέτα ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ἐκείνο καὶ ἄλλα βρά-
δια ἀκόμη...

Ἐξῆσαν μέσα σὲ μὴ ἀτμόσφαιρα εὐτυχίας. Ἐ-
κείνη, σὰν νὰ εἶχε ἔκστασι τὸν παλὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ἐκείνος ἐργαζόταν γιὰ τὸ μέλλον, συνέθετε και-
νούργιες ρομάντζες, καινούργιες ἄριες. Ἡ Γκρέτα
τὸν περιέμενε μὲ λαχτάρα πότε θὰ γύριζε, γιὰ νὰ
τὸν δεχτῇ στὴν ἀγκαλιά τῆς...

Μὰ τὸ γλυκὸ ὄνειρο δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Ἐνα
πρωτὶ, ἡ Γκρέτα δὲν βρῆκε παρὰ ἑκατὸ φράγκα
μονάχα μέσα στὴν τσέπη τῆς. Ἦσαν τὰ τελευταία !

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἀπόγευμα, εἶδε στὴν πλατεῖα
Ὁμονόας νὰ στέκῃ ἕνα μικρὸ σταχτὶ αὐτοκίνητο.

Ἀναγνώρισε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ὀττο. Κάτω ἀπὸ
φραγὰ θλίψη ἀποθάνθηκε καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυν

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

ΤΟ θάθος της στενής, ύγρης κι' ανήλιας αυλής, στο ισόγειο μικρο γραφείο του—και με το τραπέζι του θαλμενο πολύ κοντά στο σκονισμένο παραθυρο, για να καλοθάλπει—ο Ίσιωρος Ζανθάλ, εδώ και τριάντα χρόνια, ζούσε σκυμμένος επάνω στα χονορά καταστειχά του...

Η μόνη του διασκέδαση, όταν ζαλιζόταν απ' τους αριθμούς, ήταν να σηκώνει το κεφάλι του και να κυττάει την πρόσοψη του αντικρινού μεγαλοπρεπούς μεγάρου, το οποίο του έκρυβε όχι μόνο τον ορίζοντα, τους οιασδήποτε και την καθημερινή κίνηση της πόλεως, αλλά και τα σύννεφα και τον ήλιο κι' ολόκληρο τον ουρανό!

Στο μέγαρο κατοικούσαν οι ιδιοκτήται του μεγάλου παραγωγικού γραφείου, όπου ο Ζανθάλ ήταν λογιστής: Ο κ. Έρμαντζέ δηλαδή κι' η γυναίκα του, η όμορφη κυρία Έρμαντζέ, μία υπέρτατα μεγαλοπρεπής και σχεδόν υπερφυσική, ένα είδος θαύματος για τον φτωχό, άσημο υπάλληλο, από ένα γνήσιο ή καπιταλιστή της όπας κρεμόταν η τύχη του καθώς κι' η τύχη όλων των άλλων υπαλλήλων!

Απ' την κυρία Έρμαντζέ, την παμπλουτή, την τρομερά υπερίφραυτη αυτή γυναίκα—με τις δεσποτικές κινήσεις και το ψυχρό βλέμμα—ή όσα αν και πλησίαζε τα πενήντα, διατηρούσε ωστόσο την έπιθλητική της όμορφιά, πολύ λίγα πράγματα ήξερε ο Ίσιωρος. Την είχε δη πρώτη φορά στο γάμο της, όπου είχε κληθεί κι' αυτός μαζί με τους άλλους υπαλλήλους. Και θυμόταν πάντα, ότι η κυρία Έρμαντζέ του είχε ζητήσει τότε να επαναλάβει το όνομά του, γιατί δεν το άκουσε καλά, πράγμα που έκανε τον κακόμοιρο υπάλληλο να τὰ χάσει και ν' απομακρυνθεί γρήγορα, χωρίς να τολμήσει να την κυττάξει...

Ένα πρωί, χωρίς να ασυνήθιστη συχνότητα τα μάτια του στην πρόσοψη του μεγάρου. Κι' έβλεπε, ότι μονάχα τα παραθυρόφυλλα του δωματίου της κυρίας Έρμαντζέ εξακολουθούσαν ακόμην να είναι κλειστά.

Η κυρία διευθύντρια, του είχαν πει οι άλλοι συνάδελφοί του, υπέφερε καιρό τώρα απ' την καρδιά της... Τελευταία όμως, η κατάστασή της είχε επιδεινωθεί ξαφνικά κι' από όχτω ημέρες θρυσκόταν κρεβάτιομένη!

Τον Ζανθάλ δεν τον είχε συγκινήσει καθόλου αυτή η είδηση. Η καλύτερη ανάμνησή που είχε διατηρήσει απ' την κυρία Έρμαντζέ, ήταν έκε νη της πρώτης ημέρας του γάμου της. Ύστερα, έβρισκε ότι ενώ ήταν με όλους τους άλλους καλή κι' ευγενική, μόνο σ' αυτόν δείχνονταν διαρκώς σκληρή και κακή. Το σύζυγό της τον έπληρζε θαθεία κι' έτσι η ανεξήγητη κρυφή αντιπάθειά της για τον δυστυχισμένο Ζανθάλ, έκδηλωνόταν στη συμπεριφορά του άνδρός της. Διαρκώς δηλαδή ο κ. Έρμαντζέ, έπληρασμένος απ' την αντιπάθεια αυτή της γυναίκας του, έκανε παρατηρήσεις, επιπλήξεις αόστηρες και τὰ είχε πάντα έναντιόν του άμοιρου υπαλλήλου του. Για όλες αυτές τις άδικιες, ο καλόκαρδος υπάλληλος θλιβόταν θαθεία, χωρίς να μηνισιακή καθόλου έναντιόν της διευθυντριάς του. Θυμόταν μάλιστα καλά, ότι δυο-τρεις φορές εκείνη του είχε εκδηλώσει και προσωπικώς την έχθρότητά της...

Η πρώτη φορά ήταν, όταν ο Ζανθάλ πλησίαζε τα τριάντα. Έπεισε τότε τη μητέρα του με κόπο, να χωριστούν για λίγο, να καμάρουν στο σύμφερον του σταδίου του και του μελλοντός του και παρακάλεσε τον κύριο Έρμαντζέ να του αναθέσει ταξείδια στις επαρχίες. Ο διευθυντής του, τον κάλεσε τότε στο σπίτι του, στο ιδιαίτερό του γραφείο. Εκεί και μπροστά στην κυρία Έρμαντζέ, η οποία παρακολουθούσε τη συνομιλία ψυχρή κι' αδιάφορη, ο κ. Έρμαντζέ προσπάθησε να πείσει τον Ζανθάλ, ότι δεν είχε αρκετή προαποβουσία κι' ικανότητα για τη δουλειά που ζητούσε. Και τέλος, τον μάλλωσε αόστηρα σκεδόν, γιατί ήθελε—χωρίς σοβαρό λόγο—ν' αφήσει μόνη της τη γρηούλα μητέρα του.

Τη δεύτερη φορά, σκραντάρης πειά και μόνος στον κόσμο—μητέρα του είχε πεθάνει από καιρό—ο λογιστής σκέφτηκε ότι δεν ήταν ίσως πολύ άργα να παντρευτεί κι' αυτός... Η κάπως τυραννική αγάπη που του είχε η μητέρα του, τον είχε κάνει να μην προσέξει ως τότε καμιά γυναίκα.

Κάποια κοπέλλα, καλή κι' ευγενική, του φάνηκε πως θα μπορούσε ίσως να φωτίσει με λίγες χλωμές άκτινες ελπίδας, τη σκοτεινή του ύπαρξη. Αλλά η κοπέλλα αυτή είχε μητέρα και μικρότερες αδελφές, κι' ο μισθός του Ζανθάλ δεν ήταν αρκετός, για να ζήσουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι.

Ζήτησε λοιπόν μία μικρούλα αώρη. Ο κύριος Έρμαντζέ όμως και πάλι του άρνήθηκε—στο ιδιαίτερό του γραφείο και τω-ρο—μπροστά πάλι στη γυναίκα του, η οποία παρακολουθούσε αυτή τη συνομιλία, ψυχρή κι' αδιάφορη σαν άλλοτε...

Ωστόσο, ο Ζανθάλ δεν άπελπίστηκε. Συνηθισμένος να μην πολολογίζει παρά μόνον στον έαυτό του, άρχισε να κάνει όλες τις δυνατές οικονομίες, για να μαζέψει το ποσό που του χρειαζόταν για το γάμο. Αλλά το πράγμα πήγαινε πολύ σε μακρος, η κοπέλλα θρήκε έντομεταξύ καλύτερον γαμπρό, κι' έτσι άναγκάστηκε να παντρευτεί εκείνον!

Αυτό στοιχισε τόσο τρομερά στον Ζανθάλ, ώστε αποφάσισε να μην ξανασκεφθεί πειά για γάμο... Αποφάσισε να γερσά—μνος και θλιβερός—άνάμεσα στα δεμένα με μαύρο δέμα καταστειχά του...

Συχνά όμως, πολύ συχνά—και πρίν και τώρα—ή όραία κυρία Έρμαντζέ, μπουχτισμένη ίσως απ' τις τόσες διασκέδασεις της, πλησίαζε το παράθυρό της... Άναστήκωσε την κεντημένη τραπεζίνη κουρτίνα του και στήλωνε το ψυχρό της βλέμμα στη στενή, ύγρη και σκοτεινή αυλή... κι' έβλεπε στο σκονισμένο παραθυρό, πίσω απ' το οποίο ο φτωχός λογιστής δρόσειζε άδριακώς, διαρκώς...

Και τότε εκείνος, θαυμάζοντάς την με λαχτάρα, άναρωτιόταν συγχρόνως για ποιο λόγο αυτή η θεά τον μισούσε έτσι! Τάχα το παρουσιαστικό του της προξενούσε άραγε αυτή την άποσοτροφή;... Δεν είχε την άνοσηία να νομίζει τον έαυτό του "Αδωνι, μα ήταν όμως ψηλός, λυγρός δυνατός!... Τότε, γιατί τον αντιπαθούσε έτσι;... Γιατί;... Γιατί;... ***

Τις ίδιες σκέψεις ξανάκανε πάλι κι' εκείνο το πρωί ο κ. Ζανθάλ, βλέποντας πρὸς το παράθυρο της άρραστης κυρίας του, όταν μία φωνή πίσω του τον έκανε ν' ανατριχιάσει: —Κύριε Ζανθάλ, άνεβήτε γρήγορα στο σπίτι!... Σας ζητεί η κυρία!

Κατάπληκτος, είδε ότι ήταν η ίδια, η καμαριέρα της κυρίας Έρμαντζέ, αυτή που του μιλούσε έτσι. —Θέλετε να πείτε, ότι με ζητεί ο κύριος; μουρμούρισε αυτός νομίζοντας πως παράκουσε.

—Μά όχι ο κύριος!... Η κυρία σας ζητεί! ξανάπε με τον ρικότητα η καμαριέρα. Ο κύριος μάλις τώρα θήηκε, για να καλέσει γιατρούς σε συμβούλιο!... Η κατάστασή της κυρίας χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή!... Μά έλατε, λοιπόν, Σας καλεί γρήγορα καμαριέρα της!

Ο Ζανθάλ άκολούθησε τη κοπέλλα τόσο ταραγμένος, ώστε δεν πρόσεξε ούτε τη μικρή σκάλα, ούτε τους σκοτεινούς διαδρόμους που περνούσε, καμαριέρα άνοιξε μία πόρτα και τον έστρωσε μέσα στη γάλη, πολυτελή κρεβάτιο με μαύρο δέμα.

Βρέθηκε μόνος τώρα ο Ζανθάλ, μπροστά στην κυρία Έρμαντζέ. Μά ήταν μία άγνωστη πειά κυρία Έρμαντζέ, κείνη, πεισμένη στο κρεβάτι, με μάγουλα σκαμμένα, με μια λαμπερά απ' τον πυρετό, με γέλη λευκά, όμορφη όψη, αλλά με μία άωρη άκόμην, που δεν προκαλούσε πια μόνον τον οίκτο τώρα...

Ο Ζανθάλ κυττάει άνατο-τος και τριμερά συγκινημένος την άρραστη. Εκείνη, άνατο-τος κινήσει λιγάκι κι' άρχισε να το μιλάει... Η φωνή της ήταν σαν λαγανισμένη, σπασμένη, κι' άκούστηκε σαν να έβγαζε κάθε φορά της κάτι σχιζοειδές μέσος της: —Θά πεθάνω, κύριε Ζανθάλ, τράυλισε. Και θέλω να...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοσιεύουμε και σήμερα δυο άκόμην ποιήματα, από την άγνωστη στους πολλούς και σπανία ποιητική συλλογή του άθροιστήτου ήρωικού στρατηγού Δημ. Ιωάννου:

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Τών Χερουβείμ προσκύνημα, κατάρτα των Δαιμόνων... Δός μου ένα βλέμμα σου γλυκό, στον ουρανό ν' ανέβω, Ν' άνοιξω τον Παράδεισο, τον Πλάστη ν' αντικρύσω! Δός μου ένα βλέμμα σου πικρό, στον Άδη να κατέβω. Νά θλασσημήσω τη ζωή, το χάρο να φτονήσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Προσκυνητάρι των Καιρών, κατάρτα των Αιώνων... Δός μου ένα χέδι σου γλυκό, και στο γκρεμό να πέσω! Δός μου μία τρήχ' απ' τα μαλλιά, το Θάνατο να δέσω, Νά κόψω τὰ θουνά στα δύο, να σύρω την Έλπίδα, Νά σύρω λάμια, δράκοντα, όχια, μονομερίδα!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Χαμόγελο της Χαραυγής, όργη των Ποσειδώνων... Πάρε με στην άγκάλη σου, τ' άστέρια να γκρεμίσω, Νά καταπιώ τη θάλασσα, το θράγο να κυλήσω... Διώξε μ' απ' την άγκάλη σου, τη φρίκη ν' άγκαλιάσω, Μέσα στην Κόλασι να μτώ, στο αίμα μου να θράσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Μύρο των κρίνων του θουνο, άγκάθι των ανθάνων... Δός μου ένα χέδι σου άπαλό, και μπρός να γονατίσω, Και ν' άρνηθώ την πίστι μου και να σε προσκυνήσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Τών Χερουβείμ προσκύνημα, κατάρτα των Δαιμόνων... Πές μου ένα λόγο σου γλυκό, τη Λήθη ν' άγκαλιάσω, Και με την τρέλλα μου χορό στα μνήματα να πιάσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Προσκυνητάρι των Καιρών, κατάρτα των Αιώνων... Πές μου ένα λόγο μυστικό, τη Νύχτα να φωτίσω, Νά φέξω τὰ Μυστήρια, την Άβυσσο να λύσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Χαμόγελο της Χαραυγής, όργη των Ποσειδώνων... Γείρε στα μάτια σου να ιδώ, το Χάος να γεμίσω, Και να πουλήσω τη ζωή, τ' άστρο να σου χαρίσω!...

Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Μύρο των κρίνων του θουνο, άγκάθι των ανθάνων... Σφίξε με στην άγκάλη σου και δός μου το κορμί σου, Λύσε τὰ μαύρα σου μαλλιά, στα στήθια μου κυλήσω, Νά θλασσημήσω τη ζωή, ν' άπαρηθώ την Πλάση, Νά μτώ στην Κόλασι ζωντός, ή Γης να με χορτάσω, Νά ιδώ τ' άστέρια ολόμαυρα κι' ο Ήλιος να μαυρίσω, Νά τρέξη ο πόνος ποταμός το δάκρυ να στραγγίξω!...

Γυναίκα! θύσι της χαράς, άνθε των άκαθάνων! Κύκνη στη λίμνη των καθάρων και κόρακα των πόνων... Θεών όνειρογέννημα, σκιάχτρο των δολοφόνων! Γυναίκα! της χαράς πηγή και θάλασσα των πόνων! Δός μου της Λήθης το κρασί να πώ στο Κοιμητήρι, Και κλάψε, κλάψε... γιομισε με δάκρυα το ποτήρι, Νά μω γλυκάνης το κρασί, να πω και να μεθύσω, Γλυκά να τραγουδήσω!...

Η ΒΡΥΣΙ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Στο Βράχο, τον γκρεμόβραχο, τον άκαθοσπαρμένο, Έξωτικιά μελόβρυσι, αώνια θύσι τρέχει... Είνε το μέλι της γλάης, γλυκό και μαγεμένο, Κι' όποιος θά πιη μαγεύεται... καταραμένη θύσι!... Και τον γκρεμό δε σκιάζεται, τ' άγκάθια δε λογιάζει! Πατάει τ' άγκάθια, τον γκρεμό... γλυκειά του Πόθου ή θύσι! Μά ξωτικό το μέλι της, κι' όταν ή δίψα σβύση, Άνοίγει τάφο στην καρδιά, το στόμα φαρμακώνει! Όποιος θά πιη πικραίνεται και θλασσημάει και φεύγει, Και καθαριέται τη ζωή... ως να ξαναδωμάσει, Νά ξαναπιη, να πικραθί, να θλασσημήσει πάλι!...

Πέρασαν χρόνι' άμέτρητα κι' άστέρειν' είνε ή θύσι, Κ' οι δίψασμένοι άμέτρητοι, που πόν έκει και πίνουν... + ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)

ΕΜΑΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η καίρια είνε ή άδροφροσύνη της περιφρονησεως.

Λαμοναί

καί ή όπλήσις λάμπει άκόμην και μέσα στο πιο ζοφερό

στη θυμωσις, μέτρα ως τὰ δέκα κι' όταν γίνης έξω φρε-
μέτρα ως τὰ έκατό.
Τζέφερσον

...και κλίνει πάντοτε πρὸς το μέρος στο όποιο θασιλεύει ή

...προς δέχεται μία εύεργεσία, πουλάει την έλευθερία του.
Πόπλιος Σύρος

...να κάνει το καλό, είνε άνάγκη να καταβάλης κάποια
...έπειτα, αλλά για να άποφύγης το κακό, να κατανακλήσης
...σου και τις έπιθυμιες σου, είνε άνάγκη να καταβάλης
...καθε φορά της κάτι σχιζοειδές μέσος της:
Βίκτωρ Ούγκω

...το έπιοθη κακία είνε εκείνη που φοράει τη μάσκα της
...καταγίας
Τολστόι

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά δεν ξεχνούσε, έντωμεταξύ, και την πραγματικότητα. Κ' η πραγματικότητα αυτή συνωψιζόταν σ' ένα μονάχα γεγονός: "Ότι ο κ. ντὲ Νορβάζυ, για να παντρευτή τη Σουζέτ, απαλλάχτηκε προηγουμένως απ' την Κλαίρη ντὲ Μπρεζόλ, δηλητηριάζοντάς την!..."

Τὸ γεγονός αὐτό, δὲν εἶχε ἀνάγκη φαντασμάτων κι' ὅπταιων, για νὰ εἶνε τρομερό. Ἡ Σουζέτ ἦταν γυναικα ἑνὸς κακοῦργου, ἑνὸς δηλητηριαστοῦ ἀνδρὸς. Ναί!... Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο διάλεξε για σύζυγό της κι' ἀγάπησε τόσο τρυφερά, ἔκανε κατὰ τὸ φριχτό: Μελέτησε κι' ἐξετέλεσε τὸ πιὸ τρομερό, τὸ πιὸ ἀνάνδρο απ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα!...

Κι' ἂν δὲν τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία, κι' ἂν δὲν τὸν ἔστειλαν σὸ κάτεργο καὶ στὴ λαμητόμο, αὐτὸ ὀφειλόταν... στίς ἐπιτήδεις προφυλάξεις του... καὶ στὸν ἔρκο ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ δώσῃ ἡ γρηῃ Μαγκέ στὴν ἐτοιμοθάνατη ἀγγελόψυχη κυρία της...

"Ενας φόβος τάραιξε τώρα τὴ Σουζέτ: "Αν ὁ κ. ντὲ Νορβάζυ, χρησιμοποιώντας τὸ δικαίωμά του ὡς συζύγου, ἐρχόταν νὰ τὴ ζητήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του;..."

Αὐτὸς ὁ φόβος, τὴν ἔκανε πάντα νὰ τρέμῃ. Σιγά-σιγά, σκέφτηκε νὰ ἐξασφαλιστῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸ φόβο: "Ἐπρεπε νὰ φύγῃ μακριὰ απ' τὸ Παρίσι, νὰ ταξιδέψῃ, νὰ ἐξαφανιστῇ!

Καὶ μιὰ ἡμέρα, ἐπιτέλους, ἀγγέγειλε στὴν Ἰσαυρίνα τὴν ἀπόφασί της, νὰ ταξιδέψῃ αὐριο κιόλας...

Ἡ ἐξαδέλφη της, δὲν ἔδειξε ἐκπληξί γι' αὐτό. Ἦταν συνηθισμένη στίς ἀνεξήγητες φαντασιοληξίες της «μικροῦλας» της. Καὶ τὴς εἶπε πρόθυμα:

—Φεύγομε, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Εἶμαι σύμφωνη κι' ἐγώ... Πᾶμε ὅπου θέλεις... Δὲν μὲ μέλλει ἂν κακοκοιμοῦμαι στὰ ξενοδοχεῖα, ἢ ἂν κακοτρώγω στὰ ἐστιατόρια... "Ας ἀρχίσουμε απ' τὴν Ἰταλία... "Ἐπειτα πᾶμε στὴ Νορβηγία, κι' ὅπουδήποτε θέλεις!...

Γελοῦσε συγχρόνως ἀνοιχτόκαρδα, ἡ ἀγαθὴ Ἰσαυρίνα. Καὶ πρόσθεσε ὑστερά:

—Ὡστόσο, ἔξερε τὸ ἀπὸ τώρα: Θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸν παπαγάλο μου... Τὸν «Σουζόν»... "Ἐτσι, θὰ εἶμαι κατευχαρισμένη κοντά στὰ δύο μου πτεράκια: Στὴ Σουζέτ καὶ στὸν «Σουζόν»!

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, κι' ἐνὼ ἡ Σουζέτ ἀνέβαινε στὰ ἀμάξι ποὺ θὰ τοὺς πῆγαινε στὸ σταθμὸ, ἐνοιώθε ἀνεκλόγητη χαρὰ στὰ στήθη της. Καὶ ξεφώνιζε διαρκῶς:

—Κάντε γρήγορα!... Θὰ χάσουμε τὸ τραῖνο!...

Καὶ πραγματικὰ ἀργοῦσαν, γιατὶ ἡ καμαρὶνα εἶχε ξεχάσει νὰ θάλῃ καναβοῦρι στὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου!

Δὲν θάγῃς, πιστεύω, τὴν ἀξίωσι, ν' ἀφήσῃ τὸ πουλὶ νὰ φοβῆσθῃ απ' τὴν πείνα! διαμαρτυροῦνται ἡ Ἰσαυρίνα.

Ἐνὼ ἡ ἀμάξα, τέλος, ἐκκινούσε, ἡ Σουζέτ ἔμπηξε μιὰ πνιχτὴ κραυγή.

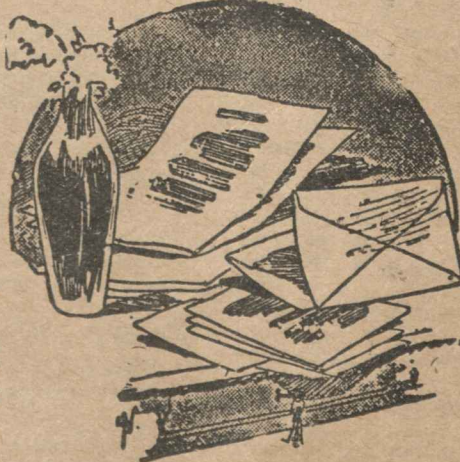
—Τὶ τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ἰσαυρίνα.

—Τίποτε... Τίποτε! μουρμούρισε καθουχα-σμένη ἡ Σουζέτ.

Τὴς εἶχε φανῇ, ὅτι εἶδε στὸ βάθος κάποιας πόρτας τὸν κ. ντὲ Νορβάζυ...

Μά ὄχι... Θὰ εἶχε γελαστῇ, ἐξάπαντος. Δὲν ἦταν στὴν ἐξώπορτα τοῦ ἀντικρινοῦ μεγάρου, κανένας... Ὅστε στὸ πεδρόμιο... Δὲν μπορούσε νὰ ἦταν ἐκεῖ ὁ "Εδμος, ὁ σύζυγός της, παραμονεύοντάς την...

Ὡστόσο, πόσο διαζόταν νὰ θρεθῇ μέσα στὸ τραῖνο καὶ νὰ ἐκκινήσῃ, ἡ φτωγὴ Σουζέτ!...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕ

IV

Ταξείδευαν στὴν Ἑλβετία, στὴ Γερμανία, στὴν Ἰταλία, τρεχάν δὴ κι' ἐκεῖ, σχεδὸν σὰν νὰ τὴς κυνηγοῦσε κάποιος, λὺς ἀρχισαν νὰ περιεργάζονται μιὰ πόλι, ἔτρεχαν ἀμέσως τρεῖν καὶ ταξείδευαν για μιὰ ἄλλη...

Ἡ Σουζέτ φοβόταν διαρκῶς. Νόμιζε πὼς ὁ σύζυγός της εἶχε ἀκολουθήσει κρυφὰ στὸ ταξεῖδι της αὐτό... Φοβόταν τὸν ἀντίκρουζε ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή.

Δὲν εἶχαν γελαστῇ, ἴσως, τὰ μάτια της, τὴν ὥρα ποὺ ἐνοῦσε για τὸ ταξεῖδι. Ὁ κ. ντὲ Νορβάζυ θὰ τὴν παρακαρμύενος στὴν ἀντικρινὴ ἐξώπορτα. Καὶ θὰ τὴν παρακαρμύενος ἦτοσε κατόπιν... Ἦταν οἰκουρὴ, διὲ ἐξάπαντος θὰ τὴν παρακαρμύενος... Κι' ὅτι τώρα τὴν ἀκολουθοῦσε διαρκῶς παρὰ...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι καμμιὰ ἐνδειξίς ὡς τώρα δὲν ἐπιβεβαιώνει τὸς φόβους της. Ποτὲ δὲν εἶχε ξεχωρίσει ἕναν ὁμοιωμένο ταξιδιώτη, ποὺ νάμοιαζε ἔστω καὶ λίγο μὲ τὸν "Εδμο. Ποτὲ δὲν εἶχε δῇ στὰ θιθλία τῶν ξενοδοχείων τὸ δυνάμι τε καὶ τὸν γραφικὸ του χαρακτήρα, ἂν τυχὸν ταξείδευε μὲ τὸν δῶνυμο.

Δὲν μπορούσε ὅμως καὶ ν' ἀπαλαχτῇ απ' τὴν ἰδέα, ὅτι σύζυγός της τριγύριζε κάπου κοντά. Τὸν μάντευε διὰ πνευθε κόπου, προσέγοντας κιόλας πολὺ νὰ μὴ γίνῃ ἀπὸ τὴς στιγμὲς-στιγμὲς μάλιστα, τὴς φανόταν διὰ πνευθε μιλίση.

Καὶ τότε... τότε ἔφευγε, ἔφευγε θιαστικά σὰν νὰ τὴν κυνοῦσαν, απ' τὴν πόλι ποὺ θρισκόταν καὶ στὴν ὁποία μάλιστα εἶχε φθάσει! Κι' ὅσο συλλογιζόταν τὴν ἱστορία τοῦ ἐλπίδα τοῦ "Εδμου, τόσο ἡ φρίκη της κι' ὁ φόβος της δυναμύωναν...

"Ἀλλοτε πάλι πίστευε, ὅτι δὲν τὴν παρακολουθοῦσε ἕνας ἄλλος ὅτι εἶχε μείνει στὸ Παρίσι καὶ στὸ μέγαρο τὸ ὁποῖο ἔτοιμο γι' αὐτή. Δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε ἔστω καὶ μιὰ φορὰ, καὶ κείνος εἶχε ταξιδέψῃ στὰ μέση ποὺ ταξείδευε κι' αὐτὴ, ὡς ἴσως θὰ τὸν ἔβλεπε!... Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ κρύβεται τὸν ἴδιον, ὁ "Εδμος!

—Ἀσφαλῶς δὲν μ' ἀκολουθεῖ, λοιπόν! σκέφτηκε κάποτε μέρα. Μήπως πέθανε, ἄραγε;

Αὐτὸ θὰ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα... "Ὁ, θέβαια!... Θὰ εἶχε σπῆ, λοιπόν!...

Κι' ἀμέσως εἶδε μπροστά της μιὰ ὁπτασία: Τὸν "Εδμο, μὲτ' ὅλο τοῦ τραπημένου ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, κυλιόμενον κατὰ τὸν τόλουστον!... Κι' ἄκουσε, τὴς φάνηκε μάλιστα διὰ ἀκούσε τὸν πνευμένο στεναγμὸ του!...

Τόσο ζωηρὴ ἦταν αὐτὴ ἡ ψευδαίσθησί της, ὥστε ἐξομολογῶν τὸν ὁμοῖο ἡ Σουζέτ.

—Τὶ τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ δεσποινὴς "Αθελέν.

Ἡ Σουζέτ δὲν ἀποκρίθηκε. Δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν ἐρώτησίν της ἐξαδέλφης της. "Ἐβλεπε ἀκόμη μπροστὰ της τὴν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' αἰσθανόταν... αἰσθανόταν τὸν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' αἰσθανόταν τὸν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' αἰσθανόταν τὸν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὴν ὥρα ποὺ ἔτρεχε ἀκόμη τὸ πνεῦμα, δὴ αὐτὴν τὴν ὁπτασία ἡ Σουζέτ. "Ὅταν κατέβηκε στὸ σταθμὸν, τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

—Ὅταν κατέβηκε στὸ σταθμὸν, τὸν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' ὅταν σταμάτησε στὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Ξενοδογεῖο, στὸ ὁποῖο τοῖς πῆγε ἡ Σουζέτ, καὶ κατόπιν τὴς ἀνέβηκε στὸ ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' αἰσθανόταν... αἰσθανόταν τὸν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

—Ὅταν κατέβηκε στὸ σταθμὸν, τὸν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' ὅταν σταμάτησε στὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

—Ναί!... "Ετοιμάζομαι!... Φεύγωμε ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἡ Ἰσαυρίνα καὶ σκοπὸς τὴν ὁμοῖο ὁπτασία... Κι' αἰσθανόταν... αἰσθανόταν τὸν ἐπὶ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἐξιδέψῃ ἀμέσως πάλι, ἀναγκάστηκε νὰ κῆφῃ, διότι νὰ θιγῇ μιὰ...

Καὶ ἐκκίνησαν πάλι. Μάτια δὲν ἔβλεπε τὸν ὁμοῖο ὁπτασία, ἡ Σουζέτ, για τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

—Ἐπειτα ἄφησε πάλι τὴν ἰδέα, διὲ ὅτι...

κατὸν ὁ "Εδμος νὰ εἶχε αὐτοκτονήσει. Τὸ πιὸ πιθανὸν ἀπ' ὅλα ἦταν, ὅτι τὴν ἀκολουθοῦσε... κι' ὅτι μιὰ ἡμέρα... κάποια ἡμέρα... θὰ φανεωνόταν ἐπιτέλους μπροστὰ της!

Τὸ φάσιγ, ἡ ἀγωνία της ἀρχισε νὰ μαλακώνῃ. "Ἀρχισε ἡ Σουζέτ νὰ χαμογελά πάλι... Κ' ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μὴνῶν ἀδιάκοπα ταξείδια, δέχτηκε τέλος νὰ μείνουν σ' ἕνα μέρος για κάμποσο καιρὸ ἐξακολουθητικά.

Τὸ μέρος αὐτὸ ἄρεσε πολὺ στὴ δεσποινίδα "Αθελέν, γιατὶ εἶχε πολλὰ δασώδη θουνά κι' ὁ ὕγιενὸς ἀέρας του θὰ ὠφελοῦσε πολὺ τὸν παπαγάλο της. Κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ θαυμάσια για τὴν Ἰσαυρίνα πλεονεκτήματα τοῦ μέρους αὐτοῦ, ἦταν κι' ἄλλο ἕνα. Σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ, ὕπῃρχε καὶ καζίνο!

Ἦταν ἡ κουλὰδα τοῦ Νέκαρ, αὐτὸ τὸ προνομιοῦχο μέρος. Νόμισαν λοιπὸν ἕνα σπιτάκι, κοντὰ στὸ δρόμο καὶ κοντὰ ἐπὶ τὴν ὁδο τοῦ Νέκαρ, ὡμορφο, μὲ ξύλινο μπαλκονάκι, τὸ ὁποῖο σκιαζόταν ἀπὸ περιπλοκάδες. Ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπιτὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ στὴν ἄλλη ὁδο τοῦ ποταμοῦ, ὕψωνόταν ἕνα βουνὸ μὲ κοκκινώγραμμα πλαγιές. Στὴν κορυφὴ τοῦ ὕπῃρχαν δύο μικροὶ πύργοι, ἕρε πια παλιὸ ἀρχοντικὸ φρουρίο.

Τὸ φρούριο αὐτό, ἦταν ἡ "Χελιδονοφωλιὰ.

Ἀλλὰ στὴν κουλὰδα τοῦ Νέκαρ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμπιστευτο κανένας σὲ ἐρείπια. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, εἶνε ἐπιδιωρωθμένα ἀπὸ ὅλες τὶς νεώτερες ἀνέσεις καὶ κατοικοῦνται ἀπὸ τίποτε ἰδιο-πρῶπος θαυμαστάς της φύσεως καὶ τὴς ἱστορίας.

Ἡ "Χελιδονοφωλιὰ λοιπὸν ἦταν κατοικημένη!

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Τσέλσι-Κάλιτε ἔβρισκε ἐκεῖ μὲ τὸ γιοῦ του, παρὰ ἀκόμη, καθὼς καὶ μὲ πολυπληθεῖς ὑπηρετικὸ προσωπικὸν. Τὸ θοάδι, τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Καὶ κατὰ μῆκος ἀπὸ διπλὴ σειρά ὑπηρετῶν, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τὸν ἀναμμένο λαμπρὸ ἀνέσταναν ἀπ' τὰ μαγεμένα οἱ «ματριντ» ὅτελ, χρυσο-πύργοι!

Ἦταν ἐπιβλητικὸ τὸ θέαμα τῶν χρυσοστολιστῶν «ματριντ» ὅτελ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔφερναν στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου τῶν-κι' ἐπ' αὐτὰ σὲ πολυτίμους δίσκους-φασα-νούς ὑπέροχα μαγειρευμένους κι' ἀντιστοιχοῦντες ὑπεροχώτερα ψημ-μένους...

Ἡ δεσποινὴς "Αθελέν, μιλώντας μιὰ ἡμέρα μὲ τὸν ξενοδόχο τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄλλοτε γκαρσόνι στὴ Βάδη καὶ καλομυλοῦσε τὰ Γαλλικά, τὸν ρώτησε σχετικὰ για τοὺς δύο ἐξελίξεις πυργίσκου, οἱ ὁποῖοι τὴς εἶχαν κινήσει τὴν περιέργειαν.

Τότε ὁ ξενοδόχος, πρόθυμος, κα-τένε καὶ τὴς εἶπε ὅλες τὶς παρα-πομπὲς λεπτομέρειες, τὶς σχετικὲς μὲ τὸν περὶ τοῦ αὐτοῦ πυργοδε-σπῆ: Τὸν μαρκήσιο Τσέλσι-Κά-λιτε!

Ἡ Ἰσαυρίνα κατόπιν, διηγόταν ὅλο σὺν ὅλῃ αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς Σουζέτ καὶ στὸν παπαγάλο της, ὥστε ἐκείνη, ἂν κι' ἀφηρημέ-νη διαρκῶς, τὴν ἀποστήθεσε ἐπιτέλους.

Καὶ κατὰ καλύτερο, ἀκόμη: Πρίγκηψ, βασιλικὴ ὕλη, ὁ Τσέλσι-Κάλιτε, συγγενεὸντας κιόλας μὲ τὴ βασιλικὴ ἀντιβέβαια τὴς "Ελισβετίας...

Καὶ κατὰ καλύτερο ἀκόμη: Ὁ μαρκήσιος αὐτός, ἦταν βασι-λὴς ἄλλοτε τοῦ μικροῦ Σκανδιναυικοῦ κράτους Τσέλσι-Κάλιτε!

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὸ κτήριό τοῦς ἐμοιάζε μὲ στρατῶνα τελωνο-μῆκα, τεράστιο τετράγωνο κι' ἀπὸ καὶ καθὼς ἦταν. Ἡ γῆ καὶ ὁ ἀντικρινὸς ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλεῖα. Μέθυσο, κατὰ τὰ ὁμοῖο ὁπτασία...

Ἦταν ἕνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὲς πόλεις ποὺ εἶχαν φτω-χὰ σπιτάκια καὶ μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸν ὁμοῖο ὁπτασία...

Τὰ ἀνάτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν γχισμένα στὴν κορυ-φὴν τοῦ ὁμοῖο ὁπτασία...

"Ὁ, ἦταν σχεδὸν παράφρων αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ σὲ πολλὲς τοῦ πράξεως ἐντελὼς ἡλιθίος. Παχύσαρκος ἀπὸ ἡλικίας εἰκοσι χρόνων ἀκόμη, ἔκδοτος σὲ κάθε εἶδους παρὰλυσι καὶ χονδρο-κοπία, ἦταν ἕνας τύραννος κωμικὸς μαζί κι' ἀπαίσιος. "Αν ἀντὶς νὰ βασιλεύῃ στὸ μαρκιζάτο τοῦ αὐτοῦ—κρατίδιο μόλις τεσσάρων χιλιῶδων ψυχῶν—βασιλεὺς στὴ Ρώμη—καὶ στὴν οἰκουμένη... τότε θὰ ἦταν ἐξάπαντος Νέρων ὡς κατὰ τὴν νεότητά του καὶ Βι-τέλλιος παράφρων στὴ γεροντικὴ τοῦ ἡλικία!

"Ἐπιτέλους, πνιγμένος στὰ χρέη, μὴν ἐλπίζοντας τίποτε πειὰ ἀπ' τοὺς φόρους, κατεστραμμένος κι' ἀπὸ τὶς καταχρήσεις τῶν ἀνεπιτηρήτων ὑπαλλήλων του, ἐγκατελείφθηκε κι' ἀπὸ τοὺς συγ-γενεῖς τοῦ ἀκόμη, πραγματικὸς πρίγκηψ, αὐτοὺς καὶ στὸν θαυμὸ καὶ στὴν ἀξιοπρέπεια. Τὸν εἶχαν ἀφιδάσει πειὰ κι' αὐτοῖ, για τὴ σπατάλη του καὶ τὴ διαφθορά του καὶ γιατὶ ἐπὶσης εἶχε καταντήσει νὰ δανειοθῇ πεντακόσια φράγκα ἀπὸ ἕναν ἱμπερ-σάριο ὁπερέττας, χωρὶς νὰ τοῦ τὰ πληρώσῃ κατόπιν!

Στὰ χεῖλη τὴς ἀπελπίσεως τέλος ὁ μαρκήσιος-βασιλεὺς, ἀνα-γκάστηκε νὰ πάρῃ μιὰ ἡρώικὴ ἀπόφασι: Παραχώρησε τὰ χω-ρία του, τοὺς ἀνθρώπους του, τὰ εἰσοδήματά του καὶ τὴ δόξα του σ' ἕναν "Εθραῖο τραπέζιτῃ τῆς Κοπεγχάγης. Ὁ τραπέζιτῃς αὐτὸς θὰ ἐκμεταλλεύετο τὸ κρατίδιο για δικὸ του λογαριασμὸ, πληρώνοντας στὸν πρῶν βασιλεῖα ἕνα ὀρισμένο ἐτήσιο εἰσο-δήμα!

"Ἐκπτώτος τὰρὰ καὶ μισθοδοτούμενος ὁ βασιλεὺς αὐτός, ζοῦ-σε μὲ τοὺς δώδεκα αὐλικούς του—χρυσοστολισμένους κι'

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ματθίλδη έντοικιστάς είχε γίνει με την οικογένειά της, για να παραθερίσει στα περίχωρα του Άρσαντ. Έμεινε εκεί τρεις μήνες, μάλιστα στον κάλλο Σίβρι, μ' α συνεχής αλληλογραφία πραγματοποιήθηκε μεταξύ του ποιητού και της νέας κόρης.

Η κ. Βερλάιν όμως, παρά την μεγάλη της επιθυμία να παντρευτεί το γιό της, δεν έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την έλξη που είχε κάνει ο Πάουλ. Ένα τόσο τόσο ζαρκιό. Η Στεφανία θα ήθελε να κάνει γάμο της μιά από τις ανιψιές της, μ' α νέα κόρη, ένεργητική, ή οποία θα μπορούσε να σηκώσει κεφάλι σ' αυτόν τον «τσαναυτετή», τον Πάουλ. Μ' α ούτε ως παρουσιαστικό, ούτε ως χαρακτήρα, αυτή η νέα, με τις ανιστορές νοικοκυριού, άρχισε, άρχισε στον ποιητή. Η εξαδέλφη του δεν ήταν το ίδιο τον, ενώ η Ματθίλδη τον είχε ξεπεράσει από την πρώτη στιγμή.

Η Στεφανία Βερλάιν λιπόταν επίσης γιατί η μηνηστή του γιου της δεν είχε προίκα — πράγμα που, αντίθετος, είχε συντελέσει πολύ στην προήγηση με την οποία οι γονείς της Ματθίλδης είχαν δεχτεί την αλόκοτη πρόταση του νεαρού έρωτευμένου. Έπαιζαν, ως μιν ξεχνάμε ότι ο Πάουλ είχε μιά καλή θέα και εισοδήματα.

Κατά τον Ιούλιο, ο Πάουλ πήγε στο Παρίσι, για να συναντηθεί με τη μητέρα του και να την πείσει να εγκαταλείψει το γάμο του. Αυτό το ταξίδι ήταν ένας τρομερός πρόλογος, που έμεινε άγνωστος ως τα τελευταία χρόνια, στο δράμα της περιόδου αυτής της ζωής του ποιητού.

Εκείνη την εποχή, όπως είπαμε, οι γονείς της Ματθίλδης έλειπαν από το Παρίσι κι' ο Πάουλ δεν είχε ζητήσει ακόμα επίσημο το χέρι της. Όλες οι σχέσεις τους περιορίζονταν σε μιά παλαιά αλληλογραφία. Η παράταξη όμως αυτής της εκκενρωμένης νευρώσεως τον Πάουλ, χωρίς άλλο, οι αρσενικές του το φρενώνονταν ακόμα αμείβοι. Μονάχα η βεβαιότητα της εθνικής θα τον έκανε να πάρη ήρωϊκές αποφάσεις. Κι' έντοικιστάς, έμεινε, έμεινε...

Μιά μέρα, στις πέντε το πρωί, ξαναγύρισε μεθυμένος στο σπίτι του. Εκεί άρχισε άμεσως μιά ζωντανή φιλονεικία με τη μητέρα του. Και σε μιά στιγμή, απειλώντας την πως θα την σκοτώσει και θ' αυτοκτονήσει κατόπιν, ξεκρίμασε από μιά παλαιά ένα σπασί του πατέρα του κι' άρχισε να την ναγιάει. Η κ. Βερλάιν, ξεπεσμένη από την άγνοια της, έτρεξε να ξυπνήσει τη Βικτωρία, την πληρέτεια, κι' η δυο γυναίκες με διακολία κατόρθωσαν να γαληνέψουν τον ξεσάλο ποιητή.

Την επομένη, η Στεφανία έγραψε στην αδελφή της Ρόζα, μιά αντρογινώσκια γεροντοσύνη, που ένεπνε στον Πάουλ ένα σπασί-ο φόβο. Η Ρόζα έτρεξε άμέσως στο Παρίσι και μάλωσε τον ανιψιό της. Διατυχώς ξοδώνοντας άμέσως για την έπαυση της κι' έπειτα από δυο μέρες το δάμα ξαναέχισε.

Αυτή τη φορά ο Πάουλ ξαναγύρισε, τη νύχτα, συνοδεύοντας από ένα φίλο του, το

όποιον το όνομα παραμένει άγνωστο. Έκανε μόλις μίση μέρα μετά την φασαρία, ώστε μιά γειτόνισσα ξύπνησε τρομαγμένη. 'Ο μέντορας ποιητής άρπασε και πάλι το σπασί του πατέρα του κι' άρχισε να ναγιάει στη μητέρα του :

— Έχεις τέσσερες χιλιάδες φράγκα δικά μου !... Θα μω' τη δώσω άμέσως !...

Ο φίλος του τον άρπασε τότε από τη μέση κι' η Στεφανία κατόρθωσε να του άποσπάσει το σπασί από το χέρι της. Μ' α αυτό ήταν ένα σύντομο διάλειμμα. Μόλις ο φίλος του έφυγε, Βερλάιν άφηνε έναντι της μητέρας του, την έρωσε γάμο κι' άρχισε να της σφίγγει το λαιμό...

— Δεν θα βγής ζωνανή απ' αυτό το σπίτι !... ούρλιαζε.

Η Βικτωρία, που ήταν εύρωστη και δυνατή, κατόρθωσε να κερδίσει τον Πάουλ. Τότε έκρινε άναξ διάταξη η κ. Βερλάιν να έλθει ο Πάουλ στο σπίτι της. Έκεί, ο Πάουλ έμεινε για μερικές μέρες, αλλά έδωσε νουλαπαιού. Σ' ένα ράφι του φάνηκαν τρία μπαλόνια. Τα μπαλόνια αυτά κομμόντουσαν μέσα στο δάπεδο, τα τρία άπο το ποιητού, που είχαν γεννηθεί νεκρά.

Σ' αυτό το δράμα, η λύση του αλκοολικού μεγάλωσε. Μ' α τον Πάουλ, που είχε γεννηθεί νεκρά, άρχισε να τον ναγιάει. Τη νύχτα, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ, που είχε γεννηθεί νεκρά, άρχισε να τον ναγιάει. Τη νύχτα, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ, που είχε γεννηθεί νεκρά, άρχισε να τον ναγιάει.

— Στο διάβολο τα μπαλόνια ! ούρλιαζε ο Βερλάιν. Δώσε μου τα μπαλόνια !...

Και το μπαλόνι του άρχισε να σπάζει τα έπιπλα, τα γυαλιά, τα όπλα, έκαμμενισμένους, λαχανιασμένους, σωάστρες κι' ο ίδιος άρχισε να άποκαμψήθηκε.

Η κ. Βερλάιν, κλαίγοντας, μάζεψε τα τρία έπιπλα από το πάτωμα και, με τη βοήθεια της Βικτωρίας, τα έβαψε την ίδια νύχτα στον κήπο της σιατίου.

Όταν ξύπνησε, ο Πάουλ βρήκε το σπίτι άδειαν : Η μητέρα είχε καταφύγει σ' ένα φιλικό σπίτι. Μ' α, έπειτα από τρεις ώρες, καταραμένος γιος πέταξε τη σαγγονή της κι' η Στεφανία έφυγε στο σπίτι της δούδ Λεζυς.

Από τότε η Στεφανία έπαψε να φέρει και την παραμικρή άποστασία σχέδια του γάμου του μεγάλου αυτού τρελλού.

— Αν αυτός ο γάμος, τουλάχιστον, μπορούσε να τον άλλάξει, φτόταν.

Κατά τα τέλη του Ιουλίου, ο Πάουλ νταγύρισε στο Παρίσι, όπου ο Σάουλ, ο ροδάλις αδελφός της Ματθίλδης, την άποκαμψήθηκε. Ο νεαρός ανιψιός της φρενέ από την αδελφή του εισοδήματος κι' η άνησυχία του ποιητού κατηνέχετο.

Κι' άρχισε τότε να γράφει στίχους, αιώτες :

Το άσπρο φεγγάρι
λάμπει στα δάση.
Κάθε κλωνάρι
μιά φωνή βγαίνει
κάτω απ' τα φύλλα...
"Ω ! άγαπημένη..."

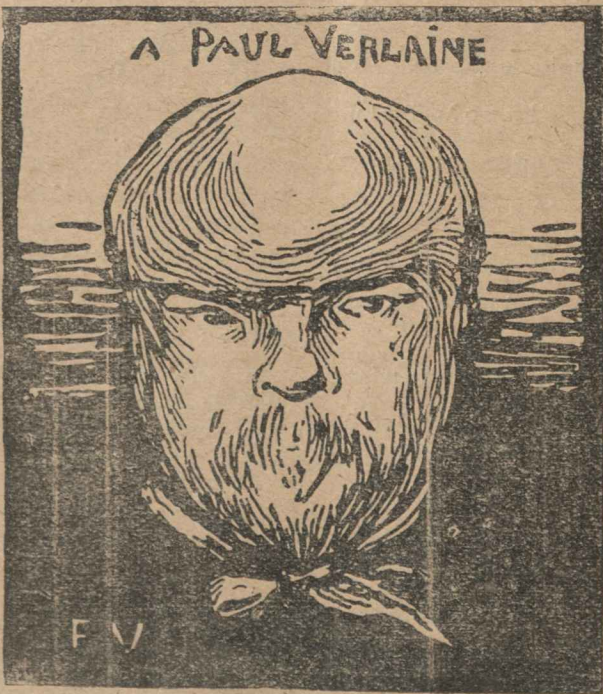
Το σχέδιο του Καίου Τροισάντ γίνεται πραγματικότητα.

Το φθινόπωρο, όταν η οικογένεια Ματθίλδης ξαναγύρισε στο Παρίσι, η Ματθίλδη άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Το άσπρο φεγγάρι
λάμπει στα δάση.
Κάθε κλωνάρι
μιά φωνή βγαίνει
κάτω απ' τα φύλλα...
"Ω ! άγαπημένη..."

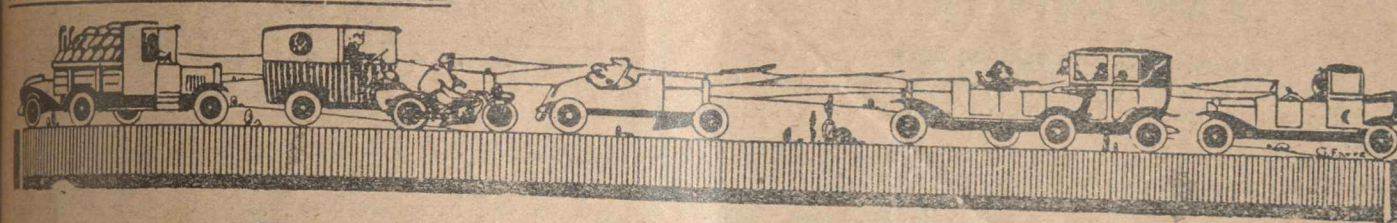
Το άσπρο φεγγάρι
λάμπει στα δάση.
Κάθε κλωνάρι
μιά φωνή βγαίνει
κάτω απ' τα φύλλα...
"Ω ! άγαπημένη..."

Το άσπρο φεγγάρι
λάμπει στα δάση.
Κάθε κλωνάρι
μιά φωνή βγαίνει
κάτω απ' τα φύλλα...
"Ω ! άγαπημένη..."

Μιά καρικατούρα του Βερλάιν
(Έργο του Φελίξ Βαλλισόν)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φίλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρυγμός 4. Ο άποστος υπερτίμησης των παρα τών Υποπρακτορείων άπογορευείται.

Η κ. Βερλάιν άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Η κ. Βερλάιν άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Η κ. Βερλάιν άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

Το νυχθιά γαλήνη σου θαμνάσω και σε προσμένω αλλού, λαχτάρα, άγγελε μου σ' άγνή (ριστά.

Σ' αν ή ζωή μου έρεπτο ελγήνη, σε μίσσησ' α ρήγα του άσπασου και τ' άνομοια της άυλης φωνής.

Α. Στεφανία. Μ' α γράφετε :

«Οικογένεια» ελίζοκεται ποιήμα μου υπό τίτλον «Η Βαρκούλα», το οποίο παρακάτω έφ' όσον θέλει κατ' ή ύμν άξιον δημοσιεύσεις, παρακάτω δημοσιεύσει. Εξ παρατίθενται κατ' ήμν συμβή το αντίθ-

«Οικογένεια» ελίζοκεται ποιήμα μου υπό τίτλον «Η Βαρκούλα», το οποίο παρακάτω έφ' όσον θέλει κατ' ή ύμν άξιον δημοσιεύσεις, παρακάτω δημοσιεύσει. Εξ παρατίθενται κατ' ήμν συμβή το αντίθ-

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

Κατά την άποκαμψή του, ο Πάουλ άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της. Τότε άφηνε τον Πάουλ να έλθει στο σπίτι της.

“ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΣ,”

(Συνέχεια εκ της σελίδος 387)

φυλλα, έβαλε έναν καθρέφτη στο τραπέζι, άναψε απ' εδώ κι απ' εκεί δυο κεριά και στάθηκε εκεί μπροστά, σύζυγος, σε στάσι προσοχής.

—Ιερεμία φόν Τούρνεν, είτε με τραχεία φωνή, σαν δικαστής που απαγγέλλει κατηγορητήριο. Σε κατηγορώ ενώπιον του δικαστηρίου της τιμής μου. Σε κηρύσσω ένοχον! Έφτασες στο σημείο να κλέψης τη γυναίκα ενός συναδέλφου σου, ενός ευεργέτου σου!...

—Ναι, απάντησε ψιθυριστά ο άλλος φόν Τούρνεν, μέσα από τον καθρέφτη. Έφταξα, μα εκείνη είνε ο ένοχος!

—Όχι! διέκοψε αυστηρά ο άλλος. “Ήσουν πάντα ένας μουρ-νάρης και νόμιζες πως μπορούσες να ζήσης σαν κύριος. Αφού δεν το κατόρθωσες, πέθανε τουλάχιστον σαν κύριος. Σε καταδικάζω εις θάνατον!”

—Δεκτόν... απάντησε πνιχτά ο φόν Τούρνεν του καθρέφτη.

Ο απότακτος άνοιξε τότε το συρτάρι του τραπέζιου, πήρε από μέσα ένα περιστρόφο. Σιγά-σιγά, το σήκωσε, ακούμπησε την κάννη στο μέτωπό του. Ο άλλος, μέσα από τον καθρέφτη, δεν έκανε τον παραμικρό μορφασμό, δεν ανατρίχιασε καν.

Και τότε, το πιστόλι έκπυροκρότησε και άμέσως ένα κορμί —κατηγορούμενος μαζί και δικαστής—σωρίαστηκε κάτω, στο δάπεδο!...

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 409)

πτης φρίκης βγήκε απ' τα χείλη του: Το πρόσωπο και τα χέρια του σοφού καθηγητού ήταν καταφαγωμένα, σαν να είχε πέσει επάνω τους κάποιο καυτερό δόξ κι είχε φάγει τις σάρκες!

—Ω, Θεέ μου! τραύλισε ο νέος. “Η διονέα, μικρή, σκοτώνει μυΐνες!... Μεγάλη όμως, μήπως... μήπως...”

Δεν τόλμησε ν' αποτελειώσει τη σκέψη του. Κόλλησε το αυτί του στο στήθος του δυστυχισμένου σοφού: “Αλλοίμονο, ή καρδιά του είχε πάψει πια νά χτυπά!”

Γεμάτος από λύσσα τότε ο Ροδέρος, ξαναπήρε στο έργο-στήριο. Άρπαξε μια άδεια μεγάλη γλάστρα, και την έρριξε με δύναμη επάνω στον προβολέα. Ένας κρότος ξερός ακούστηκε, τα γυαλιά του προβολέως έγιναν κομμάτια, και το μυστηριώδες πράσινο φως έσβησε άμέσως.

Έπειτα βγήκε έξω πιδ μαλακωμένος, κύτταξε το άγαπημένο πτώμα, που ήταν εξαπλωμένο στο χώμα και στον ήλιο, και του ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

“Αδικά έρευνήσαν στα άρχεία του σοφού, για νά βρουν το μυστικό του προβολέως με το πράσινο φως. Τα τερατώδη φυτά έχασαν τις άκτίνες, ή όποιες τα ζωογονούσαν, και γρήγορα μαράδθηκαν...”

Ο καθηγητής Μοϋρφυ είχε πεθάνει, πέρνοντας μαζί του και το μυστικό της έφευρέσεώς του. Θέλησε νά κάνει κάτι το τελειότερο απ' τη Φύσι, κι ή Φύσις πήρε την έκδίκησή της!

Αυτό, χωρίς άμφιβολία, ήταν και το καλύτερο...

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 391)

θρου, όπου ο Ροϋμπενς άπαθανάτισε την Μαρία των Μεδίκων, γιατί πάει καιρός που τους είδα και δεν τους καλοθυμούμαι. Στα ταξείδια μου όμως στην Όλλανδία μούκαναν έντύπωσι οι μεγάλοι πίνακες του Ρέμπραντ, του Φράντζ Χάλς, του Βάν ντερ Χέλστ κι' άλλων ζωγράφων που άπαθανάτισαν τα μέλη διαφόρων συντεχνιών της εποχής τους. “Υστερ’ από τρεις αιώνες, σήμερα, αυτοί οι καλοί άνθρωποι είνε πάντα εκεί, στα μουσεΐα, ολοζώντανοι και γελαστοί, κανείς όμως δεν μπορεί νά σάς πη τά δνόματά τους. Αυτοί οι άθάνατοι είνε άνώνυμοι.

—Αλήθεια! παρατήρησε κι' ο ζωγράφος.

—Αυτό μούδωσε λοιπόν την ιδέα. “Αν μετά τρεις αιώνες ένας ιστορικός ή ένας μυθιστοριογράφος, θέλει νά γράψη για την οικογενειακή και κοινωνική ζωή της εποχής μας, θα βρή όλο το υλικό στους τοίχους της δημαρχίας μου, αλλά και θά με άναφέρει με τ' όνομά μου. Δεν θά πη μονάχα “ο άρωματοποιός του Έκλανού”, θά γράψη: “Ο Σέκ, ο δημαρχος Σέκ, ο Μέγας Σέκ!...”

“Η φωνή του δημάρχου θροντούσε μέσα στο άτελιέ. Στα τελευταία του αυτά λόγια, άρχισε νά χοροπηδά και νά κάνει τοξίμες.

—Λεονάρδος Σέκ! εξακολούθησε, τίμιος κι' άξιος άνθρωπος, παράδειγμα δραστηριότητας του είκοστού αιώνα, νομοταγής, τακτικός στους φόρους του, Μασσώνος, πλούσιος, πολύ πλούσιος, παμπλουτος, εκατομμυριούχος, δημαρχος και βουλευτής, ναί! και βουλευτής. Κι' αυτό θά γραφθή. Γιατί θά με θγάλουν και βουλευτή. Ζήτω ο Σέκ! Έμπρός! Στίς κάλπες, ψηφίστε όλοι τον Σέκ! “Έζησε!... Νίκησε... Άπεβ'ωσε!...”

“Αξαφνα ο ζωγράφος ξύπνησε μουσκεμένος απ' τον ιδρώτα

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Κατά τα δεδομένα του Αυτόνομου Σταφιδικού Όργανου ή εξαγωγή της σταφίδος από 1ης Σεπτεμβρίου 1934 μέχρι 15 Ιανουαρίου 1935 ανήλθε σε 121.963.990 λίτρες ένετικες κατά το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του σταφιδικού έτους 1933—1934 ήταν μόνον 98.771.543 ένετικες λίτρες.

ΘΑ ΑΝΑΤΙΜΗΘΗ ΤΟ ΛΑΔΙ

Κατά τας πληροφορίες της άρμοδίας υπηρεσίας του υπουργείου της Γεωργίας, ή τιμή των ελαιολάδων στη διεθνή άγορά ύψώθηκε κατά 10 % και πλέον, διότι ή προσφορά αυτών μικροτέρα της ζήτησεως, έπειτα από την κακή ελαιοπαραγωγή της κυριώτερης ελαιοπαραγωγού χώρας, της Ισπανίας.

Κατά τους άρμοδίους, ο ύψαιός της τιμής των λαδιών μόνον δεν θά σταματήσει, αλλά θά συνεχισθή. Έτσι παραμένει ζήτησις ίσως φόβος υπερτιμήσεως των λαδιών στην χώρα μας. Πράγμα το όποιον πρέπει και μπορεί νά προληφθή μ' ένα εστηματικό έλεγχο στις εξαγωγές λαδιών, τις οποίες πρέπει νά κάνουν άθρόως οι λαδέμποροι μας.

—ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΜΙΕΡΓΗΤΑΣ ΔΑΝΕΙΑ

Ανεκοινώθη ότι ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Δεκάλας, τός των άλλων μέτρων που έλαβε για τον περιορισμό της καπνοκαλλιέργειας στη Δυτική και Κεντρική Μακεδονία, την Εσσαλία και την Πελοπόννησον, συνέστησε στην Άγροτική Τράπεζα νά μη χορηγή πλέον δάνεια στους καπνοκαλλιεργήτας.

—Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ανεκοινώθη ότι ή κατανάλωσις καπνού εις όλόκληρον χώραν κατά τον τελευταίον μήνα του παρελθόντος έτους έφθεν εις 418.000 κιλά, άπέναντι 358.000 κιλών του Δεκεμβρίου του 1933.

—ΚΑΠΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΝ

Κατά τον παρελθόντα μήνα Δεκέμβριον έξήχθησαν από τας λιμένας της Καβάλλας 3.102.138.230 κιλά καπνών, άξίας 224.195.535,50 δραχμών, εις τας τελωνείων—δραμνών 224.195.535,50, από τας λιμένας της “Αλεξανδρουπόλεως 264.070 κιλά καπνών, άξίας 224.195.535,50, εις τας τελωνείων—δραμνών 224.195.535,50.

Έτσι, ή γενική εξαγωγή καπνών από την Ανατολική Μακεδονία και Δυτική Θράκη κατά το 1934, έφτασε τά 12.357.000 κιλά, άξίας 955.837.996,50 δραχμών.

—ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Α') Τελωνείον Αθηνών:
11—20 Ιανουαρίου 1934 δρ. 409.272
11—20 Ιανουαρίου 1935 » 423.507

Πλέον 11—20 Ιαν. 1935 δρ. 14.235
Ε') Τελωνείον Πειραιώς:
11—20 Ιανουαρίου 1934 δρ. 45.575,107
11—20 Ιανουαρίου 1935 » 59.446,506

Πλέον 11—20 Ιαν. 1935 δρ. 13.871,419
Γ') Τελωνεία Θεσσαλονίκης:
11—20 Ιανουαρίου 1934 δρ. 18.756,646
11—20 Ιανουαρίου 1935 » 17.973,296

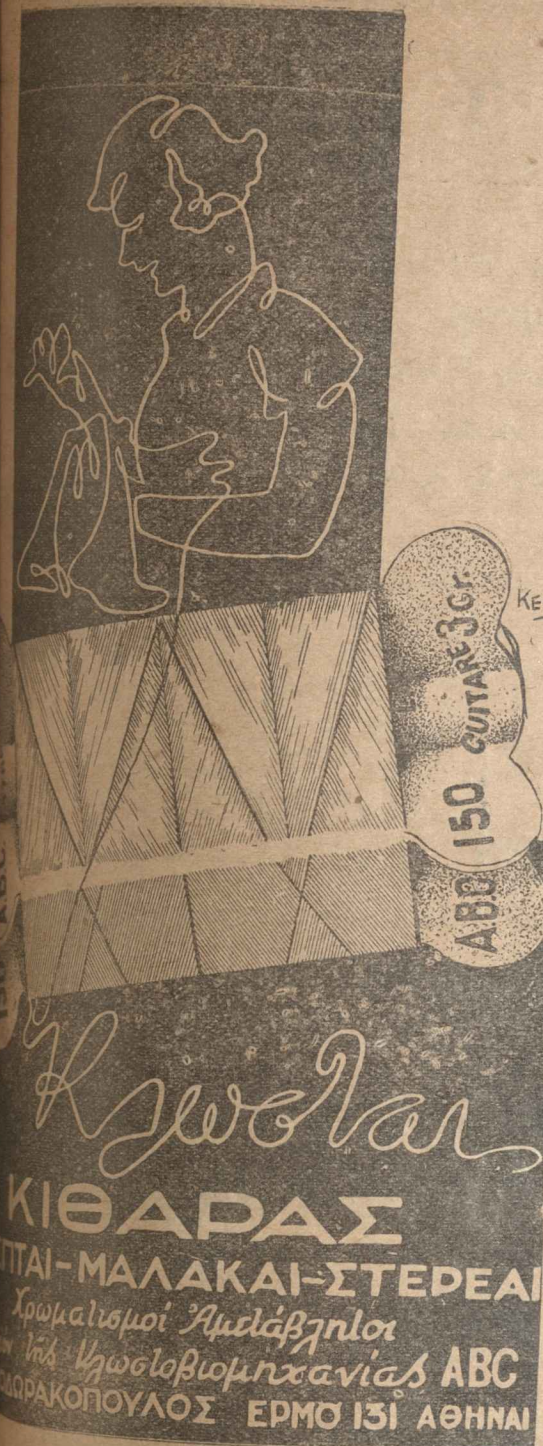
783.390
*Έλαττον 11—20 Ιαν. 1935 δρ.
ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1934

Σύμφωνα με τα δεδομένα και τους υπολογισμούς της υπηρεσίας κατά τον Δεκέμβριον του 1934 εισήχθησαν εμπορεύματα 178.251 τόννων, άξίας 757.046.000 δραχμών, ενώ εκήχθησαν εμπορεύματα 90.367 τόννων, άξίας 702.342.000 δραχμών, ενώ κατά τον Δεκέμβριον του 1933 εισήχθησαν εμπορεύματα 164.239 τόννων, άξίας 699.513.000 δρχ. και εκήχθησαν εμπορεύματα 90.367 τόννων, άξίας 467.071.000 δραχμών.

και με το λαρύγγι κατάξερο. “Η θυρωρός έστεκε μπροστά κρατώντας τρεις άνεξόφλητες άποδείξεις στο λερωμένο της

—Τί πάθατε και ξεφωνίζετε έτσι, κ. Μπινιάκ; τον ρώτησε καλή γυναίκα.

—Τί νά πάθω, κυρά Κλεμάν; “Αστα!... Μιά φορά ήμουν γω παραγγελία κι' αυτό έτυχε στ' όνειρό μου! Μα και τώρα ήμουν παραγγελία κι' αυτό έτυχε στ' όνειρό μου!... Τί περιμένετε νά πάθω;...

ΚΕΝΤ
ABC 150 COUTURE 300

ΚΙΘΑΡΑΣ
ΕΤΤΑΙ-ΜΑΛΑΚΑΙ-ΣΤΕΡΕΑΙ
Χρωματισμοί Αμελάρχηλοι
ΚΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΜΟ 131 ΑΘΗΝΑΙ

«ΓΚΡΕΚΑ»

Διά ΒΡΑΔΥΝΑ φορέματα

έχομεν εις πλου-
σιωτάτην συλλογήν
τάς καλλιτέρας τε-
λευταίας CRÉATIONS
ύφασμάτων τών με-
γαλειτέρων έργο-
στασίων

Σας συνιστώμεν ι-
δαιτέρως τὸ νέον
ύφασμα

CRÉPE RODIA

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 21

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει την πλουσιωτέραν
συλλογήν χάρτου ταπεταρίας εις
τιμάς εργοστασίου.

‘Από 22 δραχμός και άνω τὸ τε-
τραγωνικόν μέτρον μετά τοποδε-
τήσεως.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

‘Ιατρός Δερματολόγος
Έπὶ δεκαεταίαν ‘Επιμελητής της
Ιδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
‘Οδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγγέας 1
‘Ωρα 9—11 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ο ειδικώτερος τεχνικός οίκος εν Άνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὑλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων,
Φακελλοποιείων, Ἐργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν ἰδρυμάτων
Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΑΤΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» — Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Ταχυεστήρια Ὀφφσέτ
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρικά ταχυεστήρια
ἐφημερίδων

Αὐτόματα πιεστήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL, TIP-TOP

Ταχυοπτικαὶ χάροι
«PERFEKTA» JOHNE - WERK

Αὐτόματα φακελλοποιήσας
τύπου SCUBERT (Βιέννη)
καὶ R. ERNST FISCHER
& WESCHER

ΥΛΙΚΑ
κυλινδρικῶν πιεστηρίων
ἐφημερίδων

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

Λέχεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶς δρῶς

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ, δύνανται νὰ ἀποτείνωνται, εἴτε ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν
ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ἑπηρε-
σίαν Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

Εἰς ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α. Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰδιὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ
Καίσαρος ὡς ὑγιεινὸν, εἶνε τὸ μόνον ἀβλαβὲς φυτικὸν παρα-
σκεύασμα, διὸν οὐδεμίαν θασὴς καὶ χημικῆς οὐσίαν,
καὶ τοῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρί-
χας τῶν προηγούμενων χρόνων αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ κα-
πνὸν εἰς νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὥς καὶ στυλνότητα.
Τὸ Ἰδιὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ
ἀποκατατελεῖται καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν
κατὰ φύσιν καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος τῆς
κεφαλῆς, ἀστυχίας αἱματωδὲς τὴν τριχοφυίαν.
Πληροφορίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
Κωνσταντῆ καὶ Ο. Γ. Βεῖνόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 28.
Παραιετὶς Μακρὰς Στοᾶς 42 καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Βικτωρίας
καὶ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χατλαρίδῃ, Ἀνακρέοντος
10/10/24.

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ Εἰς τὴν ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4 - ΤΗΛ. 21.417

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΔΕΣΜΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Βάρη τὰ μόνον
μὲν καὶ
μινιῶς βαρὴ

Πλῆθος ὁσάκις
οἶαν πλένεται
“ΠΛΟΥΤΟΣ”
Ζητήσας τὸ ἐργα-
σιῶν
Κ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΜΑΥΡΟΥ
Ἱατρὸς Μαιευτῆς
Ὀδὸς Σουλῶν
(Λυσιστρατῆς)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ἑτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελία
Χοροῦ καὶ Περιπάτου
ΣΤΟΝ
ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΕΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ.
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	850.—
ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΪΝ	900.—
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	950.—
ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ	650.—
ΜΑΡΟΚΕΝ	750.—
ΤΑΓΙΕΡ	850.—
ΠΛΑΤΑ ΣΠΟΡ	650.—
ΠΛΑΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	450.—
	1500.—

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΟΒΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

“ΠΥΡΣΟΣ,, Α. Ε. ΕΚΔΟΣΕΩΝ & ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝ 24 ΤΟΜΩΝ=ΣΕΛΙΔΕΣ 23.260- ΑΡΘΡΑ 335.000

Διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου ἐδαπανήθησαν

Δρχ. **89.454.000** ἥτοι:

Εἰς ἀμοιβὰς συντάξεως	Δρχ. 14.845.000
» » ὑπαλλήλων	» 14.703.000
» ἡμερομίσθια ἐργατῶν	» 12.989.000
» χάρτιν, ὕλικά καὶ ἄλλα ἐξοδα	» 46.917.000

Σύνολον δαπανῶν Δρχ. **89.454.000**

Ἐξ αὐτῶν εἰσεπράχθησαν μέχρι σήμερον ἀπὸ συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν

Δρχ. **58.142.000**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΟΔΕΤΟΣ ΔΡΧ. 7.500

ΔΕΡΜΑΤΟΔΕΤΟΣ » 8.900

ΚΑΙ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ 200, 300 ἢ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ζητήσατε πληροφορίας εἰς τὰ Καταστήματα

“ΠΥΡΣΟΣ,, Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 6 — Τηλ. 21-081

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Τοιμισκῆ 54 — Τηλ. 30-20

καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπ' ἑρχίαις ἀντιπροσώπους μας.

Ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ δι' ὀλίγον χρόνον θὰ πωληθῇ ἰδιαιτέρως ὁ τελευταίως ἐκδοθεὶς Τόμος Ι'

ΕΛΛΑΣ

Σελίδες 1096—Ὑπερχίλια ἄρθρα & μελέται.

Τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς χιλίας ἐνενήκοντα ἕξ σελίδας παλλομένου ἐνδιαφέροντος καὶ ζωτικῆς χρησιμότητος δι' ὅλους.

Τὸ νεώτερον ὅλων τῶν περὶ Ἑλλάδος ἔργων, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκονται πληροφορίες, γεγονότα καὶ στατιστικαὶ μέχρι τοῦ τέλους Αὐγούστου ἐ. ἐ.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

“ΕΛΛΑΣ”

ἀδέτου. Δρ. 425

ὕφασματοδέτου . . . 500

δερματοδέτου . . . 550

(δι' ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικά)

Οἱ ἀγοράζοντες τὸν Τόμον ΕΛΛΑΣ δύνανται κατόπιν νὰ γίνουν ἀγορασταὶ ὁλοκλήρου τῆς

ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

ὁπότε ἡ ἀξία τοῦ Τόμου ΕΛΛΑΣ θὰ συμψηφίζεται εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ὁλοκλήρου σειρᾶς.